

ဝိတ်ကုံးခိုခိုအားလသာ

ဝ
ပိုးကျော
ဟူးကောင်းကျား

ဒုတိယအကြိမ်

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ဟူးကောင်းကျား
ဖိုးကျော့

ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၂၁

ဟူးကောင်းကျာ။ ပို့ကျော

စာမူကိစ္စ ၁၇၀ မူကိစ္စ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀ .၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ကျ သံဃာလမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - အိမ်ငါးမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ သက္ကရာဇ်၊ မိုးမိုးလမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၂၁၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀

၂၀၀၇ ရဟန်းတော်စာပေတိုက်၏ ပထမအကြိမ်မူ

ရောင်းစား ၂၅ ၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

ဤနေ့မနက်တွင် ဟူးကောင်းကျားကြီးဟု နာမဝိသေသန ပြုထားကြခြင်း ခံရသော ကူပွန်ရွာ၏ ဧရာမ မုဆိုးကျော်ကြီး ဆလောင်းထန်ထောင် သေသည်။ သူသေစဉ်က သူ့အသက်မှာလည်း သေနေ့စေ့သောနေ့ဟု သူတို့ရွာက လက်ခံကြသည်။ မှည့်၍ ကြွေကျသွားသည်ဟု ပြောကြသည်။ အသက်က ၈၃ နှစ်။

ဟူးကောင်း တောင်တန်းဒေသ၏ ရပ်ဓလေ့ ရွာဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း ထန်ထောင်၏အလောင်းကို ထုံးနည်းနှင့်အညီ ဦးဆုံး ရေချိုးပေးကြသည်။ ရေချိုးပြီးလျှင် ဦးခေါင်းမှာ ရှန်ပန်းထည် ပဝါအနီရဲရဲကို ပေါင်းပေးသည်။

ဤသဘောမှာ သေသူသည် မိမိဘာသာမိမိ (လတိုင်း) သုသာန်သို့ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားရန်ဖြစ်သည်။ ရှေးရှေး ပဝေသဏီက သူတို့အရပ်တွင် လူသေလျှင် ထိုသို့လုပ်ပေးလိုက်ပါက သေသူသည် နတ်ဆရာ၏ အစီအမံ နှင့် မိမိအလိုအလျောက် သုသာန်သင်္ချိုင်းသို့ ထသွားသည်ဟု ဆိုကြသည်။

သို့သော် ထိုသို့ အသေကောင်ကြီး သူ့ဘာသာသူ သင်္ချိုင်းသို့ ထ သွားသည်ကို ယခုအခါ ရွာ၌ မြင်ဖူးလိုက်သူပင် တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိတော့။ အသက် ၉၈ နှစ်တွင် သေသွားသော ကြီးနိမ်းဆိုသူကို နတ်ဆရာ က ထိုသို့ပြုလုပ်ပြီး လွှတ်လိုက်သည်ကို အဘွားအိုက သူ ကိုးနှစ်သမီး အရွယ်တွင် တစ်ခါ မြင်ဖူးသည်ဟု ဆို၏။

သို့သော် ဤကုပ္ပန်ရွာ၌ မဟုတ်၊ နာဂတောင်တန်းကြီးထဲရှိ သူ့ရွာ
ဒယ်ဒန်းတွင်ဟု အဘွားကြီးက ပြောသွားဖူးသည်။

ယခု မုဆိုးကျော်ကြီး ထန်ထောင်အား ခေါင်းတွင် ပဝါနီ ရှန်ပန်းထည်
ပေါင်းပေးပြီးသောအခါ တစ်ကိုယ်လုံးကို အဝတ်ဖြူ ဝတ်ပေးကြသည်။
ပြီး အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းမှာ ခြေစုံဆင်းပြီး ထိုင်ခိုင်းထားသည်။ အမှတ်တမဲ့
ဆိုလျှင် ဆလိုင်းကြီး အသက်ထင်ရှားနှင့် ဧည့်ခန်းထွက်ထိုင်နေသလိုပင်။
သူမို့ထိုင်နေသော နောက်ကျောရှိ တိုင်ပေါ်တွင် ပန်းနီများကို ဦးစောက်ထိုး
ပြောင်းပြန် ကပ်ချည်ထားသည်။

ရှန်ပန်းထည် ခေါင်းပေါင်းအနီရဲရဲ အသစ်ကျပ်ချွတ်နှင့် ဧည့်ခန်း၌
ထွက်ထိုင်နေသော မုဆိုးကျော်ကြီးရှေ့တွင် သူမုဆိုးကြီးဘဝက သတ်ဖူး၊
ရဖူးသော ဆင်စွယ်၊ ကျားစွယ်၊ ပြောင်ချို၊ စိုင့်ချို၊ ဆတ်ချိုနှင့် ဝံစွယ်၊
ဝက်စွယ်။ ရှေ့ (ဂျီ) ချိုများကို ခင်းကျင်းပြသထားသည်။ သားသမီး ဆွေမျိုး
ထဲက တစ်ယောက်ယောက်သည် မုဆိုးကြီး၏ မျက်လုံးကို မှိတ်မသွားအောင်
စောင့်ကြည့်နေရသည်။ မှိတ်သွားလျှင် မျက်စိနှစ်လုံးကို ပြန်ဖွင့်ပေးရသည်။

သို့မှသာ မုဆိုးကြီးသည် ပကတိ အသက်ထင်ရှားရှိပြီး သူ သတ်ဖြတ်
အောင်မြင်ခဲ့ဖူးသော တိရစ္ဆာန်များ၏ ဦးချိုအစွယ်များကို မြင်နေရမည်
ဖြစ်သည်။ တမလွန်တွင် နတ်မင်းကြီးအား အစစ်အဆေးခံရာတွင် သူ
သတ်ခဲ့သော တိရစ္ဆာန်များ အကောင်များ၏ အမည်နာမများကို မှန်မှန်ကန်
ကန် ပြောဆိုနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ပြောဆိုနိုင်မှ သူသည် တမလွန်ဘဝ၌
ကောင်းမွန်စွာ နေနေရမည်။ ထို့ကြောင့် သူသတ်ဖူး၊ ရဖူးသော သားကောင်
များကို မှန်မှန်ကန်ကန် ပြောဆိုနိုင်ရန် မျက်စိနှစ်လုံးကို ဖွင့်ပေးထားရခြင်း
ဖြစ်သည်။

ညနေရောက်သောအခါ ဆလိုင်းထန်ထောင်၏ အချစ်ဆုံး၊ အခင်ဆုံး
သူငယ်ချင်းများနှင့် သူ့တပည့်တပန်း မုဆိုးငယ်များ လာ၍ ဝမ်းနည်းကြောင်း
စကားဆို၍ ငိုကြရသည်။ မုဆိုးကြီး၏ ဂုဏ်ပုဒ် ပီသေသနတို့ကို ဖွင့်ဟ
ချီးကျူးကြသည်။

“ဟူးကောင်း၊ ပတ်ကွိုင်၊ ဆောင်ဆိုင်နာဂ၊
တောတောင်အားလုံးကို အစိုးရတော်မူခဲ့သော

အိုး... ဆလိုင်းကြီး မုဆိုးထန်ထောင်...
သင်သေသော်လည်း သင် သတ်၍ သေခဲ့သော
အောင်နိုင်ခဲ့သော ကမ္ဘာ့မော်ကွန်းတို့သည်
သင့်ရှေ့၌ အထင်ကရ သက်သေတည်လေပြီ...”

“ဒိုး... ဒိုး... ဒိုး...”

မရုဏ်နိုင်ငံသို့ အကြောင်းကြားလိုက်သော မောင်းသံသုံးချက်ကို မုဆိုးကြီး ထန်ထောင်၏ အချစ်ခင်ဆုံးနှင့် အသက်အရွယ်အကြီးဆုံး မုဆိုးကြီး မနားတမ်းက ထုရိုက်၍ အသုဘအခမ်းအနားကို စတင် ဖွင့်လှစ်လိုက်သည်။

ထိုသို့တပြီး၌ ရောက်ရှိလာသမျှ မုဆိုးကြီးငယ်များက ခုန်ပေါက်၍ မုဆိုးကြီး၏ဂုဏ်ပုဒ်ကို သီဆို အော်ဟစ်ကြသည်။ သူ့ရှေ့တွင် ခင်းကျင်းပြထားသော တိရစ္ဆာန်များကို မုဆိုးကြီးထန်ထောင် အမှန်တကယ် သတ်ခဲ့ကြောင်း သက်သေခံကြသည်။ ထန်ထောင် ဆင်သတ်စဉ်ကပါဖူးသူ၊ မြင်ဖူးသူက “ဆင်ကိုသတ်ခဲ့သော ထန်ထောင်” ဟု အော်လိုက်ရာ ထန်ထောင် ကျားသတ်စဉ်က ပါဖူးသူ၊ မြင်ဖူးသူကလည်း “ကျားကိုသတ်ခဲ့သော ထန်ထောင်” ဟု အော်ဟစ် သက်သေခံလိုက်ပြန်သည်။ သည်လိုနှင့် အသံမျိုးစုံသည် သေပြီး ထိုင်ကြည့်နေသော မုဆိုးကြီး ထန်ထောင်၏ ဧည့်ခန်း၌ ဆူညံလာသည်။

- “ဆင်ကို သတ်ခဲ့သော ထန်ထောင်...”
- “ကျားကို သတ်ခဲ့သော ထန်ထောင်...”
- “ပြောင်ကို သတ်ခဲ့သော ထန်ထောင်...”
- “ဝံကို သတ်ခဲ့သော ထန်ထောင်...”

အားမာန်ကြီးမား တိရစ္ဆာန်ဟူသမျှကို သတ်ခဲ့ အောင်နိုင်ခဲ့သော အိုး... မုဆိုးကျော်ကြီး ထန်ထောင်၊ ယခု သင့်ကို သေမင်း သတ်သွားပြီ။ သေမင်း သတ်သွားပြီ။ ဝီး... အီး... အီး... ထန်ထောင်၏ အချစ်ဆုံး၊ အခင်ဆုံး

မုဆိုးများနှင့် သူ့တပည့်တပန်းများ ဂုဏ်ပြုပြောဆို ကခုန်ကြပြီးနောက် ထန်ထောင်ထက် စောစွာ သေသွားကြသူများ၏ သားသမီး၊ လင်မယား၊ ဆွေမျိုးများ ရောက်လာကြသည်။

ခြေဆင်းထိုင်ကာ မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ကြည့်နေသော ထန်ထောင်၏ ရှေ့တွင် ဒူးတုပ်ထိုင်ကြပြီး တမလွန်ဘဝ ရောက်နေကြသော မိဘညီအစ်ကိုမောင်နှမ၊ လင်မယား စသည်များကို ကျန်ရစ်သူများက မုဆိုးကြီး ထန်ထောင်နှင့် စကားမှာပါးကြသည်။ လွမ်းဆွတ် သတိရနေကြကြောင်း အသီးသီး ပြောဆိုကြသည်။ သူ့လင်၊ သူ့မယား၊ သူ့သား၊ သူ့သမီး၊ မိဘဆွေမျိုးတို့၏ လက်ရှိဘဝကို သေသွားသူသိအောင် အမျိုးမျိုး ပြောဆိုတိုင်တန်းကြသည်။ ငိုယိုအော်ဟစ် ပြောကြား၍ မှာကြားကြသည်။

သူတို့ပြောသမျှ ဆိုသမျှ စကားများအားလုံးကို တမလွန်ဘဝသို့ မုဆိုးကြီးထန်ထောင်က သယ်သွားရမည်။ သူ့အား မှာကြားလိုက်သူများဆီ သွား၍ ပြောကြားပေးရမည်မှာ မုဆိုးကြီးထန်ထောင်၏ အဓိက မဟာတာဝန်ကြီး ဖြစ်လေသည်။

ကူပွန်တစ်ရွာလုံးရှိ တစ်အိမ်အိမ်မှာမှ မသေဖူးသူဟူ၍လည်း မရှိကြရာ စကားမှာ လာပြောသူတွေမှာ မုဆိုးကြီးထန်ထောင်၏ ရှေ့ဧည့်ခန်းတွင် လူပြတ်သည်ဟု မရှိဖြစ်နေ၏။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လာလိုက်၊ ပြောကြားလိုက်၊ ပြန်သွားလိုက်၊ နောက်တစ်ယောက်လာလိုက်နှင့် မုဆိုးကြီး အသုဘမှာ အလွန် စည်ကားနေသည်။

ဤသို့ စကားမှာ လာလာပါးနေကြသည်မှာလည်း မုဆိုးကြီး၏ ကတိသစ္စာ ဂုဏ်သိက္ခာတို့ကို ယုံကြည်၍ လာပြော၊ လာမှာနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သာမန်လူတစ်ယောက်သာဆိုလျှင် ဤသို့ မှာကြားကြမည် မဟုတ်ပေ။ ယခုမူ ရွာနီးချုပ်စပ်များကပင် သတင်းကြားနှင့်လာ၍ မှာကြားနေကြသည်။

မုဆိုးကြီး ထန်ထောင်မှာ မိမိရွာ၌သာ သြဇာရှိသူမဟုတ်၊ ရွာနီးချုပ်စပ်တစ်ဝိုက်ကပင် လေးစားခင်မင်ခြင်းကို ခံရသော ဧရာမ မုဆိုးကျော်ကြီး ဖြစ်သည်။ ကူပွန်ရွာက မုဆိုးကြီး ဆလင်းထန်ထောင်ဆိုလျှင် မသိသူ၊ မကြားဖူးသူ မရှိသဖြင့် တောင်မင်း၊ တောင်ပိုင်၊ တောင်အုပ်များကပင် လေးစားရသူလည်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း တိုင်ကိုမို့ပြီး သေသည်အထိ ခြေခင်းထိုင်ကာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်နေသော ဆလိင်းကြီး မုဆိုးထန်ထောင်ရှေ့တွင် လူစည်ကားနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့နောက် ဆလိင်းထန်ထောင်၏ အလောင်းကို သစ်လုံးထွင်းခေါင်းထဲ ထည့်လိုက်ကြသည်။

ဆလိင်းထန်ထောင်၏ ဆွေမျိုးသားချင်း ရပ်ဝေးရပ်နီးက လူများ မရောက်မချင်း အသုဘ မချဖြစ်သေး။ ဆလိင်းထန်ထောင်၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများ စုံအောင် စောင့်ကြရသည်။

မနက်ဖြန် သန်ဘက်ခါဆိုလျှင် ရွာနီးချုပ်စပ်က ဆလိင်းထန်ထောင်၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများသည် ဝက်တစ်ကောင်စီနှင့် ရောက်လာကြလိမ့်မည်။ ဆွေမျိုးစုံသောအခါ ဆလိင်းထန်ထောင်၏ အလောင်းကို သုသာန်သို့ ပို့ကြရမည်။ သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ အလောင်းကို စင်တင်ထားရမည်။ အလောင်းစင်တင်ထားမည့် စင်ကို ဆလိင်းထန်ထောင် သေသောနေ့ကပင် ကြည့်ရှုပြုပြင်ထားကြပြီ။

ဆလိင်းထန်ထောင်၏ အလောင်းခေါင်းကို ဆလိင်းထန်ထောင်၏ အမျိုးထဲက နောက်ထပ် တစ်စုံတစ်ယောက် မသေမချင်း ဤအတိုင်း စင်တင်ထားကြမည်။

ဆလိင်းထန်ထောင်၏ ဆွေမျိုးထဲက နောက်ထပ် တစ်စုံတစ်ယောက် သေသောအခါ ဆလိင်းထန်ထောင်၏ အရိုးကို ကောက်၍ မြေမြှုပ်မည်။ ဆလိင်းထန်ထောင်၏ ခေါင်းထဲကို နောက်ထပ် သေသော ဆွေမျိုးတစ်ယောက်ယောက်၏ အလောင်းကို ထပ်ထည့်မည်။

ဤသို့ဖြင့် ယခု ဆလိင်းထန်ထောင်၏ အလောင်းခေါင်းသည် ယခင်က သေဆုံးခဲ့ကြသော ဆလိင်းထန်ထောင်၏ ဆွေမျိုးတစ်ယောက်ယောက်၏ အလောင်းထည့်ထားသော သစ်လုံးထွင်းခေါင်းပင် ဖြစ်သည်။

[၂]

“တိန်းတောင်... တိန်းတောင်...”

“ဒူး... ဒူး...”

“ဒိန်း... ဒိန်း...”

“တိန်းတောင်... တိန်းတောင်...”

“ဒူး... ဒူး...”

“ဒိန်းဒိန်း”

အသုဘ၏ မရဏအော်ခေါ်သံ တူရိယာတီးမှုတ်မှုက စတင် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကြေကွဲဝမ်းနည်း လွမ်းဆွတ်ဖွယ်ရာကောင်းသော အသုဘတေးသံက စီစီညံလာသည်။ ထိုအသုဘတေးသံသည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်တစ်ပြင်လုံးကို ရိုက်ခတ်နေသည်။ တောတောင်တို့ဆီကပင် အသုဘ တူရိယာသံများ ပဲ့တင်ပြန်လာသည်။ ချောက်ချားစရာကောင်းသော ညမှောင်မှောင်ထဲမှာ အသုဘအထိမ်းအမှတ် တီးခတ် တီးမှုတ်သံတို့က ဆူညံနေသည်။

ကညင်ဆီ၊ ထင်းရှူးဆီမီးတိုင် မီးတုတ်များသည် အမှောင်ထဲ၌ လင်းလက်လာကြသည်။ စိတ်ချောက်ချားစရာကောင်းသော အသုဘတေးသံများနှင့်အတူ ဆလိုင်ထန်ထောင်၏ အလောင်းခေါင်းကို သုသာန်သို့ ထမ်း၍ သယ်ယူလာကြသည်။ လူအုပ်ကြီးက အသုဘ မရဏတေးသံကို

ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဟစ်အော် သီဆိုလာကြသည်။ အလောင်းခေါင်း ထမ်းသူများက အလောင်းခေါင်းကို မြှောက်ချည် နှိမ့်ချည် ဘယ်ညာ ဝှေ့ယမ်း၍ ကခုန် မြူးထူးလာကြသည်။

ခေါင်ရည် မူးယစ်နေသူများသည် သေမင်းကို အန်တုစိန်ခေါ်သော တေးသီချင်းများကို အော်ဟစ် သီဆိုပါလာကြသည်။ မျိုးရိုးအစဉ်အဆက် စွမ်းဆောင်ခဲ့ကြသော အောင်ပွဲများကို ပြန်လည်ဝံ့ကြွား ဖော်ထုတ်လာကြ သည်။ တစ်မျိုးနှင့်တစ်မျိုး ဂုဏ်ပြိုင်ကြသည်။

နောက်ဆုံး တစ်မျိုးနှင့်တစ်မျိုး ကလဲ့စား ချေခဲ့ကြသော ရှေး ပဝေသဏီက အကြောင်းအရာများကိုပင် ထုတ်ဖော် အော်ဟစ် သီဆိုလာကြ သည်။ အရူးအမူး သီကုံးဖွဲ့ဆိုလာကြသည်။

ခေါင်ရည်မူးယစ်ကာ ခုန်ပေါက် အော်ဟစ်လာကြသော လျှံထောင် ၏ အသံက ပိုကျယ်လာသည်။

“ငါတို့မျိုး... ဘာဘိုးဘီဘင် ထိမထင်”
ကန်ဖုန် ပုဝါးဆန်အင် ယန်တီလောင်။

“အစဉ်အဆက် သတ်ကြရဲ့”
ပုဝါးဆန် အိဆင်အန် ထပ်အော်။

“ရန်သူလက်ချက် တုံ့ပြန်ခဲ့”
ရာပေါလ်ကန် ဒိုလဲ့ရိုလ်ထေးထလှ။

“ငါတို့သတ်လို့ သေကြရဲ့”
ကန်သျှပ်ကြီး ပုလ်ထလှ။

“ကျားကို သတ်တာ မကြွားနဲ့”
ပေါ်ဝီကာကပ် သီအုလ်လှ။

“ပြောင်ကို သတ်တာ အလကား”
ဖုန်းကပ်ဟီ အုလ်လှ။

“ဆင်ကို သတ်တာ အလကား”
ဝီကာ ကပ်ဟီအုလ်လှ။

“လူကို သတ်ရဲလား...”
မီလိုင်နာ ထပ်ငမ်မော်။

“လူကို သတ်ရဲလား...”

မိလိုင်နာ ထပ်ငမ်မော်။

“လူကို သတ်ရဲလား...”

မိလိုင်နာ ထပ်ငမ်မော်။

အမျိုးစုံ အကြောင်းခြင်းရာစုံ ကြီးဝါးလာကြသံတွေထဲက လှုံထောင်၏ ကြီးဝါးသံကို ကြားစကမူ ပီပီသသမဟုတ်။ ဂရုစိုက် နားထောင်လိုက်မှ သဲသဲကွဲကွဲ ကြားလာရသည်။

ခွန်လွေ၏စိတ်ထဲမှာ ရုတ်ခြည်း ကသိကအောက် ဖြစ်သွားသည်။

နောက်တော့ ဒေါသဖြစ်၍ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာသည်။

ရင်ထဲမှာ တဆစ်ဆစ် နာကျင်လာသည်။ ခေါင်ရည်မူးယစ်နေသော ခွန်လွေ၏စိတ်သည် ချက်ချင်း ဆောက်တည်ရာမရ။ ထုံထိုင်းမှိုင်းမှုန်လာသည်။

ခွန်လွေသည် သေဆုံးသွားသူ ဆလိုင်းထန်ထောင်ကဲ့သို့ မုဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ပြောင်ကို သတ်ဖူးသည်။ ကျားကို သတ်ဖူးသည်။ ဆင်ကိုတော့ မသတ်ဖူးသေး။ တစ်နေ့နေ့တွင် တောင်ယာစပါးခင်းများကို လာဖျက်သောဆင်ကို သူ သတ်ဦးမည်။

ဆင်ကိုသာ မသတ်ဖူးသေးသော်လည်း သူတို့ တောင်ပေါ်ဒေသတွင် အလွန် တွေ့ရခဲ၊ ကြုံရခဲ၊ သတ်ရခဲသော ဗျိုင်းဖြူတစ်ကောင်ကိုတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း သူတွေ့ခဲ့၊ ကြုံခဲ့၊ သတ်ခဲ့ရသည်။

ဗျိုင်းဖြူကြီးမှာ နတ်ဒေဝတာများ ဖန်ဆင်းထားသော နာနာတာဝတစ်ကောင်လို ဖြူဖွေးလှပသည်။ ကြီးမြင့်ထူးဆန်းသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူဖွေးသော အမွှေးအမှင် ဆင်ယင်ထားသည်။ နှုတ်သီးနှင့် ခြေထောက်ခြေသည်းတွေမှာ ပတ္တမြား နီလာ၊ သန္တာသွေးပမာ ရဲရဲနီနေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ထိုဗျိုင်းဖြူကြီးကို ရွာမုဆိုးကြီးငယ်များပင် အံ့ဩတကြီး ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပြောဆို၍ လေ့လာတိုင်းထွာကြည့်ကြသည်။ နှုတ်သီးနှင့် လည်တိုင်က တစ်တောင်ရှည်သည်။ ကိုယ်လုံးကြီးကလည်း တစ်တောင်ရှည်သည်။ ခြေထောက်နှစ်ဖက် တစ်တောင်စီနှင့် အတောင်ပံနှစ်ဖက်ကလည်း တစ်တောင်စီ ရှည်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်

အားလုံး စုပေါင်းပြီး ခြောက်တောင် ဗျိုင်းဖြူကြီးဟု သတ်မှတ်ကြသည်။

သူတို့ တောင်တန်းဒေသတွင် ကျား၊ ဆင်၊ ဝံ၊ ပြောင်... စသည် တောတိရစ္ဆာန်အကောင်ကြီးများ ပေါသော်လည်း ဗျိုင်းငှက်ဖြူကား အလွန် ရှားပါးသော တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သည်။ အစဉ်အဆက် မည်သည့်မုဆိုးကမှ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မရဖူးသော နာနာဘာဝ ဖန်ဆင်းရှင်တစ်ကောင် ဖြစ်သည်။

ထိုဗျိုင်းဖြူကြီးကို မုဆိုးငယ်လေး ခွန်လွေ တောနက်တစ်နေရာက ပစ်ခတ်ရလာခဲ့သည်။ အဖော်ကွဲ၍ တောင်တန်းဒေသသို့ ရောက်လာသော ဗျိုင်းဖြူကြီး၏ ကံကြမ္မာဆိုးဝါးမှုသည် ခွန်လွေ၏ ကြီးမားသော ဂုဏ်ပုဒ် ဝိသေသ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ခွန်လွေသည် ဗျိုင်းဖြူကြီး၏ ဦးခေါင်း၊ နှုတ်သီး အတောင်နှစ်ဖက်နှင့် ခြေထောက်အစုံကို ဂုဏ်ယူဝင့် ကြွားစွာ အမြတ်တနိုး သိမ်းဆည်းထားခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ဟူးကောင်းကျားကြီးဟု နာမည်ကြီးနေသော ဆလိုင်းထန် ထောင်သည်ပင် သူ့တစ်သက်တာ၌ ဤလို ဗျိုင်းဖြူကြီးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး၊ မရဖူးသဖြင့် ခွန်လွေကို ဝက်တစ်ကောင်သတ်၍ ဂုဏ်ပြုပွဲ လုပ်ပေးခဲ့ သေးသည်။ ထိုဂုဏ်ပြုပွဲ၌ ခွန်လွေ၏ ဗျိုင်းဖြူရခြင်း အတိတ်နိမိတ်မှာ ဤနယ်တစ်ဝိုက်တွင် သူ့မတူသော မုဆိုးကျော်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာ လိမ့်မည်ဟု ဆလိုင်းထန်ထောင်က နိမိတ်ဖတ်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဗျိုင်းဖြူ မမြင်ဖူးကြသော ကုပွန်ရွာသားများသည် ခွန်လွေ၏အိမ်တွင် သုံးလေးရက် စည်ကားခဲ့သည်။ သားငယ်၊ သမီးငယ် များကို မြင်ဖူးသည်ရှိအောင် လက်ဆွဲခေါ်လာကြသဖြင့် တစ်အိမ်လုံး သောသောည့်ခဲ့သည်။ ခွန်လွေ၏ သတင်းကျော်စောမှုသည်လည်း ရွာနီး ရပ်နီး တစ်ဝိုက်၌ တောမီးပမာ ပျံ့နှံ့ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ငယ်ရွယ်သူ ခွန်လွေသည် အင်မတိအင်မတန် အားမာန်တက်ခဲ့သည်။ ယင်းမှာ ထိုစဉ်က..

ယခုတော့ ဤသည်ကို အလကားဟု လျှံထောင်က အသုဘပွဲ အများ ရှေ့တွင် ချီးနှိမ်စကား ဆိုသည်။ အထူးသဖြင့် သက်တူရွယ်တူ လုလင်ပျို များရှေ့ ဤသို့ အဆိုအကြိမ်း စိန်ခေါ်ခံရသည်ကို အသည်းဆတ်ဆတ်ခါ နာသည်။

ခွန်လွေသည် လျှံထောင်၏ အသံလာရာတက်ဆီသို့ လှမ်းငဲ့ကြည့်

လိုက်သည်။ ခွန်လွေ လှမ်းကြည့်မိလိုက်ကာမှ လျှံထောင်သည် ကြိုးဝါး သီချင်းကို ပို၍ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ပင် ဟစ်ဆိုကာ ခွန်လွေကို စိန်းစိန်း ဝါးဝါး ကြည့်လာသည်။ ကခုန်မြူးပေါက်ကာ သူ့အနား ရောက်လာသည်။ ဆလိုင်းထန်ထောင်၏ အလောင်းခေါင်းလုံးကို ထမ်းထားသော ခွန်လွေကို ဝိုင်းပတ်၍ ကခုန်မြူးထူးသွားသည်။ ခွန်လွေ၏အနားကို ရောက်လာသော အခါ လျှံထောင်၏အသံက ပို၍ ကျယ်လောင်လာသည်။ ကြိုးဝါးသံက ပို၍ ပီပြင် ပြတ်သားလာသည်။ ပို၍ မာန်ပါလာသည်။

“လူကို သတ်ရဲလားတဲ့..”

ခွန်လွေ၏ မျက်နှာသည် ခေါင်ရှည်၏အရှိန်နှင့် ရဲရဲနီလာသည်။ အံကြိတ်ထားရသဖြင့် မေးရိုးမှ အသားစိုင်းများ ဖုထစ်ထလာသည်။ ရုတ်တရက် မျက်နှာကို ငုံ့ပစ်လိုက်၏။ ရှက်စိတ်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး မွန်ထူလာသည်။ မသာပို့လာသူအားလုံး၏ မျက်လုံးပေါင်းများစွာတို့သည် သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်ဟု ခွန်လွေ ထင်လိုက်သည်။ သို့သော် လျှံထောင်၏ ကြိုးဝါးသံကား မရပ်သေး၊ ပို၍ပင် ကျယ်လောင်လာ၏။

ပြောင်၊ ကျား၊ ဆင်၊ မျိုင်းဖြူ သတ်တာ အလကားဟု လျှံထောင်က ထပ်ဆိုလိုက်ခြင်းမှာ သူ၏ သိက္ခာကို သက်သက်မဲ့ ထိပါးလာသည့်အပြင် ရပ်ကျော် ရွာကျော် မုဆိုးကြီး ဆလိုင်းထန်ထောင်၏ ဂုဏ်ကိုလည်း စော်ကားရာရောက်သည်။ တစ်နည်းယူဆရလျှင် ခွန်လွေနှင့် သူ့ညီမ လျှံနေတို့ ချစ်ကျွမ်းဝင်နေကြသည်ကို သိ၍ သဘောမတူကြောင်း တမင် ဖော်ထုတ် ပြလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ကြောင်းကမူ လွန်လေပြီးသော ရှေးရှေး ပဝေသဏီ ကာလတစ်ခုက နောက်ခံသမိုင်းကြောင်းတစ်ခုကို တူးဆွ ဖော်ထုတ်လာခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ခွန်လွေတို့၏ ဆွေမျိုးများနှင့် လျှံထောင်၏ ဆွေမျိုးများသည် ဘင်၊ ဘီ၊ ဘွား၊ ဘိုးအဆက်ဆက် သတ်ဖြတ်လာခဲ့ကြသည်။ ကလဲ့စားမကျေတမ်း ဈေးလာခဲ့ကြသည်။ ဤသည်မှာလည်း အလွန်ရှေးကျသော သူတို့ဒေသ၏ ရိုးရာ အပေးအယူတစ်ခုလို ဖြစ်ခဲ့သည်။

ယခု နောက်ဆုံးနှင့် အနီးဆုံး ကလဲ့စားဈေး သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြသည်မှာ လျှံထောင်၏ အဘိုးလေးတစ်ယောက်သည် ခွန်လွေ၏အဘိုးကို သတ်ခဲ့

သည်။ ဤသို့ အဘိုးကိုသတ်လျှင် အဖေလက်ထက်မှာ ပြန်ပြီး ကလဲ့စားချေ သတ်ဖြတ်ရမည်။ သို့သော် ခွန်လွေ၏အဖေသည် လျှံထောင်တို့အဖေဘက် က ဆွေမျိုး တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ ကလဲ့စားချေ မသတ်ခဲ့။ အငြိုးအတေး မထားခဲ့။

ခွန်လွေ၏အဖေမှာ အသက် ၅၀ ကျော်တွင် ၉၆ ပါးရောဂါနှင့် ဓမ္မတာအတိုင်းသာ သေသွားသည်။ ထိုအခါ ညီအစ်ကိုလည်း မရှိဘဲ တစ်ဦး တည်းသောသား ဖြစ်သဖြင့် ရန်မီးတစ်ဆက် ငြိမ်းသွားသည်။

ထိုစဉ်က ခွန်လွေသည် အရွယ်မရောက်သေးသလို ခေတ်အခါက လည်း တောင်မင်း၊ တောင်ပိုင် ခန့်ထားခြင်း ခံရသူတို့က အချင်းချင်း ကလဲ့စားချေ သတ်ဖြတ်မှုကို တရားဥပဒေအရ အရေးယူ အပြစ်ပေးမှုများ ရှိလာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် တစ်မျိုးနှင့်တစ်မျိုး ကလဲ့စားချေ သတ်ဖြတ်ကြ သော အလေ့အထဆိုးက တိမ်ကော ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

သေနေပြီ၊ ငြိမ်းနေပြီဖြစ်သော မီးကို ယခုတော့ လျှံထောင်က ပြန် မွှေးလာသည်။ အမှန်တကယ်မှာမူ ရိုးရာဓလေ့အရဆိုလျှင် အဖေမသတ် ခဲ့သော ကလဲ့စားမချေခဲ့သော ကြွေးသည် ခွန်လွေအပေါ် တင်နေသည်။ ဤတင်နေသောကြွေးကို ယခုတော့ ကြွေးရှင်က ဘာမှမပြောဘဲ ကြွေး ပေးဆပ်ရမည့်သူကသာ ပြောလာသည်။ ဤသို့ အပြောအဆိုခံရသည်မှာ ခွန်လွေအတွက် ရှက်စရာသာမဟုတ်၊ နာကြည်းစရာ၊ သတ္တိနည်းရာလည်း ကျသည်။

“တောက်...”

ခွန်လွေသည် တက်တစ်ချက်ကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ခေါက် လိုက်သည်။ ပြီး သူ့ဆရာ မုဆိုးကြီး ဆလိုင်းထန်ထောင်၏ ခေါင်းကို ထမ်းထားရာမှ ဟာကာကို လက်လွှဲပေးလိုက်သည်။ သို့သော် လျှံထောင်၏ ကြိုးဝါး စိန်ခေါ်သံက မတိတ်သေး။ ခွန်လွေကို ပြောင်လှောင် သရော်နေ ဆဲသာ ရှိသေး၏။

“လူ သတ်ရဲလား...”

မိလှိုင်နာ ထပ်ငမ်းမော်။

“လူသတ်ရဲလား...”

မိလှိုင်နာ ထပ်ငမိမော်။

ခွန်လွေသည် အရူးအမူး အော်ဟစ်ခုန်ပေါက်နေသော လျှံထောင်ကို နာနာကြည်းကြည်း လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လျှံထောင်၏ မျက်နှာသည် ကညင်ဆီမီးရောင်အောက်တွင် လျှမ်းလျှမ်းတောက်နေသည်။ ခွန်လွေကို လှောင်ပြောင် သရော်နေတုန်းပင်။

ခွန်လွေသည် လျှံထောင်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း အသားတဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။

ထိုစဉ် ကုပွန်၏ ရွာလူကြီးလည်းဖြစ်၊ လျှံထောင်၏ ဘကြီးတော်လည်းဖြစ်သော ထန်ဗူးက လျှံထောင်ကို ဆွဲခေါ်၍ အော်ငေါက်မာန်မဲနေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ မရဏမောင်းသံနှင့် အမျိုးလိုက်၊ တစ်ဦးချင်း အလိုက် ဂုဏ်ဖော်အော်ဟစ်နေကြသော အသံဗလံထဲ၌ ထန်ဗူး၏ အသံကို တော့ ပီပီပြင်ပြင် မကြားရ။ သို့သော် လျှံထောင်ကို ဆုံးမနေသည်ဟုတော့ ထင်လိုက်ရသည်။

ထိုစဉ် ဘုရားကျောင်းက ဖာသာကြီး အရစ္စတိုတယ်ဂျွန်သည်လည်း လူအုပ်ထဲက ပေါ်ထွက်လာပြီး လျှံထောင်နှင့် ထန်ဗူးတို့ကြားတွင် မားမား မတ်မတ် ရပ်လိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ဖာသာကြီး အရစ္စတိုတယ်ဂျွန်ကိုမူ သူ၏ အဆုံးအမ၌ တည်ကြသူများနှင့် နတ်ကိုးကွယ်ကြသူများ အားလုံးက လေးစားကြသည်။

သူ သာသနာပြုရန် တောင်တန်းဒေသကို စရောက်ကတည်းက လူလူချင်း ကလဲ့စားချေမှု သတ်ဖြတ်မှုတို့ကို သူက ဟန့်တားစကား ဆိုခဲ့သည်။ ဤသည်ကို ဒေသခံတွေက မနှစ်မြို့ကြ။ သူတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံကို ဖျက်ဆီးစကားဆိုသူဟု အမှန်းပင် ပွားခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ခင်ဗျားတို့ အင်္ဂလိပ်တွေရော လူမသတ်ကြဘူးလားဟု မေးသူက မေးကြသည်။ 'အကြောင်းမဲ့ လူလူချင်း မသတ်ကြပါဘူး' ဟု အရစ္စတိုတယ်ဂျွန်က ပြန်ပြောသည်။ ဒါဆို လီဒိုလမ်းမကြီးတစ်လျှောက်မှာ ဂျပန်တွေနဲ့ သတ်ကြတာတွေရောဟု စောဒက တက်ကြပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ သတ်ကြတာပေါ့။ သတ်ကြတာမှ ခင်ဗျားတို့ဆီလို တစ်ယောက်တလေတောင် မဟုတ်ဘူး။ အစုလိုက်အပြုံ

လိုက်ကို သေအောင် သေနတ်တွေ၊ ဗုံးတွေနဲ့ကို သတ်ခဲ့ကြတယ်”

“ဒါဆို အင်္ဂလိပ်တွေ လူသားစားသလား...”

“အင်္ဂလိပ်တွေ လူသားမစားဘူး။ လူသားအချင်းချင်း သတ်စားကြတာ သိပ်ရိုင်းတယ်။ လူသားအချင်းချင်း တိရစ္ဆာန်တွေကို သတ်ဖြတ်သလို သတ်ဖြတ်ပြီး စားကြတာ ယုတ်ညံ့တယ်”

“ဒါဆို စားဖို့လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ လူသတ်နေကြတာသာ ရိုင်းစိုင်းတာ။ စားတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာလို့ လူတွေအများကြီးကို ခင်ဗျားတို့ သတ်ကြရတာလဲ” ဟု တစ်ယောက်က ထမေးလိုက်သောအခါ အရစ္စတိုတယ်ဂျွန်လည်း ဘာဖြေရမှန်းမသိဖြစ်သွားသည်ဟု ပြောကြသည်။

သို့သော် နောက်ပိုင်း၌မူ အရစ္စတိုတယ်ဂျွန်က ဖျားနာသူများကို နတ်ဆရာတွေနှင့်အပြိုင် ဆေးထိုးပေး၊ ဆေးကုပေးသည်။ အရစ္စတိုတယ်ဂျွန် ဆေးကုပေးသူများသည် နတ်ဆရာတွေ ဆေးကု နတ်ပေးစားသူများထက် ရောဂါပျောက်လွယ်လာသောအခါ အရစ္စတိုတယ်ဂျွန်၏ အဆုံးအမ၌ တည်သူ များလာသည်။ သူ့ကို ယုံကြည်အားထားကြသူများ ပေါများလာသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း များမကြာမီမှာပင် ကူပွန်ရွာ၏အထက်ရှိ ဗန္ဓောတို့ တောင်ယာဟောင်း ကုန်းကမူတွင် ဘုရားကျောင်း ဆောက်လုပ်ပေးကြသည်။ အရစ္စတိုတယ်ဂျွန်သည် ဆေးကုသပေးသည့်အပြင် ရွာ၏ ဒုရေး သုရေး ကိစ္စများ၌လည်း ရိုင်းပင်းကူညီတတ်သည်။ ခရစ်ယာန်ဘာသာရေးပွဲတော်ကို တောင်ပေါ်ဒေသ၌ ခမ်းခမ်းနားနား လုပ်တတ်သည်။ ထိုပွဲတော်တွင် တောင်ပေါ်ဒေသသားများအား ရက်ရက်ရောရော လက်ဆောင်တွေ ပေးတတ်သည်။ ခရစ္စမတ်ပွဲ၌ စုပေါင်းသီဆိုကြရန် လူငယ်များကို ဓမ္မတေးများ သင်ကြားပေးသည်။ ယင်းကြောင့်လည်း လူကြီးများထက် လူငယ်များက သူ့ကို ပိုခင်ကြသည်။ သူ့စကားကို နားထောင်လာကြသည်။

ယခု အရစ္စတိုတယ်ဂျွန်ကို မြင်လိုက်သောအခါ လျှံထောင်အား လူကြီးများက မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်ကို မြင်နေရသလို မလိုမုန်းထားစွာ လှမ်းကြည့်ကြသည်။ ဤသည်တို့ကြောင့်လည်း သူ့ဘကြီးတော် ထန်ဗူးဆွဲခေါ်နေသည်ကိုပင် ကလန်ကဆန်လုပ်နေသော လျှံထောင်သည်

နောက်တော့ သူ့ဘကြီးတော်ဆွဲခေါ်ရာသို့ ကိုးရိုးကားရား မလှမပနှင့် ပါ သွားသည်။

မှဆိုးကျော်ကြီး ထန်ထောင်၏ အလောင်းခေါင်းသည် အမှောင်ထဲ က မီးရောင်တွင် ယမ်းခါ လှုပ်ရှားနေသည်။ အလောင်းခေါင်း ထမ်းထားကြ သော ခေါင်ရည်ယစ်နေကြသူများသည် ပို၍ အလောင်းခေါင်းကို ခုန်ပေါက် မြှောက်ချီ ကစားနေကြသည်။ အသုဘပို့သူများသည် သူတို့ အလောင်း ခေါင်းနောက်မှ တုံ့နှေးတုံ့နှေးနှင့် သုသာန်ဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ သွားနေကြ သည်။ အမှောင်ထဲက ကညင်ဆီ၊ ထင်းရှူးဆီ မီးတုတ်မီးရောင်အောက်တွင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ရွေ့လျားနေကြသည်။

ခွန်လွေ၏ စိတ်မာန်သည် မီးစွယ် မီးညွန့်များနှယ် လှုပ်ရှားယိမ်းက နေသည်။ သူသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ရွာဘက်သို့ တစ်ယောက်တည်း ပြန်လှည့်လာသည်။ ရွာအောက်ဘက် စမ်းချောင်းနားသို့ ရောက်လာသည်။ ရေစပ်နားက ကျောက်တုံးတစ်ခုပေါ်တွင် ပင်ပန်းကြီးစွာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

အသုဘမှ မရဏဗုံသံများ၊ သေမင်းခေါ်သံ တေးသီချင်းများကို လုံးဝ မကြားမိတော့။ လူကို သတ်ရဲလား...၊ လူကို သတ်ရဲလား... ဟူသော လျှံထောင်၏ စူးစူးရှရှ ကြီးဝါးလိုက်သံသည် ခွန်လွေ၏ နားထဲမှာ နကျယ် အကောင်တစ်ရာလောက် ဝင်ရောက် အော်မြည်နေသလို ဆူညံနေသည်။ ရင်ထဲက ပို၍ တင်းကျပ်လာသည်။ မျက်နှာတွင် အဆီပြန်ကာ ချွေးပေါက် ပေါက်ကျလာသည်။

“သတ်ရဲတယ်၊ သတ်ရဲတယ်။ မင်းကို ငါ သတ်မယ် လျှံထောင်။ မင်းကို ငါ သတ်မယ်...”

ခွန်လွေသည် အမှောင်ထဲ၌ စူးစူးဝါးဝါး အော်ကြိမ်းပစ်လိုက်သည်။ ခွန်လွေ၏ တအား အော်ဟစ်လိုက်သံသည် တောင်ချိုင့်တစ်ခုလုံး ပဲ့တင်ပြန် ရိုက်ဟည်းသွားသည်။

“သတ်ရဲတယ်၊ သတ်ရဲတယ်။ မင်းကို ငါ သတ်မယ် လျှံထောင်။ မင်းကို ငါ သတ်မယ်”

ခွန်လွေသည် စမ်းရေကို လက်ခုပ်နှင့်ကုန်းခပ်ကာ သူ့မျက်နှာကို ဆွတ်ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ လည်ကုပ် နားထင်တွေကိုလည်း ဆွတ်ရိုက်

သည်။ ခေါင်ရည်မူးယစ်နေသော ဒေါသမျက်နှာသည် စမ်းရေနှင့် ထိတွေ့လိုက်သော်လည်း အေးမြမသွား။ စမ်းရေကို လက်ခုပ်နှင့် ခပ်သောက်ပစ်လိုက်သော်လည်း ရင်အပူ လျော့မသွား။ ခွန်လွေသည် စမ်းပေါက်ကတက်လာခဲ့သည်။

ရွာထဲဝင်လာသည်။ အသုဘပို့သူများပင် ပြန်ရောက်နေကြပြီ။

ခွန်လွေသည် ရွာလမ်းအတိုင်း မိမိတို့အိမ်ရှိရာဘက်သို့ လျှောက်လာသည်။ ရွာတောင်ပိုင်းနား ရောက်လာ၏။ လျှံထောင်၏ချစ်သူ ပစ်သည် ခွန်သာမိုင်နော်တို့ အိမ်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်သွားသည်ကို ရိပ်ခဲနဲ မြင်လိုက်ရသည်။

ခွန်လွေ၏ ရင်သည် ပို၍ အခုန်မြန်လာ၏။ လျှံထောင်သည် သူ့ချစ်သူ ပစ်ရှိသော ခွန်သာမိုင်နော်တို့အိမ်၌ ယခုလောက်ဆိုလျှင် ရောက်နှင့်နေပြီ ဖြစ်မည်။ ခွန်လွေ၏ ချစ်သူ လျှံထောင်၏ နှမ လျှံနေကတော့ ရွာမြောက်ပိုင်း ဆလိုင်းခုန်ကျန်တို့အိမ်တွင် ရှိနေလိမ့်မည်။

ဤနေ့၌ လူပျို၊ အပျိုတို့သည် ခါတိုင်းနေ့များလို ခွန်သာမိုင်နော်တို့ အိမ်တွင် နှလုံးသားတေးသီချင်းများကို တစ်ပြန်တစ်လှည့် ဖွဲ့ဆိုနေကြလိမ့်မည်မဟုတ်။ မုဆိုးကျော်ကြီး ဆလိုင်းထန်ထောင်၏ အသုဘ၌ မည်သို့မည်ပုံ ထူးခြားချက် ရှိခဲ့သည်များကိုသာ ပြောဆိုနေကြလိမ့်မည်။

မည်သူသေတုန်းက ခေါင်းထဲရှိ သေနေသူသည် သီချင်းဆို၍ ကခုန်အော်ဟစ်လိုက်ပါလာသည်။ သူ့ခေါင်းတလားကိုထမ်းပြီး ခုန်ပေါက်ကခုန်နေကြသူအချို့ သေသူ၏အသံကို ပီပီသသပင် ကြားလိုက်ရသည်။ အခေါင်းထမ်းသူများကဲ့သို့ပင် သေသူသည်လည်း အပျော်ကြီး ပျော်လာသည်။ မည်သူတုန်းကမူ ထွန်းညှိကိုင်ဆောင်လာကြသော ကညင်ဆီမီးတုတ် မီးတိုင်များကို လိုက်မှုတ်ငြိမ်းသတ်သည်။ မည်သူတုန်းကမူ အလောင်းပို့သူများ အပြန်တွင် သေသူ၏ပိညာဉ် ပြန်လိုက်လာသည်။ မသာပို့သူများ ရွာပြန်မရောက်မီကပင် ရွာထိပ်၌ သုသာန်က ပြန်လာသူများကို ဆီးကြိုနေသည်... စသည်ဖြင့် လူတစ်ယောက်သေတိုင်း အမျိုးမျိုး ပြောဆိုလေ့ရှိကြသည်။

ယနေ့၌မူ ထိုအကြောင်းအရာများအပြင် လျှံထောင်သည် ခွန်လွေတို့ အမျိုးအား ကလဲ့စား မချေဝံ့ကြသော အမျိုး၊ သေမှာကြောက်သော အမျိုး၊

သတ္တိနည်းသော အမျိုး၊ တောင်ပေါ်သား သွေးမရှိသော အမျိုးဟု အပျို၊ လူပျိုများ စုဝေးရာ ခွန်သာမိုင်နော်တို့အိမ်တွင် မူးမူးရူးရူးနှင့် ဝင့်ကြားစွာ ပြောဆိုနေလိမ့်မည်ကို ခွန်လွေ တွေး၍ ကြိုရှုက်နေသည်။ ထိုအခါ လျှံထောင်၏ ညီမ သူ့ချစ်သူ လျှံနေ၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်မိလာသည်။

ချစ်သူရှိသော လျှံနေကမူ သူ့အစ်ကိုလာတတ်သော ခွန်သာမိုင်နော်တို့ အိမ်၌ မရှိ။ မြောက်ပိုင်းက ခုန်ကျန်မိုင်သန်းယာတို့ အိမ်၌သာ သူ့ကို မျှော်ပြီး ရှိနေလိမ့်မည်။ လောလောဆယ် ထူးဆန်းသော ဗျိုင်းဖြူတစ်ကောင်ကို ရထားသူ၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မုဆိုးကျော်ဖြစ်နေသူ၊ သူ့ချစ်သူ ခွန်လွေ သည် ဆလင်းကြီး၏ အသုဘအတွေ့အကြုံကို မည်သို့ပြောလာမည်နည်း ဟု တမျှော်မျှော် ရှိနေပေလိမ့်မည်။

“လျှံနေ...”

“လျှံနေ...”

ခွန်လွေ၏ ရင်ထဲက တစ်စစ်စစ် အသံမြည်လာသည်။

ဤနေ့ လျှံနေရှိရာသို့ သူ့မသွားချင်။ နောက်နေ့တွေလည်း သွားမည် မဟုတ်။ ဘယ်တော့မှ မသွားတော့ဟု သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အိမ်ပေါ်ကို ရောက်လာ၏။ နှစ်ချို့ ခေါင်ရည်ဘူးကို ယူ၍ အငမ်းမရ ထပ်သောက်ပစ် လိုက်သည်။ ရင်အပူက ပို၍ တရှိန်ရှိန်တက်လာ၏။ မျက်နှာက ပို၍ နီလာသည်။ စိတ်ထဲမှာ ပို၍ ခံပြင်းလာသည်။ ခေါင်ရည်အိုးကို ဒေါသ တကြီး ပေါက်ခွဲပစ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့... ဟဲ့... ခွန်လွေ၊ ဘာဖြစ်လာလဲ...”

“ကအူး... ဘာဖြစ်လဲဟင်”

အိမ်အောက်တွင် ဝက်ပေါက်မကို သွားကြည့်နေကြသော အမေနှင့် ညီမ၏ အထိတ်တလန့် မေးကြသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ငါ့စိတ် နေမကောင်းဘူးအမေ၊ ငါ့စိတ် နေမကောင်းဘူး”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ လူကလေး”

သူ့အမေ ပြေးတက်လာသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ လူကလေး...”

ခွန်လွေ အံကြိတ်ထားသည်။

သူ့ဆရာ မုဆိုးကျော်ကြီးအသုဘတွင် လျှံထောင် သူ့အား စော်ကား သွားသည်ကို အမိအား ပြော၍မဖြစ်။ အမိသိလျှင် ဟန့်တားဦးမည်။ “နင့်ကို ဖာသာကြီး အရစ္စတိုတယ်ဂျွန်က လက်စားချေတာ မကောင်းဘူး။ လူလူချင်း ကလဲ့စားချေတာ၊ သတ်ဖြတ်တာ မကောင်းဘူး။ ရိုင်းစိုင်းရာကျတယ်။ လူရိုင်းတွေသာ အဲသလို ကလဲ့စားချေကြတာ၊ သတ်ဖြတ်ကြတာလို့ ပြော ထားတယ်မဟုတ်လား လူလေး” ဟု သူ့ကို မုချပြောလာမှာ သူသိသည်။

ဖွင့်ပြောလိုက်လျှင် သူ့ကို ပထမ ဖျောင်းဖျမည်။ သူ့ကို ဖျောင်းဖျ၍ မရလျှင် လျှံထောင်၏ မိဘများကို သွားတိုင်မည်။ ဖာသာကြီး အရစ္စတို တယ်ဂျွန်ကိုလည်း သွားတိုင်မည်။ ထိုအခါ လူကြီးတွေက သူ့ကို စောင့် ကြည့်ကြလိမ့်မည်။ လျှံထောင်ကိုသတ်ရန် သူ့ကြံစည်နေကြောင်းသိလျှင် တောင်အုပ်ကြီးက သူ့ကို ထိပ်တုံးခတ်၍ လီဒိုမြို့ ပို့လိုက်လိမ့်မည်။ ထိုအခါ လျှံထောင်ကိုမသတ်ရဘဲ သူ့သာ ဒုက္ခရောက်မည်။ ထို့ကြောင့် ဤကိစ္စ မည်သူ့ကိုမျှ သူပြော၍မဖြစ်။

“ဟင်... လူလေး၊ ဆလိုင်းကြီး အသုဘက နင် ဘာဖြစ်လာလဲ။ ငါ့ကိုပြောစမ်း။ ဘာကြားခဲ့လို့လဲ။ ဘာမြင်ခဲ့လို့လဲ”

“ငါ့စိတ် နေမကောင်းပါဘူးဆို။ ကနူး... ငါ့ကို ဘာမှ လာမပြောနဲ့”

“နွားကလေး...”

ခွန်လွေက ဘာမှ နောက်ထပ် မပြောတော့ဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ် လှဲချ အိပ်နေလိုက်သည်။

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး ကနူး၊ အသုဘက ခေါင်ရည်မူးလာတာ”
သူ့ညီမက သူ့အမေကို ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်... ဟုတ်တယ်၊ ခေါင်ရည်မူးလာတာ”
ဤမျှသာ ပြောပြီး သူ အိပ်ပျော်သွားသည်။

[၃]

မနက်မိုးလင်းတော့ ခွန်လွေ အမူးပြေသွားသည်။

မျက်စိနှစ်လုံး မပွင့်မိကပင် ညက ဆလင်းကြီး အသုဘကို စိတ်က ရောက်သွားသည်။ ထိုအခါ လျှံထောင်၏မျက်နှာက အလိုလို ပေါ်လာ သည်။ ရုပ်ကို မျက်စိထဲ မြင်နေရသလို လျှံထောင်၏ ကြိုးဝါးနေသံတို့ကို လည်း ပြန်လည် ကြားယောင်လာသည်။ ထိုအခါ ဒေါသနှင့် ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။

သူတို့အိမ်မှာ မည်သူမှမရှိတော့။ အမိနှင့် နှမငယ်တို့သည် တောင် ယာသို့ ထွက်သွားကြပြီ။ ညက ဆလင်းကြီး အသုဘတွင် အမူးလွန်လာ သော သူ့ကို အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်ပလေစေဟု တမင်မနိုးဘဲ ထားခဲ့ကြ သည်။ သူ အိပ်ရာကနိုးနိုးချင်း လျှံထောင်ကို သတိရသလို ညဉ့်ဦးက သူ ထောင်ထားခဲ့သော ထောင်ချောက်များကိုလည်း မုဆိုးပီပီ သတိရမိလိုက် ပြန်သည်။

ထိုအခါ မျက်နှာသစ်ရန်ကိုပင် သတိမရဘဲ ခူးလေး၊ မြားတံ၊ လှံရှည် ဆွဲကာ သူ့ထောင်ချောက်များရှိရာသို့ ထွက်လာသည်။ သို့သော် လျှံထောင် ကိုတော့ သူ တစ်လမ်းလုံး မကျေမနပ်စိတ်နှင့် သတိရလာသည်။ ထိုအခါ သူ့ခြေလှမ်းသည် ဒေါသနှင့် ပိုမြန်လာသည်။

ရွာနားရှိ စမ်းပေါက်နားတွင် ထောင်ထားသော ထောင်ချောက်များကို

လိုက်ကြည့်သည်။ ရွာနားစမ်းပေါက်ရှိ ဘယ်ထောင်ချောက်မှာမှ သားကောင် မိနေသည်ကို မတွေ့ရ။ ထောင်ချောက်သုံးလေးခုကို လျှောက်ကြည့်ပြီးမှ သူ သတိရသည်။ ညက ဟူးကောင်းမှဆိုးကြီး၏ အသုဘမှ မရဏစည်သံ နှင့် လူအော်သံများကြောင့် ရွာစမ်းပေါက်နားသို့ ဘယ်သားကောင်မှ မသိရဲခဲ့ ကြသည်ကို သတိရသည်။

ဆလှိုင်းကြီး၏ အသုဘနှင့် မရဏစည်ရိုက်သံထဲတွင် လျှံထောင်၏ အသံကိုလည်း ပြန်လည် ကြားယောင်လာပြန်သည်။

“မိလှိုင်နာ ထပ်ငမ်မော်...”

“မိလှိုင်နာ ထပ်ငမ်မော်...”

“လူကို သတ်ရဲလား...”

“လူကို သတ်ရဲလား...”

ဒေါသသည် ချက်ချင်းနိုးထလာသည်။

“သတ်ရဲတယ်၊ သတ်ရဲတယ်။ မင်းကို ငါသတ်မယ် လျှံထောင်။ မင်းကို ငါသတ်မယ်”

စိတ်ထဲက ကြိုးဝါးရင်း တောင်ခြေမှ ထောင်ချောက်များဆီ သူ့ခြေ လှမ်းက အလိုလို ရောက်လာပြန်သည်။

ခြေသံလုံလုံနှင့် ထောင်ချောက်တစ်ခုနား ခွန်လွေ ရောက်လာသည်။ မျက်စိနှင့် နားကို လျင်လျင်ထားသည်။

လူနဲ့ရသည်နှင့် သူ့ထောင်ချောက်တွင် မိနေသော ချေဖားတစ်ကောင် ၏ နှာမူတ်ရုန်းသံကို ချက်ချင်း သူကြားသည်။ လှံရှည်ကို သတိနှင့် ဆကိုင် ပြီး အနားကပ်သွားသည်။ သူ့မျက်စိ သူ မယုံ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့သုတ်ကိုင်း တွင် လက်တစ်ဖက်မိနေသော ပက်ဝံသည် လူကို မြင်သည်နှင့် အီလေးထိုး ပြေးလိုက်သည်။ သို့သော် ဝံကြီးသည် ခွန်လွေနား မရောက်လာ။ ခွန်လွေ၏ လက်သုတ်ကိုင်းက ဝံဆွဲအားနှင့် ညွတ်ပါလာရာမှ ကိုင်းက တစ်ခါပြန်၍ တုတ်ဆွဲလိုက်သောအခါ ဝံကြီး ပက်လက်လန်သွားသည်။

ဤအခွင့်အရေးသည် ခွန်လွေအတွက် အကောင်းဆုံးအနေအထား ဖြစ်သည်။ ကိုင်းဆွဲအားကြောင့် ပက်လက်လန်သွားသော ဝံ၏ရင်ဝကို ခွန်လွေက လှံရှည်နှင့် ပြေးစိုက်လိုက်သည်။ သို့သော် လွတ်နေသော လက်

တစ်ဖက်နှင့် ဝံက ပုတ်ထုတ်လိုက်သောအခါ ထိုးချက်လွဲသွားသည်။ ထိုအခါ ခွန်လွေမှာ နောက်ဆုတ်၍ ရှောင်လိုက်ရသည်။

ရန်လို၍ ဒေါသကြီးနေသော ဝံကြီးက ကိုင်းတံကို ညွတ်အောင် ဆွဲပြီး ရှေ့တိုးလာပြန်သည်။

“ကျားနတ်တိုက်၊ သစ်လန့်တိုက်၊ ဝံတွေ့လိုက်” ဟူသော ဆိုရိုးစကားကို မုဆိုးပိပိ ခွန်လွေ သတိရလိုက်သည်။

ကျားသည် လူကို သူ့အလိုအလျောက် ဘယ်တော့မှမကိုက်။ နတ်မကြိုက်တာလုပ်မှ နတ်တိုက်၍ လူကို ကိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် တောထဲတွင် တစ်ခုခု မမှားသမျှ လူကို မကိုက်။ လူကိုတွေ့လျှင် ရှောင်သွားတတ်သည်။ အထူးသဖြင့် လူမုဆိုးနှင့် တောမုဆိုးတို့သည် သူ့စည်းကိုယ့်စည်း ရှောင်ကြသည်။

သစ်ကလည်း လူကို အင်မတန်ကြောက်သည်။ ကျားလိုပင် သူကလည်း လူသံကြားသည်နှင့် ရှောင်တတ်သည်။ သို့သော် တစ်ခါတလေ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့လျှင်တော့ လူကို လန့်ကိုက် ကိုက်တတ်သည်။

ဝံကတော့ ထိုသို့မဟုတ်၊ တောထဲတွင် လူကိုတွေ့သည်နှင့် ပြေးလိုက်၍ ကိုက်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် တောထဲတွင် ဝံကိုတွေ့လျှင် လက်နှေး၍ မဖြစ်။ ကိုယ်ဦး သူဦး လက်ဦးမှုကို အရယူရသည်။ လူမဦးလျှင် ဝံက ဦးသွားမည်။ ဝံက ကိုက်ပြီဆိုလျှင်လည်း ဒေါသတကြီး အသေအလဲ ကိုက်တတ်သည်။

သို့သော် လူကိုကိုက်ရန် ပြေးလိုက်လာသော်လည်း ဝံသည် သူ့အန္တရာယ်ကို သူ့အလွန်သိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လူကိုလိုက်ရာ၌ သူ၏ နှာနုဖျားကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် အကာအကွယ်ယူပြီး လိုက်လာတတ်သည်။ ဤသည်ကိုသိထားသော မုဆိုးကြီးများသည် ဝံလိုက်ခံရပါက မတ်တတ်ရပ်နေလိုက်ကာ ဝံ အနားသို့ရောက်လာမှ နှာနုကို ဖြတ်ရိုက်လိုက်သည်။ ဝံတစ်ကိုယ်လုံးတွင် အနာကျင်တတ်ဆုံးအရာမှာ နှာနုသာဖြစ်သဖြင့် နှာနုကိုသာ တစ်ချက် ဆီးရိုက်လျှင်တော့ ထိုဝံ ပြေးပြီ။

ခွန်လွေတို့ အဘိုးလေး မုဆိုးတစ်ယောက်ကမူ တောထဲ၌ ဝံများပျား တက်စားနေလျှင် သူသည် ဝံဆီကပင် ပျားတောင်းစားဖူးသည် ဆို၏။

ဤသည်မှာလည်း သားငယ် ဝံငယ်များပါလာမှ ဝံဆီက ပျားတောင်းစား၍ ရသည်။ သားငယ်ဝံ မပါသော ဝံထီးများဆီ၌တော့ ဘယ်မှဆိုးမှ ပျားတောင်းမစားရဲဟု ဆိုကြသည်။

ပျားကို အလွန်ကြိုက်ကြသော ဝံမကြီးများ သစ်ခေါင်းထဲရှိ ပျားသလက်များကို နှိုက်စားနေလျှင် သူနှင့်အတူပါလာသော ဝံငယ်တစ်ကောင် နှစ်ကောင်က သူ့အမေအောက်ရှိ ပင်စည်ကို ဖက်တွယ်တက်ကာ သူ့အမေအား ပျားသလက်ပေးရန် သူ့အမေ၏ကိုယ်ကို အောက်က လက်နှင့် လှမ်းပုတ်တတ်ကြသည်။ ထိုအခါ သူ့သားသမီးငယ်များ ပျားတောင်းသည်ကို အတပ်သံသဖြင့် ပျားသလက်ကို သူ့ကလေးငယ်များအား လှမ်းပေးတတ်သည်။ ထိုပျားသလက် လှမ်းပေးသော ဝံမကြီးသည် အောက်ကို ငုံ့မကြည့်အား။ ပျားကောင်တွေက သူ့ကို မည်မျှ ဝိုင်းတုပ်ကြသည်ကိုလည်း အမွေးထူသော ဝံမက ဂရုမစိုက်။ ပျားတုပ်၍လည်း သူက ဘာမှမဖြစ်။ ပျားများ မည်မျှ ဝိုင်းတုပ်တုပ် ပျားခေါင်းချဲ့ရန် ပျားစွဲနေသော သစ်ခေါင်းဝကိုသာ ဖဲ့ကိုက်၍ ပျားနှိုက်နေတတ်သည်။

ဤသည်ကို တွေ့ကြုံနေရသော မုဆိုးကမူ ဝက်ဝံမကြီး ပျားဖွပ်နေရာ သစ်ပင်အောက်ကိုသွားပြီး ဝံကလေးများကို လူယောင်ပြလိုက်ရာ ဝံကလေးများ ထွက်ပြေးသွားသည်။ သို့သော် သစ်ခေါင်းပျား နှုတ်ခမ်းဝထဲ ခေါင်းသွင်းပြီး ပျားသလက်နှိုက်နေသော ဝံမကြီးက လူရိပ်ကျ၍ သူ့သားသမီးများ ထွက်ပြေးသွားကြသည်ကို မသိလိုက်။ အရာအထောင်မကသော ပျားကောင်များ၊ တောင်ပံခတ်သံ၊ တစ်စီအော်မြည်နေကြသံ၊ ပျားခေါင်းဝရှိ သစ်ပါးသစ်လွှာများကို သူ့ကိုက်ချလိုက်၍ ရွက်ကြွေတောထဲ သစ်ပေါက်ခွံများ တဖြောက်ဖြောက် ကျသံတို့ကြောင့် သူ့သားသမီးများ ထွက်ပြေးသွားကြပြီဆိုသည်ကိုလည်း သူ သတိမထားမိဘဲ ပျားသလက်ရရေးသာ ဇောကပ်နေသည်။

ထိုအခါ မုဆိုးက သူ့သားငယ်များ ဝံမကြီးကို လက်နှင့်လှမ်းပုတ်၍ ပျားသလက်တောင်းသလို လူကလည်း ဝံမကြီး၏ခါးကို တို့လိုက်ရာ သူ့သားငယ်များ ပျားသလက်တောင်းနေကြသည်ထင်၍ ဝံမကြီးက မုဆိုးကို ပျားသလက် လှမ်းပေးတတ်သည်။ ပျားသလက်ကို ဝံမကြီးဆီက ရသော်

လည်း သတိတော့ထားရသည်။ ဝံမကြီးပေးနေသော ပျားသလက်များ ကုန်သွား၍ ပျားချေးအိတ်၊ ချေးသလက်ပါလာလျှင်တော့ လူက အမြန်ပြေးရသည်။ မပြေးလျှင် ထိုပျားခေါင်း၌ ပျားသလက်ကုန်သွားပြီး ပျားအုံရှိ ပျားသလက်အောက်က ပျားချေးအိတ်သာ ကျန်တော့သည်ကိုသိသော ဝံမကြီးသည် ထိုအခါမှ အောက်သို့ပြန်ဆင်းရန် ငုံ့ကြည့်တတ်၏။ သူ့သားသမီးများကို မတွေ့ဘဲ လူကိုမြင်လျှင်တော့ ဒေါသတကြီးနှင့် ချက်ချင်းခုန်ဆင်းကာ လူကို ပြေးလိုက်ကိုက်တော့သည်။

အလွန်ရန်လိုသော ဝံလိုက်လျှင် အပြေးမြန်မှ ဝံကိုက်မခံရဘဲ တောထဲက ပြန်လာနိုင်မည်။ အပြေးမမြန်လျှင်တော့ ဝံကိုက်ခံရဖို့ သေချာလေသည်။

ယခုလည်း အလွန်ရန်လိုသော ဝံကြီးသည် သုတ်ကိုင်း၌ လက်တစ်ဖက် အမိခံနေရ၍ ဒေါသလည်းကြီးနေရာ ဝံကြီးသည် သုတ်ကိုင်းညွတ်ပါလာအောင်ထိ အားနှင့် ရှေ့သို့ တိုးပြေးလာပြန်သည်။ သို့သော် သူ ဆွဲအား ကုန်သွားသည်နှင့် ကိုင်းတံက တစ်ခါ ပြန်တုတ်ဆွဲလိုက်သော အခါ ဝံကြီးမှာ ပက်လက်လန်၍ သုတ်ကိုင်းဆွဲဆန့်ရာသို့ ဖင်တရွတ်တိုက်၍ ပါသွားပြန်သည်။

ပထမတစ်ချက်တွင် သူ့လှံနှင့် ဝံကြီး၏ ရင်ဘတ်ကို မထိုးမိလိုက်နိုင်သော်လည်း ဤတစ်ခါတော့ ခွန်လွေ ပြေးထိုးလိုက်သည့် လှံရှည်သည် ဝံကြီး၏ ရင်ဝတည့်တည့်ကို ထိုးစိုက်ဝင်သွားသည်။ ထိုအခါ ဝံကြီးမှာ သွေးရှူးသွေးတန်းနှင့် တညည်းညည်းအီကာ ရှေ့သို့ တိုးမလာနိုင်တော့ပေ။

ထိုအခါမှ ခွန်လွေလည်း ဝံကြီးကို ဖိထိုးထားသည်။ ဝံကြီး မလိုက်နိုင်မကိုက်နိုင်သည်ကို အတပ်သိလိုက်သော ခွန်လွေသည် ဝံကြီးကိုယ်ပေါ်က လှံကို ချက်ချင်းဆွဲနှုတ်၍ နောက် တစ်ချက် နှစ်ချက် ဆောင့်ထိုးလိုက်တော့မှ ကိုင်းကြိုးတန်းလန်းနှင့် ဝံကြီးမှာ မရုန်းကန်နိုင်တော့ဘဲ ငြိမ်ကျသွားလေသည်။

ဝံကြီး ငြိမ်ကျသွားသော်လည်း ခွန်လွေသည် ဝံသေကို ချက်ချင်း ကိုင်းမှ မဖြုတ်သေးဘဲ နောက်ကိုင်းနှစ်ခုကို သွားကြည့်သည်။ နောက်ကိုင်းနှစ်ခုကမူ ကိုင်းသီးခလုတ်ပင် မဖြုတ်ဘဲ ကုန်ခဲ့သော ညနေက သူထောင်

ထားသည့်အတိုင်းပင် ရှိနေသေးသည်။ ထိုအခါမှ ခွန်လွေသည် ဝဲကြီး
သေကျန်ခဲ့ရာ ကိုင်းသို့ ဝဲယူရန် လာသည်။

ခွန်လွေ ဝဲသေကိုင်းနား ပြန်ရောက်လာချိန်၌မူ တောခွေးသုံးကောင်
သည် ဝဲသေကြီးကို မြန်ရေရှက်ရေ ကိုက်ဖဲ့ဝါးစားနေကြသည်နှင့် ပက်ပင်း
တိုးနေပြန်သည်။ သည်တောခွေးဆိုးများသည် သူနှင့် ဝက်ဝဲကြီးတို့ အကြိတ်
အနယ် ထိုးသတ်နေကြစဉ်ကပင် ဘယ်နေရာက ချောင်းကြည့်နေကြသည်
မသိ။ ယခု လူလစ်သည်နှင့် ဝဲသေကြီးကို အားရပါးရ မြန်မြန်ရှက်ရှက်
ကိုက်ဖဲ့စားနေကြသည်။

တောခွေးတို့၏ သွားများမှာ ခွေးသွားလို အချွန်များ မဟုတ်ကြဘဲ
ဆောက်ခုံးဆောက်ပြားများလို အပြားလိုက်ဖြစ်သဖြင့် သူတို့ ကိုက်လိုက်လျှင်
အကိုက်ခံရသောအကောင်၏ အသားများမှာ အဖဲ့လိုက် ကျွတ်ပါလာတတ်
ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ယခု တောခွေးသုံးကောင် ကိုက်စားနေကြသော
ဝဲကြီးကို ခွန်လွေမှာ အပြေးကောင်းကောင်းပင် ရနိုင်ရန် မရှိတော့သဖြင့်
ဒေါသ ပိုဖြစ်သွားသည်။ ဝဲရေတစ်ပြားသည် ကာလတန်ဖိုးနှင့် မောင်းတစ်
လုံး၊ စားတစ်လက်၊ လှံတစ်ချောင်း ကောင်းကောင်းရနိုင်သည်။ ယခုတော့
တောခွေးသုံးကောင် ကိုက်ဖျက်လိုက်ကြသဖြင့် ဝဲသားရေချပ်တစ်ချပ်ပင်
ကောင်းကောင်း ရနိုင်တော့မည်မဟုတ်။

ခွန်လွေ ပို၍ စိုးရိမ်သွားသည်မှာ တောခွေးများသည် မည်သည့်
တိရစ္ဆာန်ကို ကိုက်သတ်စားစား၊ ဒွါရက ကိုက်ဆွဲ၍ အူမကြီးကို ဆွဲနုတ်စား
တတ်ကြသော အလေ့အထရှိသည်။ အစားကြူးသော တောခွေးများသည်
ယခု အူသိမ် အူမ အသည်းကလီစာတွေကိုပင် အကုန်ဆွဲနုတ်၍ စားပစ်
လိုက်ကြလေပလားဟု စိုးရိမ်သွားသည်။

အကယ်၍ တောခွေးသုံးကောင်က အူသိမ် အူမ မကျန် ဆွဲနုတ်စား
ပစ်လိုက်ကြလျှင် ဝဲတစ်ကောင်လုံးတွင် တန်ဖိုးအရှိဆုံးဖြစ်သော သည်းခြေ
အိတ်ပင် ကျန်ပါဦးမလားဟူသော စိုးရိမ်စိတ်နှင့် တောခွေးသုံးကောင်ကို
လှံရှည်နှင့် လိုက်ရိုက်သောအခါ တောခွေးသုံးကောင်သည် ဝဲသေကြီးနားက
ထွက်ပြေးသွားကြသည်။ သို့သော် ဤတောခွေးဆိုး သုံးကောင်သည် တစ်နေ
ရာရာက သူ့ကို ချောင်းကြည့်နေကြဦးမည်။ ဝဲသားမှာ အနံ့ဆိုးသဖြင့်

သူတို့ဆီကလူများ မစားသည်ကို သိ၍ လူပစ်ထားခဲ့သော ဝံသားကို ပြန်စားရန် တစ်နေရာရာက ချောင်းမြောင်း၍ ရှိနေကြဦးမည်ကို ခွန်လွေ အတပ်သိလေသည်။

သို့သော် ထိုတောခွေးသုံးကောင်ကို ခွန်လွေမှာ သတိမထားအား။ သူတို့သုံးကောင် ကိုက်ဖျက်ထားခဲ့ကြသော ဝံသေကောင်ထဲက သားတစ် သားမျှင် အပိုင်းအစများထဲတွင် တန်ဖိုးအရှိဆုံးဖြစ်သော သည်းခြေအိတ်ကို သာ ခွန်လွေက ကမန်းကတန်း ကောက်ရှာကြည့်နေရသည်။ တော်ပါသေး ၏။ အလွန်ခါးသော ဝံသည်းခြေအိတ်ကို တောခွေးများသည် အနံ့ရရှိနှင့် ခါးမှန်းသိကြသဖြင့် အလုံးလိုက် ပစ်ထားခဲ့ကြသည်။

ဝံသားရေတစ်ချပ် ရလှိုရငြား အရေပြားခွာရန် ဝံသေကောင်ကြီးကို ကြည့်သောအခါ ခြေလက်ကလွဲ၍ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အရေခွံများမှာ အားလုံး စုတ်ပြတ်နေလေပြီ။ လက်တစ်ဝါးစာခန့် သားရေပြားကိုပင် ရရန် မမြင် တော့သဖြင့် တောခွေးဆိုးများကို မကျေမနပ်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှာ ကြည့်သေးသည်။ သို့သော် တောခွေးများကား တော၌၊ တောင်၌ အပုန်း အအောင်းလည်း အလွန်ပိရိကြသော တိရစ္ဆာန်များဖြစ်လေရာ ဝံသေ ပတ် ဝန်းကျင်တွင် တောခွေးသုံးကောင်ကို အရိပ်အရောင်မျှ မမြင်ရသဖြင့် ခွန်လွေသည် ဝံသည်းခြေအိတ်ကိုယူကာ ရွာသို့ ပြန်လာလေသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ဝံသည်းခြေတစ်လုံးရလာသော ခွန်လွေသည် ယခင် ကသာဆိုလျှင် အလွန် ဝမ်းသာမိမည်။ ဝံသည်းခြေတစ်လုံး၏ တန်ဖိုးနှင့် မောင်း၊ ဓား၊ လှံတို့ကို လီဒိုဘက်သွားလဲ၍ ရသည်။ ဝံသည်းခြေနှင့် လဲ လှယ်ရသော ပစ္စည်းများနှင့် ချစ်သူ လျှံနေကို အသွင်းပစ္စည်း* ပေးထားနိုင် မည်။ ယခုတော့ ဝံသည်းခြေတစ်လုံးကို မမျှော်လင့်ဘဲ ရလာသော်လည်း သူ့စိတ် မပျော်နိုင်။ လျှံနေကို သတိရလိုက်သည်နှင့် ဆလိုင်းကြီး အသုဘ၌ သူ့အစ်ကို လျှံထောင်၏စိန်ခေါ်သံကို ပြန်ကြားလာပြန်သည်။

“မိလှိုင်နာ ထပ်ငမ်မော်...”
“လူကို သတ်ရဲလား...”

*အသွင်းပစ္စည်း = လက်ထပ်ထိမ်းမြားရန်အတွက် ယောက်ျားဘက်က တင်တောင်း သော ပစ္စည်းကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

“မိလှိုင်နာ ထပ်ငမ်မော်...”

“လူကို သတ်ရဲလား...” တဲ့။

“မင်းကို ငါသတ်မယ် လျှံထောင်၊ မင်းကို ငါ သတ်ကိုသတ်မယ်”

လျှံထောင်ကို သူသတ်လိုက်လျှင် လျှံထောင်နှမ လျှံနေကို သူ ဘယ်လိုမှ မရနိုင်တော့။ လျှံနေကို ပိုင်ဆိုင်ရယူရန်ထက် လျှံနေတို့ အမျိုးတစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကို မသတ်နိုင်အောင်သာ သူ အထူး သတိဝီရိယ ထားနေရတော့မည်။

ဤသည်ကိုတွေ့မိလျှင် ခွန်လွေစိတ်ထဲ အကြီးအကျယ် ဝမ်းနည်းသွားမိသည်။ ကြွေးဆပ်ရမည့်သူကို ကြွေးမဆပ်ရကောင်းလားဟု စိန်ခေါ်လာသည်။ ရှေးရှေးပဝေသဏီက အစဉ်အလာဆိုးကို ပြန်လည် ဖော်ထုတ်လာသည်။ ဤသည်မှာ လျှံနေနှင့် သူ ဝေးကြရမည့် အကြောင်းရင်းပင် ဖြစ်သည်။

ရွာသို့ ရောက်လာသောအခါ ခွန်လွေသည် လျှံနေကို ပိုပြီး သတိရလာပြန်သည်။ သူ့စိတ်က လျှံနေနှင့် တွေ့ခဲ့ကြ၊ ကြုံခဲ့ကြသော အခါသမယ ဆီ ရောက်သွားပြန်သည်။

ညနေ မိုးချုပ်စမှာ ရွာမြောက်ပိုင်းရှိ အပျို လူပျိုတွေက ဆလိုင်ခုန်ကျန် + မိုင်သန်းယာတို့အိမ်သို့ အလှူလှူ ရောက်လာကြသည်။

သူတို့သည် ဤအိမ်၌ပင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မျက်လုံးချင်း စကား ပြောကြသည်။ အပြုံးချင်း ဖလှယ်ကြသည်။ အသည်းနှလုံးချင်း တေးသီဖွဲ့ ကြသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်၊ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး နောက်ကြ သည်။ ပြောင်ကြသည်၊ စကြသည်၊ ကလူကျီစယ်တတ်ကြသည်။

ညဦးပိုင်းတွင် ကြက်ဝက်ပေါ်၍ တပျော်တပါး ချက်ပြုတ် စား သောက်တတ်ကြသည်။ သီချင်းအတူဆိုကြသည်။ စားရင်းသောက်ရင်း သီချင်းဆိုရင်း၊ စရင်းနောက်ရင်း၊ ကျီစယ်ရင်းနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြသည်။

သည်မှာတင် တစ်ဦး၏ စရိုက်လက္ခဏာ အမူအကျင့် စိတ်နေ သဘောထားကို တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အကဲခတ်ကြသည်။ လေ့လာကြသည်။ သည်လိုနှင့် သန်းယံမကျူးမချင်း အပျို၊ လူပျိုတွေ စုအိပ်နေကြသော ဆလိုင်ခုန်ကျန် + မိုင်သန်းယာတို့ အိမ်သည် ထုံးစံအတိုင်း စကားသံတွေ၊ တေးဆိုသံတွေ၊ ကလူကျီစယ်သံတွေနှင့် ညံစီနေသည်။

ကုမ္ပဏီတွင် ဤသို့ဤနည်း အပျို၊ လူပျိုတို့ စုအိပ်နေကျ အိမ်နှစ်အိမ် ရှိသည်။ မြောက်ပိုင်းတွင် ဆလိုင်ခုန်ကျန် + မိုင်သန်းယာတို့အိမ်နှင့် တောင်ပိုင်းတွင် ဆလိုင်ခွန်သာ + မိုင်နော်တို့အိမ် ဖြစ်သည်။

များသောအားဖြင့် အပျို၊ လူပျိုများသည် ကလေးသူငယ် မရှိသော အိမ်၊ သားသမီးမရှိသော အိမ်များတွင် စတည်းချ အိပ်တတ်ကြသည်။ သူတို့သည်ပင် အိမ်ရှင်၏ သားတွေ၊ သမီးတွေပမာ နေနေတတ်ကြသည်။ အကယ်၍ သားသမီးရှိလျှင်လည်း အိမ်ရှင်၏ သားသမီးတွေမှာ ကလေး သူငယ်တွေမဟုတ်ဘဲ အပျို၊ လူပျိုတို့သာ ဖြစ်ကြသည်။ ကလေးသူငယ် ရှိသောအိမ်တွင် ရပ်ခလေ့ ရွာခလေ့အရ အပျို၊ လူပျိုတို့က စုမအိပ်ကြ။

ရပ်ခလေ့ ရွာခလေ့အရ အပျို၊ လူပျိုတို့ ဤသို့ တစ်အိမ်တည်းတွင် အမျိုးသားတစ်ဖက်၊ အမျိုးသမီးတစ်ဖက် စုအိပ်ကြသော်လည်း သူတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လက်မထပ်မချင်း ကျူးကျူးလွန်လွန် မဖြစ်ကြ။ ဖောက်လွှဲ ဖောက်ပြန် မကြံစည်ကြ။ ငယ်ရွယ်သူတွေပင် ဖြစ်ကြသော်လည်း သူတို့စိတ် ကို သူတို့ရိုးရာအစဉ်အလာ ယဉ်ကျေးမှုခလေ့ထုံးတမ်းအရ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ကြသည်။

ဤသို့ ရပ်ခလေ့၊ ရွာခလေ့၊ လူမျိုးခလေ့အရ အပျို၊ လူပျိုတို့ တစ်အိမ် ထဲတွင် စုအိပ်လာခဲ့ကြသည်မှာလည်း ဟိုးရှေးရှေးပဝေသဏီကပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လက်မထပ်ခင် ကျူးကျူးလွန်လွန် ဖောက်ပြားခဲ့ကြသည်ကိုတော့ သူတို့တစ်သက်တာတွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မကြားဖူးကြပေ။

သူတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မျက်လုံးချင်း၊ အပြုံးချင်း၊ အသည်း နှလုံးချင်းသာ ချစ်ရေးဆိုတတ်ကြသည်။ မျက်စိအောက်တွင် ချစ်သူကို မြင် နေ၊ တွေ့နေကြရလျှင် ကျေနပ်နေကြသည်။ ဆန်းဆန်းပြားပြား ဖောက်ပြား လိုစိတ်မရှိကြ။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ယုံကြည်စိတ်ချရပြီး အသက်ထက်ဆုံး ပေါင်းသင်းနိုင်ကြပြီဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ စကားနှင့် တိတိကျကျ ဖွင့်ဟ ချစ်ရေးဆိုကြသည်။

မိန်းကလေးက သဘောတူ လက်ခံ၍ ချစ်ခြင်းတုံ့ပြန်သောအခါ လူကြီးချင်း အသိပေး၍ လက်ထပ်ယူကြသည်။ ဤသို့နှင့် ဤအိမ်ပေါ်က ချစ်ကြိုက်သွားကြပြီး လက်ထပ်သွားကြသူတွေမှာ ကုပွန်ရွာ၌ ဒုနှင့်ဒေးပင်။

လျှံနေနှင့် ခွန်လေ့တို့မှာလည်း ဤသို့ပင် ဤအိမ်ပေါ်၌ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး မျက်လုံးချင်း၊ အပြုံးချင်း၊ အသည်းနှလုံးချင်း စကားပြောခဲ့ကြခြင်း

ဖြစ်သည်။ ငယ်ရွယ်သူများပီပီ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အသည်း ပေါက်မတတ် ချစ်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မျက်စိအောက်က အပျောက် မခံနိုင်လောက်အောင် ချစ်ခဲ့ကြသည်။

ချစ်စခင်စ ကြင်နာစမို့ ကြားက လေသွေးတာတောင် ဝေးတယ်ထင် နေကြသောအချိန်။ ဤလိုအချိန်ကျမှ သူ့ကို မတွေ့ရသည်မှာ ယခု သုံးည သုံးရက် ရှိခဲ့လေပြီ။ ဟူးကောင်းကျားကြီးဟု နာမည်ကြီးခဲ့သော ဆလိင်းကြီး ထန်ထောင်၏ အသုဘချသောနေ့မှသည် ယနေ့ညအထိ။

ဆလိင်းထန်ထောင်၏ အသုဘနေ့ညက လျှံနေရှိနေရာ ဆလိင်းခန့် ကျန် + မိုင်သန်းယာတို့အိမ်သို့ ခွန်လွေ ရောက်မလာခြင်းမှာ အသုဘတွင် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေရ၍ မသာချ အခမ်းအနားတွင် အလုပ်ရှုပ်နေ၍ဟု လျှံနေ ထင်ခဲ့သည်။ ဒုတိယညမှာလည်း ခွန်လွေ ပေါ်မလာတော့ လျှံနေ၏ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်စပြုလာပြီ။

သူ ဟူးကောင်းတစ်ဖက်ကိုများ အမဲလိုက်ထွက်သွားလေသလားဟု တွေးရသည်။ လီဒိုဘက်ရှိ ရွာများတွင် တစ်ခါတစ်ခါ ကျားရဲတတ်သည်။ ထိုအခါ တောင်ပေါ်က မုဆိုးကြီးများကို အကူအညီ လာတောင်းတတ်ကြ သည်။ ထိုအခါ တောင်ပေါ်ရွာသား မုဆိုးကြီးများသည် လက်နက်ကိရိယာ အစုံအလင်နှင့် လီဒိုဘက်က ကျားဆိုးကို သွားရောက်သတ်ဖြတ် နှိမ်နင်းကြ သည်။

ယခု ဟူးကောင်းကျားကြီးဟု နာမည်ကြီးခဲ့သော ဆလိင်းထန်ထောင် ကြီးလည်း သေဆုံးသွားပြီဖြစ်ရာ လောလောဆယ်တွင် ခြောက်တောင် ဗျိုင်းဖြူကြီး တစ်ကောင်နှင့် သိက္ခာတင်ထားသော သူ့ချစ်သူ ခွန်လွေကိုပင် လာရောက် အကူအညီတောင်းကြသဖြင့် လီဒိုဘက်များ အရေးပေါ် လိုက် သွားလေပလား။ ထိုသို့ဆိုလျှင် လျှံနေအတွက် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစရာပင်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ခါတိုင်းလို ဘယ်ကိုသွားမည်၊ ဘယ်ကိုလာမည်၊ ဘယ်အရပ်တွင် ဘယ်နရက်ကြာနေမည်ဟု မမှာခဲ့။ ကြိုမပြောခဲ့သည်ကို တော့ သူ့ကို လျှံနေ စိတ်ကောက်နေသည်။ သူပြန်လာလျှင် စိတ်လုပ်၍ တည်တည်နေပြရမည်။ ထိုအခါ သူ့ကို ခွန်လွေက ချောလာမည်။

ခွန်လွေမှာ မုဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် တစ်ခါတစ်ခါ လီဒိုဘက်ကို

လည်း ရက်သတ္တ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်အကြာထိ အမဲလိုက်ထွက်နေတတ်သည်။ လီဒိုဘက်က မုဆိုးလက်သင်များသည် သူ့ကို ဆရာတင်၍ လာခေါ်သွားတတ်ကြသည်။ သူပြန်လာလျှင် ဝံ့ရေ၊ ကျားရေ၊ ယုန်ရေ၊ ပြောင်ချို၊ ဆတ်ချို၊ သမင်ချိုနှင့် ကြွဲသွေး၊ ကျောက်သွေး၊ ဆေးမြစ်စုံတို့လည်း ပါလာတတ်သည်။

ဤသည်မှာ သူ၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ် ဖြစ်၏။ ဟူးကောင်းတစ်ဖက်သို့ အမဲလိုက်၊ ဆေးမြစ်ရှာ မသွားဖြစ်လျှင် မိမိရွာနီးချုပ်စပ်တစ်ဝိုက်က နွားနောက်တွေကို အငှားဖမ်းပေးနေတတ်သည်။ နွားနောက်တစ်ကောင်ဖမ်းပေးလျှင် သူ့အတွက် ဆား တစ်လမြူ ဆန်တစ်ခွက်ရသည်။

ရွာနီးချုပ်စပ်တွင် နွားနောက်ဖမ်းပေးသော အလုပ်ကတော့ သူ့အတွက် အပျော်အလုပ်ပင်။ စီးပွားဖြစ်လောက်သည် မဟုတ်။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ခါ အလှည့်သင့်လျှင် သူ၏ နွားနောက်ကျော့ကွင်း၌ ပြောင်မိတတ်သည်။ မုဆိုးလက်သင် ဘဝကပင် သူ့နွားနောက် ကျော့ကွင်းတွင် ပြောင်မိဖူး၍ သွားလေသူ မုဆိုးကြီးထန်ထောင်က မုဆိုးလမိုင်းကပ်နေသူဟု ချီးကျူးဖူးသည်။

ပြောင်ရလျှင် လီဒိုလမ်းက ရွာများဆီ ပြောင်သား သွားရောင်းသည်။ ပြောင်ဦးချိုကိုမူ မြို့ဆင်းသည်နှင့် ကြိုမှရောင်းသည်။ ပြောင်ချိုမှာ မြို့၌ ဈေးကောင်းသဖြင့် ပြောင်ချိုရောင်းရငွေနှင့် သူ့နှမ၊ သူ့အမေတို့အတွက် အဝတ်အထည် ဝယ်လာသည်ကို လှုံ့နေ ကြားနေရသည်။ ထိုအခါ ငယ်ရွယ်သူပီပီ လှုံ့နေက သူ့အစ်ကို လှုံ့ထောင်ကိုလည်း ခွန်လွေလို မုဆိုး လုပ်စေချင်သည်။ ထို့ကြောင့်...

“အစ်ကို၊ ရွာဟိုဘက်ပိုင်းက ခွန်လွေလို အစ်ကိုလည်း မုဆိုးလုပ်ပါလား” ဟု ပြောဖူးသည်။ အစ်ကိုလှုံ့ထောင်က တဟဲဟဲရယ်ပြီး...

“ငါက ခွန်လွေလို ပြောင်ဖသားမှ မဟုတ်တာ၊ ဘယ်လိုလုပ် မုဆိုးဖြစ်မလဲ” ဟု သူ ခွန်လွေလောက် ဗလမကောင်းကြောင်းကို အရိုးခံအတိုင်း ပြောသည်။ ပြောင်ဖသားမှ မဟုတ်တာဟု ပြောခြင်းမှာ အားသန်ဗလကြီးသော ကာလသားများကို ကျွဲပေါက်နှင့် နှိုင်းပြောကြသလို ကျွဲမရှိသော သူတို့တောင်ပေါ်တွင် ပြောင်နှင့်နှိုင်း၍ ပြောသောစကားပင်။

ထိုစဉ်က သတင်းသားကြားဖူး၍ ခွန်လွေကိုပင် မမြင်ဖူးသေးသော လျှံနေမှာ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ် သူ့အစ်ကိုက-

“မုဆိုးဆိုတာ အသက်မရှည်ဘူး ညီမလေး။ ဆင်နင်း၊ ကျားကိုက်၊ ဝက်ပက်၊ ပြောင်ခတ်၊ ဝံကုတ်လို့ တစ်နေ့မသေ၊ တစ်နေ့သေမှာ နင် ငါ့ကို စောစောသေစေချင်လို့လား” ဟု ဆိုလိုက်သောအခါ ဆက်မပြောဝံ့တော့။

အစ်ကိုလျှံထောင် ပြောသည်မှာလည်း ဟုတ်တော့ ဟုတ်မည်၊ ဟူးကောင်းတစ်လျှောက်တွင် ဆင်နင်း၊ ကျားကိုက်၊ ပြောင်ကိုက်၊ ဝံကုတ်၊ ဝက်ပက်၍ သေသည်များကို ကြားဖူးနေသည်။ ဤသည်မှာ လျှံနေ ကလေးဘဝက။

ယခု ငယ်သော်လည်း ခွန်လွေကိုမူ သူရသတ္တိရှိသော၊ ရဲစွမ်းတည်ကြည်သော၊ ခွန်အားဗလ ကြီးမားသော မုဆိုးကျော်တစ်ဦးအဖြစ် လူကြီးများက အသိအမှတ်ပြုထားကြပြီ။ လူကြီးမိဘတွေက ဤသို့ ချီးကျူးကြသည်ကို လျှံနေက ကျိတ်၍ ဂုဏ်ယူနေမိသည်။ ယခု သူ့ကို သုံးရက်သုံးည မတွေ့ရတော့ လျှံနေရင်ထဲက ဟာနေပြီ။

ဆလှိုင်းခန့်ကျန် + မိုင်သန်းယာတို့အိမ်သို့ အလျှိုလျှို ရောက်လာကြသော အပျို၊ လူပျိုတို့မှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကြ၊ နောက်ကြ၊ ပြောင်လှောင် ကျီစယ်နေကြသော စကားသံတွေထဲမှာ လျှံနေက နှုတ်ဆိတ်နေရသည်။

သူ့ချစ်သူ ရွာမုဆိုးကျော် ခွန်လွေတစ်ယောက် ဆလှိုင်းခန့်ကျန် + မိုင်သန်းယာတို့အိမ်သို့ မရောက်လာသည်မှာ သုံးညတိတိ ရှိခဲ့လေပြီ။ လျှံနေကတော့ သူ့ကို ညတိုင်း မျှော်ရသည်။

သူပေါ်မလာတိုင်း ရင်ထဲမှာ မောရသည်။ လျှံနေသည် ခွန်လွေနှင့် အသည်း ခလုတ်တိုက်မိခဲ့ကြသော ကာလတွေကို တွေးတောရင်း ရင်ထဲမှာ အမောတွေပြည့်လာသည်။ ကိုယ့်ရင်ခန့်သံကို ကိုယ် ပြန်ကြားလာရသည်။

ထိုနေ့က နွေးထွေး၍ နေရောင်ခြည်ကို ပီပီပြင်ပြင် မြင်ရသောနေ့။

လျှံနေတို့အရပ်က မိုးရွာပြီဆိုလျှင် ခုနစ်ရက် ခုနစ်လီ ဝံအီမိုးရွာတတ်သည်။ မိုးတွင်းဆိုလျှင် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း မိုးလွတ်သည့်နေ့ဟူ၍ ရှိခဲ့သည်။ မနက်ပိုင်း နေရောင်ခြည် တောက်တောက်ပပ ရှိသော်လည်း

သနေပိုင်း မိုးရွာတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ နေရောင်ခြည်မှာ စူးစူးရှရှ တောက်ပနေသော်လည်း ရုတ်တရက် ဟူးကောင်းတောင်တန်းများကို ပြေး ဆက်လာသော မိုးက သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာချင်ရွာချင်သည်။ တစ်ရွာလုံး နေရောင်နှင့် လင်းထိန်နေရာက မှိုင်းတိုက်လာ၍ ညလို မှောင်ချင် မှောင်သွား တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိုးတွင်းကာလမှာ တစ်ရံတစ်ဆိတ်မျှ စိတ်ချလက်ချ မရှိရပေ။

ထိုနေ့က နေရောင်ခြည်ကို မြင်ရ၍ လျှံနေသည် ကြိမ်ဖူးခုတ်ရန် ရွာက ထွက်လာသည်။ လျှံနေ တောထဲဝင်၍ ကြိမ်ဖူးခုတ်နေစဉ် ရာသီဥတု က ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲသွားသည်။

လျှံနေ ကြိမ်ဖူးခုတ်ရန် ထွက်လာစဉ်က အရပ်ရှစ်မျက်နှာတွင် နေ ရောင်ပျံ့ပျံ့ကို မြင်ခဲ့ရသေးသည်။ မိုးကြီး ဆက်တိုက်ရွာသွားသော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်သဖြင့် ကြည်လင်သန့်စင်နေသော မိုးကောင်းကင်ပြာပြာတွင် တိမ်ပဝါ ဖြူလွလွများပင် အဆုပ်လိုက် အခဲလိုက် လွင့်မျောနေကြသည်။ ထို့ကြောင့် လည်း ရွာနောက်က စမ်းချောင်းကိုဖြတ်ကူးပြီး လျှံနေ တောထဲဝင် ကြိမ်ဖူး ခုတ်သည်။ ကြိမ်ဖူး တစ်နပ်စာရ၍ လျှံနေ တောထဲကထွက်လာတော့ ကောင်းကင်မှာ မှောင်မည်းနေပြီ။ စောစောက မိုးပြာပြာထဲ ထိုးထွက်နေသော ဟူးကောင်းတောင်မြင့်၊ တောင်ထွတ်များသည် ယခုတော့ မိုးသားတိမ်မည်း ကြီးထဲ ဝင်ပုန်းလိုက်ကြပြီ။

စောစော သူဖြတ်လာစဉ်က ခြေမျက်စိမြုပ်ရုံသာရှိသော စမ်းချောင်း ရေတွေမှာ ဒလဟော သွန်ကျလာပြီ။ ဒူးခေါင်း ပေါင်လယ်လောက်သာ နက်မည် ဖြစ်သော်လည်း ရေစီးအားက သန်လှသည်။ ဟူးကောင်းတောင် တန်းများတစ်လျှောက် ရွာသမျှမိုးရေတို့ တဟည်းဟည်းအော်မြည်ကာ စီး ဆင်းလာကြသည်။

ထို့ကြောင့် ချောင်းရေကို ဖြတ်ကူးရန် လျှံနေ ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေသည်။ အကယ်၍ ချောင်းရေကို ဖြတ်မကူးဘဲ ကြိမ်ပင် ကြိမ်ခက်တို့ဖြင့် ပြုလုပ် ထားသော တောင်ယာကူး ကြီးတံတားဆီက ကွေ့ပတ်သွားမည်ဆိုလျှင် မိုးချုပ်၍ပင် အိမ်ပြန်ရောက်တော့မည် မဟုတ်။

လျှံနေ ချောင်းကမ်းပါးတွင်ရပ်၍ ချီတုံချတုံဖြစ်နေစဉ် ခွေးတစ်

ကောင်နှင့် သူရောက်လာသည်။ သူ့ဘေးတွင် သောနုတ္တိ၏ တစ်ကုမ္ပဏီ အိတ်နယ် ဝံရေလွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံးလည်း ပါလာသည်။

လျှံနေ ချောင်းကမ်းပါးတွင် ရပ်နေသည်ကိုမြင်တော့ သူက အံ့ဩ သမှုနှင့် ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။ အံ့ဩသောအကြည့်နှင့်လည်း ကြည့်သည်။ လျှံနေ့ ပလိုင်ထဲက ကြိမ်ခါးဖူးတွေကိုမြင်၍ သဘောပေါက်သွားပုံတော့ ရသည်။

“နင် ဘာလုပ်နေလဲ”

အနားလာရပ်ပြီး စေ့စေ့ကြည့်၍ မေး၏။

“ငါ ငါ ရွာပြန်မလို့”

“မြန်မြန်ပြန်တာမဟုတ်ဘူး။ ဟူးကောင်းဘက်မှာ မိုးသိပ်သည်းနေပြီ။ အတော်ကြာ ရေပေါက်လာလို့ မကူးနိုင်ဖြစ်နေဦးမယ်”

“ခု ငါမကူးရဲလို့ပ”

သူနှင့် တစ်ခါမှ စကားမပြောဖူးသော်လည်း လျှံနေ့ အရဲစွန့်၍ ပြော လိုက်ရ၏။

“ဒါဆို လာ... မြန်မြန်၊ ငါလည်း ရွာပြန်လာတာ”

ခွန်လွေက သူ့ခွေးကို ချက်ချင်း ကောက်ထမ်း ကျောပိုးလိုက်ပြီး ချောင်းရေထဲ ဆင်းတော့ လျှံနေကလည်း နောက်က လိုက်ဆင်းရသည်။

ရေစီးက တအားသန်နေ၏။ ချောင်းရေမှာ ဆင်းဆင်းချင်း ခူးခေါင်း မြုပ်သွားသည်။ လျှံနေ့က ခွန်လွေလွယ်ထားသော သူ့ဘေးက ဝံရေ လွယ်အိတ်ကြီးကို ဆွဲထားရသည်။ ချောင်းလယ်လောက်ရောက်တော့ ရေက ပေါင်လယ်လောက် နက်လာသည်။ ရေစီးကလည်း တအားကြမ်းပြီး ရေဆွဲအား ကြီးလာသည်။

ထိုအခါ လျှံနေ့မှာ သူ့နောက်က ဒယ်ဒယ် ဖြစ်နေမိ၏။ ဤသည် ကိုပင် ခွန်လွေက စိတ်မရှည်သလို သူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို တင်းတင်း လှမ်းဆုပ်ကာ ဆွဲခေါ်လာသည်။

တစ်ချက် တစ်ချက်တွင် ရေစီးအားနှင့် ခြေထောက်က မြေကို မနင်း မိဘဲ ယိုင်သွားသည်။ ထိုအခါ လျှံနေ့က ကြောက်ကြောက်နှင့် သူ့ခါးက ဘောင်းဘီကြိုးကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ဆွဲမိဆွဲရာ လှမ်းဆွဲရသည်။ ခြေလှမ်း

မရပ်ဘဲ ခွန်လွေက နောက်သို့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။ ရေစီးရေကြမ်းကို ကြောက်၍လား။ သူ့ကို ကြောက်၍လားမသိ၊ ရင်ထဲက တဒိတ်ဒိတ် အခုန် မြန်သွားသည်။

လျှံနေကသာ ဒယီးဒယိုင် ခြေမနိုင် လက်မမြီချင် ဖြစ်နေသော်လည်း သူ ဆုပ်ကိုင်ထားသော လျှံနေ၏ လက်တစ်ဖက်မှာတော့ ပြုတ်တူနှင့် တအား ဆွဲညှပ်ခံထားရသလို စေးတင်းနေသည်။

ရွာဘက်ကမ်းရောက်တော့ ခွေးတစ်ကောင်နှင့် လူတစ်ယောက်ကို ဆွဲခေါ်လာသူက ဘာမှမဖြစ်သော်လည်း လျှံနေ ရင်ထဲမှာတော့ မောသွားသည်။ ရွာမရောက်မီပင် မိုးကလည်း ဝေါခနဲ ရွာချလာ၏။

ခွန်လွေသည် သူ့ခွေးနှင့်အတူ ရေစီးနေသော ရွာလယ်လမ်းမအတိုင်း ဘာမှ မပြောမဆိုခဲ့ဘဲ ထွက်သွား၏။ ဘာစကားမှမပြောခဲ့ဘဲ ရွာတောင်ဘက်သို့ ဆက်လျှောက်သွားသော သူ့ကို လျှံနေ ခဏ ရပ်ကြည့်နေမိသည်။ ခဏအကြာမှာ လျှံနေလည်း မိမိအိမ်ဘက်သို့ ဆက်လျှောက်လာသည်။

အိမ်ရောက်တော့ ချမ်း၍ ခိုက်ခိုက်တုန်နေ၏။ ရင်ထဲကလည်း ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ အဝတ်လဲ မီးလှုံလိုက်မှ တစ်ကိုယ်လုံး ပြန်နွေးလာသည်။

ညနေ ထမင်းစားပြီးစမှာ လက်မောင်းက စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ်လာ၍ လက်မောင်းကို ငုံ့ကြည့်တော့ လျှံနေ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ သူ့ လက်မောင်း ဖြူဖြူအိအိ၏ အတွင်းဘက်မှာ ခွန်လွေ၏ လက်ချောင်းရာတွေက အထင်းသား ပေါ်နေသည်။ ပြုတ်တူနှင့်ညှပ်သလို သူ တအားဆုပ်ကိုင်ခဲ့သော လက်ချောင်းရာတွေက အမှတ်အသားလို ထင်ကျန်ခဲ့သည်။

ညအိပ်တော့ လျှံနေက သူ့ကို အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ရသည်။

မှဆိုးကြီးတစ်ယောက်၏ ဟန်ပန်အပြည့်နှင့် သူသည် ချေဖားကြီး အသေတစ်ကောင်ကို ထမ်းပြီး လျှံနေအနားမှာ လာရပ်သည်။ လျှံနေ့ လက်မောင်းက သူ့လက်ချောင်းရာ ညိုမည်းမည်းတွေကို လျှံနေက ပြလိုက်သည်။ သူက အံ့ဩသွားပြီး...

“နင့်ကို ဝံကုတ်သွားတာလား” ဟု မေးသည်။

“မသိဘူး” ဟု လျှံနေက တုံးတိတိ ပြောမိလိုက်သည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ ညနေက သူ့ခွဲခေါ်လာသော လက်ချောင်းရာတွေကို သတိရနေသည်။ သို့သော် သူက ချက်ချင်း ဝက်ဝံကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်သွားသည်။ သူထမ်းလာသော ချေ (ဂျီ) ဖားကြီးက သူ့ခွေး ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ခွေးက လျှံနေကို လိုက်ကိုက်တော့သည်။ လျှံနေ ရွာဘက်သို့ ပြေးလာသည်။ သူ့ခွေးကလည်း လျှံနေနောက် ပြေးလိုက်လာသည်။ ကနူး... ကယ်ပါဦး၊ ကပါး... ကယ်ပါဦး... ဟု လျှံနေ အော်ဟစ်ပြီး လန့်နိုးသွားသည်။

“သမီး ဘာဖြစ်တာလဲ၊ နင် ငါ့ကို ကန်ကျောက်အော်တယ်ကား”
အမေအသံကြားမှ အကြောက်ပြေသွားသည်။

“ညနေက ကြိမ်ခါးဖူးသွားခုတ်တာလေအမေ။ အဲဒါ ခုမှ အိပ်မက်ထဲ ဝံကြီးတစ်ကောင် လိုက်ကုတ်တယ် အိပ်မက်မြင်လို့”

“ဟိုက်... မဆိုကောင်း ဆိုကောင်း၊ ဒီကောင်မ...” လျှံနေ စကားမဆုံးမီ အမေက ပါးစပ်ကို လက်ဝါးနှင့် လှမ်းပိတ်လိုက်၏။

“နင် ရွာပြင်ထွက်တာ အတင့်မရဲနဲ့၊ မိုးသည်းတော့ ဗီလာတောင်ဘက်က ဝံ အိမ်သံကြားတယ်လို့ ငါ့ကို ရောင်ရင် မှာသွားတယ်”

ဟု ပြောကာ အမေ အိပ်ပျော်သွားသည်။

မိုးရွာနေသံကို ကြားနေရသည်။ ဗီလာမှာ လျှံနေတို့တောင်ယာရှိသော တောင်ဖြစ်သဖြင့် ရောင်ရင် သတိပေးသွားသည်မှာ အမှန်ဖြစ်နိုင်သည်။ မိုးသည်းပြီဆိုလျှင် ဝံများ အချမ်းမခံနိုင်၍ အိမ်တတ်ကြသည်။

အိပ်မက်မြင်ပြီး သုံးရက်ပင်မကြာ ခွန်လွေ ဝက်ဝံကြီးကို လျှံနေ တကယ် တွေ့ရတော့သည်။

အပျို၊ လူပျိုတွေ စုအိပ်တတ်ကြသော ဆလိုင်ခန်းကျန် + မိုင်သန်းယာတို့အိမ်သို့ မထင်မှတ်ဘဲ သူရောက်လာသည်။

ဆလိုင်ခန်းကျန် + မိုင်သန်းယာတို့အိမ်သို့ ပထမဦးဆုံး ခွန်လွေ ရောက်လာသောနေ့က အတော်မိုးချုပ်မှ ရောက်လာသည်။ ရှက်သလို ရွံ့သလိုနှင့် လူပျိုတွေ စုအိပ်ကြသော ခေါင်းရင်းဘက်မှာ သူက ခပ်ကုပ်ကုပ်နေရာယူသည်။ သူနှင့် အတော်အသင့် မေးထူးခေါ်ပြော ရှိခဲ့ဖူးသော ဒူလုန်းနှင့် ပိုက်ပိုးတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ သူ ဝင်အိပ်သည်။

အပျို၊ လူပျိုတို့ စုအိပ်နေကြသောအိမ်သို့ သူရောက်လာပုံမှာ သူ

ယခင်က အိပ်နေကျဖြစ်သော တောင်ပိုင်းက အပျို၊ လူပျိုစုတို့အိမ်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် စကားများ ရန်ဖြစ်လာသလို နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေသဖြင့် နီးရာအိမ်တစ်အိမ် ဝင်အိပ်သလိုနှင့် မဝံ့မရဲ ဥပါယ်တံမျဉ်နှင့် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

အပျို၊ လူပျိုများ စုအိပ်ကြသောအိမ်သို့ လူပျိုမျက်နှာစိမ်း အသစ်တစ်ယောက် ရောက်လာပြီဆိုလျှင် သူ့ကို အားလုံးက ဝိုင်း၍ အကဲခတ်ကြသည်။ ဘယ်အပျိုကို စိတ်ဝင်စား၍ လာပိုးခြင်းဟု တိတိကျကျ မသိရသေးသော်လည်း တစ်ယောက်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စား၍ ရောက်လာသည်ဆိုတာတော့ အပျိုတိုင်း လူပျိုတိုင်း သိကြသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အပျိုများက လူပျိုမျက်နှာစိမ်းကို မသိမသာ ခိုးကြည့်ကာ ပထမတော့ “သူ့ကိုလား၊ ငါ့ကိုလား” ဟု ဆိုင်သူရော မဆိုင်သူတွေပါ ရင်ခုန်နေကြသည်။ မိန်းမပျိုချင်းအထင်နှင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နောက်ပြောင် တွတ်ထိုးနေကြသည်။

သို့သော် ကာယကံရှင်တွေကတော့ သူ့အထာနှင့်သူ သိပြီးသား။ ကျွမ်းပြီးသားမို့ ချစ်သူရောက်လာကတည်းက မျက်လုံးချင်း စကားပြောပြီးကြပြီ။ အပြုံးချင်း ဖလှယ်ပြီးကြပြီ။ အချစ်သင်္ကေတတွေကို ပြသထားကြပြီ။ နှလုံးသားချင်းတော့ ဆက်လက်၍ စကားပြောကြရုံသာ။

ခွန်လွေ မယောင်မလည်နှင့် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်နီးမှ ဒုလုန်းနှင့် ပိုက်ပိုးတို့ နှစ်ယောက်ကြား ဝင်အိပ်နေသည်ကို ထိုနေ့က အပျို၊ လူပျိုတိုင်း ပင် မသိလိုက်ကြ။ ကာယကံရှင် လျှံနေသည်ပင် ထိုနေ့က စောစောအိပ်ပျော်သွား၍ မသိလိုက်။ မိုးလင်းမှ သူ့မျက်နှာ မြင်ရသည်။

ဤသည်မှာလည်း အပျိုစုအိမ်သို့ လူပျို မျက်နှာစိမ်းတို့ ရောက်လာတိုင်း ဤနည်းနှင့်ချည်း ရောက်လာတတ်ကြသည်။ နောက်နေ့ကျတော့ ဤနေ့ထက် စောသည်။ နောက်နေ့ နောက်နေ့တွေ့ကျတော့ မမှောင်။ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုပိုပြီး စောစော ရောက်လာတတ်သည်။ အချို့ကျတော့ အပျိုတွေ မရောက်မီကပင် ရောက်နှင့်နေကြသည်။ အိပ်နေကျအိမ်နေနေကျအိမ်မို့ စောစောလာလာ၊ မိုးချုပ်မှလာလာ၊ သန်းခေါင်လွဲမှလာလာကြာတော့ မည်သူကမျှ သူ့ကို စိတ်မဝင်စားကြတော့။ သူ့အဆက်နှင့်သူဟု

သိသွားကြလျှင် ပြီးသွားပြီ။

မည်သို့ဆိုစေ... ဆလှိုင်းခုန်ကျန် + မိုင်သန်းယာတို့အိမ်သို့ ခွန်လွေ
ရောက်လာသည်ကိုတော့ အားလုံးက လိုလိုလားလား ကြိုဆိုကြသည်။

“ငါတို့တော့ ညစာအတွက် အသားဟင်း မပူရတော့ဘူးဟေ့။ တို့
အိမ်ကို မုဆိုးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီ။ အဲ... တစ်ခုတော့ရှိတာပ။
ကောင်မလေးတွေတော့ အထူးသတိထားကြ။ မုဆိုးအချစ်ဆိုတာ သူတို့
မြားဆိပ်လိုပဲ ပြင်းတယ်နော်။ စူးမိရင် တစ်သက်လုံး အဆိပ်မပြေတော့ဘူး။
ဟဲ... ဟဲ...”

ဆလှိုင်းခုန်ကျန်က သူ့အိမ်သို့ လူသစ်အဖြစ်ရောက်လာသော ခွန်
လွေနှင့် မိန်းမပျိုတွေကို စ၍ မိတ်ဆက်စကား ဆိုလိုက်သည်။

လျှံနေအပါအဝင် မိန်းမပျိုများက သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်ကြသောအခါ
ခွန်လွေမှာ ရှက်၍ မျက်နှာနီနေသည်။

မစွမ်းရင်းနှင့် ရောက်လာသူ ခွန်လွေကို ဆလှိုင်းခုန်ကျန်၏ စကားက
မလုံအိုး တုတ်ထိုးဖြစ်သွားစေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူက ပိုရှက်သွားပုံ
ရသည်။ အပျိုများ၏မျက်နှာကိုပင် လုံးဝ လှမ်းမကြည့်ရဲဘဲ ခေါင်းငုံ့
နေသည်။

အမှန်ကတော့ ခွန်လွေသာမဟုတ်၊ သူနှင့် အသည်းခလုတ် တစ်ခါ
တိုက်ထားမိသော လျှံနေမှာလည်း သူ့မျက်နှာကို လှမ်းမကြည့်ရဲဘဲ ရင်ခုန်
နေသည်။ မေးရိုးကားကား၊ အသားဖြူဖြူ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးရဲရဲ၊ မျက်လုံးနက်
နက်နှင့် သူ့မျက်နှာလေးထောင့်ကို လျှံနေ အိပ်မက်ပင် မက်ဖူးခဲ့သည်
မဟုတ်ပါလား။

ခွန်လွေ မိုင်သန်းယာတို့အိမ်ကိုရောက်၍ နောက်တစ်နေ့ညနေမှာ
ကောက်ညှင်းပေါင်းကြသည်။ အသားဟင်းကို ခွန်လွေက ဒကာခံမည်ဆို
သဖြင့် လျှံနေက မသိလိုက် မသိဘာသာ ဣန္ဒြေလုပ်နေလိုက်သည်။

ကောက်ညှင်းပေါင်းပြီးကြပြီ။ ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်နေကြတုန်း
လျှံနေက အိပ်ယောင် ဆောင်နေလိုက်သည်။ အားလုံး ကိစ္စဝိစ္စပြီး၍ အပျို
လူပျိုတွေ ကောက်ညှင်းပေါင်း အပျော်စားကြရန် ဝိုင်းထိုင်ကြတော့ လျှံနေက
အိပ်ယောင်ဆောင်နေတုန်း။

“ဟဲ့... ယောက်မတို့ လျှံနေတို့ ခေါ်ကြပါဦး၊ နှိုးကြပါဦး”

အိမ်ရှင် မိုင်သန်းယာက လျှံနေကို မမြင်မိ၍ ဆိုသည်။ သူ့ခင်ပွန်း ဆလိုင်းခုန်ကျန်ကလည်း “ဒါ လူပျိုသစ်ကို နှုတ်ဆက်ပွဲဟ။ အပျိုတွေစုံမှ ဖြစ်မယ်။ သွားနှိုးကြစမ်း” ဟု တိုက်တွန်းလိုက်သည်။

“ဒီနေ့က အသားကင်ဟင်းကို ခွန်လွေ ဒကာခံတဲ့ပွဲ။ ခွန်လွေ ဒီအိမ်ကို ရောက်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပွဲနေ့ဆိုတော့ ခွန်လွေပဲ သွားနှိုးရမှာပေါ့။ ခွန်လွေ... လျှံနေကို သွားနှိုးလေကွာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ လျှံနေကို ခွန်လွေ သွားနှိုးလိုက်”

ခွန်လွေနှင့် လျှံနေကို သံသယရှိသူတွေရော။ လုံးဝမရိပ်မိကြသူတွေ ကပါ ဝိုင်းတောင်းဆိုကြသည်။

အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေသော လျှံနေမှာ “သူလာနှိုးတော့မှာပဲ” ဟူ သော အတွေးနှင့် ရင်ထဲ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။

“လျှံနေ လျှံ... လျှံနေ။ ထ... ထ...။ ကောက်ညှင်းပေါင်း စားရ အောင်” ခွန်လွေက တုန်တုန်ယင်ယင်အသံနှင့် သူ့ခြေထောက်ကို လာဆွဲ တော့ လျှံနေ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ထူပူသွားသည်။

“ဟင့်အင်း၊ ဟင့်... အင်း။ ငါမစားချင်ဘူး” လျှံနေက သူကြားရုံ လေသံနှင့် တီးတိုးပြောရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နေမကောင်းလို့လား”

“ကောင်း... ကောင်းပါတယ်” လျှံနေက မျက်လုံး ဖွင့်မကြည့်ဝံ့သေး ဘဲ ပြောလိုက်သည်။

ရုတ်တရက်မူ ခွန်လွေက ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ဝိုင်တိုင်တိုင် ငဲ့ဘုတူ ဖြစ်သွားသည်။

“နေကောင်းသားနဲ့ ဘာလို့လဲ။ လာ၊ စားပါ၊ ကဲ... ထလေ”

“ဟင့် အင်း။ ဟင့်အင်း...”

“လျှံနေ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ နေမကောင်းလို့လား”

လျှံနေ... “အင်း... အဲ” လုပ်သံကြား၍ မိုင်သန်းယာက လှမ်းမေး သည်။

“နေကောင်းပါတယ်။ သူ သူမစားချင်ဘူးတဲ့ မိုင်” လျှံနေအစား

ခွန်လွေက မိုင်သန်းယာကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဘာလဲ၊ ကောင်မလေးက မင်းကို ကြိုက်နေလို့ ရှက်နေတယ်ထင်တယ်။ ငါတို့ မမြင်ကွယ်ရာနော် ခွန်လွေ။ နင် ကောင်မလေးကို ဖက်နပ်းနေတယ် ဟုတ်”

ဆလှိုင်းခွန်ကျန် ပြောလိုက်တော့မှ လျှံနေမှာ ကမန်းကတန်း ထပြေးရတော့သည်။ သူ ထပြေးလာတာမြင်တော့ အပျို၊ လူပျိုတွေက လက်ခုပ်တီး၍ ဝိုင်းရယ်ဩဘာပေးကြသည်။

“ပူးလ်က သိပ်ဆိုးတာပဲ။ ငါ အိမ်ပြောင်းမယ်”

“မုဆိုးကျော် အိမ်တက်ပွဲမှာ နင်မလာဘဲနေမှာစိုးလို့ ငါ တမင်စတာပါဟာ။ ဘယ်နှယ် အိမ်ပြောင်းရမှာတုံး။ ဟဲ... ဟဲ...”

အားလုံးက လျှံနေကိုကြည့်၍ ဝိုင်းဟားကြသည်။

အမူလုပ်ခါမှ ပိုရှုပ်ကုန်သဖြင့် လျှံနေမှာ မျက်နှာ ရဲထွက်သွားသည်။ ထိုစဉ်အဖြစ်ကို တွေးမိတိုင်း လျှံနေမှာ ခုထိ ရင်ခွန်တုန်း။

“ကဲ... စားလည်းစားကြ၊ နင်တို့ သတိလည်းထားကြ။ မုဆိုးအချစ်ဆိုတာ သူတို့မြားလိုပဲ၊ အဆိပ်ပြင်းတယ်နော်။ စောစောက ငါပြောသလိုပဲ။ စူးမိရင်း တစ်သက်လုံး အဆိပ်မပြေတော့ဘူး။ အဲ... ဒါ...”

“ဟယ်... မကြီးမငယ်နဲ့၊ ဒီ လူကြီး...”

သူ့ယောက်ျား စကားမဆုံးမီပင် မိုင်သန်းယာက သူ့ယောက်ျားနဖူးကို ကောက်ညှင်းဆုပ်နှင့်ထုပြီး အော်လိုက်သည်။

ဆလှိုင်းခွန်ကျန်မျက်နှာ မဲ့ရွဲပြသည်ကို အားလုံး ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြပြန်သည်။

ဆလှိုင်းခွန်ကျန် စကားကို လျှံနေ၏ နားထဲမှာ ကြားယောင်လာသည်။ ခုတော့ ဆလှိုင်းခွန်ကျန် သတိပေးပြောခဲ့သလို လျှံနေမှာ တကယ်ခံစားနေရပြီ။

[၅]

နေခြည်ရပ်စ၊ လရိပ်ထင်စမှာ လျှံနေတို့ရှိသော အပျိုစုအိမ်သို့ ပစ် ရောက်
လာသည်။ မလာစဖူးလာသော ပစ်ကို လျှံနေက အံ့သြနေသည်။ ယခင်က
ဤသို့ ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေ တစ်ခါမှ မလာစဖူး။ ယခု ရောက်လာခြင်းမှာ
အကြောင်းထူး တစ်ခုခုတော့ မှချရှိရပေမည်။

ပစ်သည် အိမ်ပေါ်တက်လာလာချင်း လျှံနေအနားမှာ လာထိုင်သည်။
ပစ် သူ့အနားလာထိုင်တော့ လျှံနေက ရင်ထိတ်သွား၏။ ဘာအကြောင်းမှန်း
ဆိုသည်ကို မသိရသေး။

တောပိုင်းက အပျိုစုအိမ်တွင် အိပ်နေသူက မြောက်ပိုင်းအပျိုစုအိမ်ကို
ရောက်လာခြင်းမှာ ရည်းစားပြတ်လာ၍လား။ ပစ်ရည်းစားမှာ လျှံနေအစ်ကို
လျှံထောင်ဖြစ်နေသဖြင့် အကယ်၍ ရည်းစားပြတ်လာလျှင်လည်း လျှံနေ
အနားမှာတော့ လာထိုင်မည်မဟုတ်။ ပြီးတော့ ပစ်နှင့် လျှံထောင်တို့မှာ
ငယ်ရည်းစားများ။ မိဘနှစ်ဖက်ကလည်း သဘောတူပြီးသား။ ပစ်နှင့်
လျှံထောင်ကို ဤလပိုင်းအတွင်းမှာပင် လက်ထပ်ပေးကြရန် အင်တိုင်း
(အသွင်း) ပေးထားပြီးသား ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရည်းစားပြတ်၍လာခြင်း
တော့ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်ပြန်။

လျှံနေကိုကြည့်သော ပစ်၏ အကြည့်အရှုက ထူးခြားနေသည်။ သူ
၏ မျက်နှာကို မြင်ရခြင်းမှာ သောကတစ်စုံတစ်ရာကို သယ်ဆောင်လာသော

မျက်နှာမျိုး။ ပစ်နှင့် လျှံနေတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ပဟေဠိရာသလို အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ပြီးမှ ပစ်က လျှံနေကို လက်ကုတ်ပြီး အိမ်ဘေးက ရေကပြင်သို့ ခေါ်လာသည်။

“ဘာလဲဟင် ပစ်”

“ထိုင်ပါဦး။ လျှံနေကို မေးစရာရှိလို့ပါ” နှစ်ယောက်သား ဂျပ်ခုတ် ရက်ကန်းစင်နားတွင် ပြိုင်တူ ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“လျှံနေ တို့ကို မှန်မှန်ပြောရမယ်နော်”

“ဘာကိုလဲ ပစ်”

“ခွန်လွေနဲ့ ယောက်မနဲ့” ပစ်က စကားကို မဆက်သေးဘဲ သူ့မျက်နှာ ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

ဘာမှန်းမသိ၍ ရင်ထိတ်နေရသော လျှံနေမှာ ပစ်၏ အကြည့်အပြော ကြောင့် ပိုပြီး ရင်ထဲထိတ်သွားမိပြန်သည်။

“ဟင်... ယောက်မ။ ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်နော်...”

“အင်း... ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ဒီကိုမလာတာ သုံးလေး ရက်ရှိပြီ။ ယောက်မ ဘာကြားလို့လဲဟင်” လျှံနေ၏ စကားက ပစ်၏ မျက်နှာကို ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားစေသည်။

“ဒုက္ခပါပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ယောက်မ တကယ်မသိသေးဘူး”

“ဟင့်အင်း ခွန်လွေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပိုပြီးစိုးရိမ်သွားသော အမေး။ သူ့ချစ်သူမှာ မုဆိုးဖြစ်ရာ ဆင်နင်း၊ ကျားကိုက်၊ ဝံကုတ်၊ ဝက်ပက်၊ ပြောင်တိုက်၊ မြွေပါး ကင်းပါးကို စိတ်က ရောက်သွားသည်။

“ဆလိုင်ထန်ထောင်ကြီး အသုဘနေ့က ကိစ္စလေ...”

“ဟင်... ဆလိုင်ကြီး အသုဘနေ့က ဘာဖြစ်လို့လဲ”

လျှံနေမှာ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ယခုထိ ရင်တထိတ်ထိတ်။

“ဆလိုင်ထန်ထောင် အသုဘနေ့မှာ နင့်အစ်ကိုက ခွန်လွေကို ကြိုး ဝါးတယ်တဲ့။ ခွန်လွေတို့အမျိုးကို နင်တို့အမျိုးက သတ်ထားတာ ကလဲ့စား

မချေရဲဘူး။ ကျားတွေ၊ ပြောင်တွေ သတ်ရဲပေမဲ့ ခွန်လွေ လူမသတ်ရဲဘူးလို့ ခိန်ခေါ်သတဲ့။ အဲဒါ ခွန်လွေက နင့်အစ်ကိုကို သတ်မလို့ ဖရာနာန် (လက်နက်) စုံစမ်းနေပြီတဲ့။ နင်မကြားဘူး”

ပစ်ခတ်စကားကြောင့် လျှံနေ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ဆသွားမိသည်။ ထို့ကြောင့် ဆလောင်းထန်ထောင် အသုတနေ့ကပင် သူပေါ် မလာခြင်းကို ယခု ပစ်လာပြောမှ သဘောပေါက် သိသွားလေသည်။

မကောင်းသတင်းဆိုသည်မှာ သူများသူစိမ်းတွေ နားလျှံမှ ပတ် သက်ရာပတ်သက်ကြောင်း ရင်းသူများဆီ ရောက်လာတတ်ပါကလား။ ယခု သုံးလေးရက်ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း ဤကိစ္စ လျှံနေ လုံးဝမသိခဲ့။ မကြားမိ ခဲ့ပေ။

“ဒုက္ခပဲ၊ အစ်ကိုကိုယ်က သိပ်မိုက်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ခု နင့်ကို လာပြောရတာ။ ခွန်လွေကို နှောင်းဖျပြောပေးပါ ယောက်မရယ်။ နင့်အစ်ကိုကိုလည်း ငါက တောင်းပန် ခိုင်းရမယ်။ ဒီလို တစ်မျိုးနဲ့တစ်မျိုး၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သတ်နေ ကြရင် ဘယ်တော့မှ ဆုံးမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ လူကြီးတွေကလည်း ဒါပဲ ခိတ်ပူနေကြတာတဲ့။ ဖာသာကြီးဆီတောင် ပြောပေးဖို့ လူကြီးတွေ သွားကြ လားမသိဘူး။ ခွန်လွေက မုဆိုး။ စိတ်က ဆတ်ပါဘိနဲ့။ ဒီမကောင်းတဲ့ အစဉ်အလာကို သူတို့ ဘာလို့ ပြန်ဖော်ချင်ကြတာလဲ မသိဘူးဟယ်။ ငါလည်း နင့်အစ်ကို လျှံထောင်ကို ဆဲပြီးဆိုပြီးပြီ။ နင့်အစ်ကိုက ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်ရှာနေတာ လျှံနေ”

လျှံနေတို့ တစ်သက်တာမှာ တစ်မျိုးနှင့်တစ်မျိုး၊ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ကလဲ့စားချေ သတ်ဖြတ်ကြသည်ကို တစ်ခါမှ မျက်မြင်ကိုယ် မတွေ့ မမြင်ဖူးကြ။ မကြားဖူးကြ။ ယခင် အစဉ်အလာအဆက်ဆက် သတ် ပြတ်ခဲ့ကြသည်။ ကလဲ့စားချေခဲ့ကြသည်ဆိုသည်ကို သူတို့ နားယဉ်ပြီးသား ဖြစ်ကြသည်မှာတော့ မှန်၏။ သို့သော် ထိုကလဲ့စားချေသော ဓလေ့ဆိုသည် မှာ ယခုအခါ သူတို့အတွက် ပုံပြင်ပမာသာ။

ထိုသေနေခဲ့သော ပုံပြင်ကို ယခု ပြန်အသက်သွင်းချင်နေသူကတော့ လျှံနေတို့အစ်ကို လျှံထောင်ပင်။ ဤပုံပြင်ထဲမှာ အဓိကကျသူက ခွန်လွေ။

ဤကလဲ့စားချေသော ပုံပြင်နှင့်ပတ်သက်၍ ယခုအခါ မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်ပေါ်လာကြမည်ကို အထူးစိုးရိမ်နေကြသူ နှစ်ယောက်ကတော့ လျှံနေနှင့်ပစ်။

“ဟင်... လျှံနေ၊ ငါပြောတာ နင် သဘောပေါက်ပါတယ်နော်”

စကားပြန်မရဘဲ ကျောက်ရုပ်ဖြစ်နေသော လျှံနေကို ပစ်က အားမလိုအားမရ ကိုင်လှုပ်မေးသည်။

“ငါ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ ပစ်”

“ဟဲ့... ဘာလုပ်ရမလဲ၊ နင်က နင့်ချစ်သူ ခွန်လွေကို ဖျောင်းဖျပြောရမှာပေါ့။ ငါ့ကိုချစ်ရင် ငါ့အစ်ကိုကို မသတ်ပါနဲ့။ ငါ့အစ်ကိုကို နင်သတ်ရင် နင့်ကိုလည်း ငါ့အမျိုးတွေက ပြန်သတ်ကြလိမ့်မယ်။ အဲဒါဆို နင်နဲ့ငါနဲ့လည်း ပေါင်းကြရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ပြီးတော့ ဥပဒေအရလည်း အစိုးရမင်းနဲ့ တောင်မင်းကြီးတွေက နင့်ကို အရေးယူကြလိမ့်မယ်။ ဘာညာပေါ့ဟာနော်... ယောက်မ”

“ခု ခွန်လွေ ဒီကိုမလာတာ သုံးလေးညရှိပြီ”

လျှံနေက အားလျော့စွာ ဆိုသည်။

“အေး... အဲဒီအပြိုးကြောင့် မလာတာနေမှာပေါ့။ သူ့ကို တွေ့အောင် စောင့်ပြီး ပြောပါဟာ။ နင် အပြောနောက်ကျရင်တော့ လူသတ်မှုတွေ ဆက်တိုက် ဖြစ်ကုန်ကြတော့မှာပဲ လျှံနေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ခွန်လွေတို့က မြောက်ပိုင်းအနွယ်ဝင်တွေ။ ဒေါသကြီးတယ်။ ရက်စက်တယ်။ ကလဲ့စားချေတဲ့ အစဉ်အလာလည်း သူတို့မြောက်ပိုင်းမှာ ပိုပြီး ထင်ရှားခဲ့တယ်”

“ဟဲ့... ဟို သမီးယောက်မတွေ ဘာတွတ်ထိုးနေကြလဲ။ မြောက်ဥပြုတ် လာစားကြပါဦးလား”

အိမ်ရှင် မိုင်သန်းယာက လျှံနေနှင့် ပစ်ကို လှမ်းပြောသည်။

ချက်ချင်းထလာကြပြီး မကောင်းတတ်၍သာ မြောက်ဥပြုတ် လာစားကြရသော်လည်း လျှံနေနှင့် ပစ် ရင်ထဲမှာတော့ သောကတွေနှင့် ဘောင်ဘင်ခတ်နေသည်။ ခါတိုင်းညတွေလို အစားအစာက သူတို့နှစ်ယောက်၏ ပါးစပ်ထဲတွင် အရသာ မတွေ့မိကြ။ သောကသည် သူတို့တစ်ကိုယ်လုံးကို

ပျံ့နှံ့နေသည်။

ညဉ့်နက်၍ အိပ်ရာဝင်ကြသောအခါမှာလည်း လျှံနေနှင့် ပစ်တို့မှာ တစ်ယောက်၏ ရှည်လျားသော သက်မချသံကို တစ်ယောက်က ကြားနေရသည်။ အမှန်က လျှံထောင်နှင့် ခွန်လွေတို့၏အကြောင်းကို သိသူများ သိကုန်ကြပြီလားမသိ။ ထို့ကြောင့်လည်း အပျိုစု၊ လူပျိုစုတို့အိမ်သည် ဤနေ့ည၌ ချောက်ချားစရာကောင်းလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်နေသလားဟု ထင်မိကာ လျှံနေမှာ ပို၍ အိပ်မပျော် ဖြစ်နေလေသည်။

ဓားကို သွေးထားရမလား...

လုံကို ချွန်ထားရမလား...

လေးကြိုးကိုညှိ၍ ညှို့ကြောကို သစ်စေးတိုက်ထားရမလား...

ဤရက်ပိုင်းတွင် သူ့စိတ်ထဲ ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေသည်။

ဤရက်ပိုင်းအတွင်း ခွန်လွေမှာ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေ ပြည့်လျှံနေသည်။ ရှက်စိတ်တွေက ဗလောင်ဆူနေသည်။ ခံပြင်း နာကြည်းစိတ်တို့မှာတော့ ဆိုဖွယ်ရာမရှိပြီ။ တောကိုကြည့်ကြည့်၊ တောင်ကိုကြည့်ကြည့် သူ့စိတ်ထဲ ဒေါသဖြစ်စရာချည်း မြင်နေမိသည်။

လျှံနေ၊ လျှံထောင်တို့အဘိုးက သူ့အဘိုးကို ဘာလက်နက် (ဖရနာန်) နှင့် သတ်ခဲ့သလဲဆိုသည်ကို ခွန်လွေ စုံစမ်းနေသည်မှာ သီတင်းတစ်ပတ် ကျော်ခဲ့ပြီ။ ရွာရှိ အမျိုးလူကြီးတွေကိုမေးတော့ မည်သူကမျှ တိတိကျကျ မပြောပြနိုင်ကြ။ မပြောနိုင်ကြဆိုခြင်းထက် မပြောချင်ကြဆိုခြင်းက ပိုမှန်မည်။ အချို့ကဆိုလျှင် မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ။ ငါတို့တောင် သိလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး” ဟုပင် ဘူးကွယ်ကြသည်။

အကယ်၍ လျှံထောင်တို့အဘိုးက ခွန်လွေတို့အဘိုးလေးကို လုံနှင့် ထိုးသတ်သည်ဆိုလျှင် ခွန်လွေကလည်း လျှံထောင်ကို လုံနှင့်သာ ထိုးသတ်

ရမည်။ ဓားနှင့် ခုတ်သတ်သည်ဆိုလျှင်လည်း ဓားနှင့်သာ ပြန်၍ ခုတ်သတ်ရမည်။ တခြားလက်နက် တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ပြန်သတ်လျှင် ကလဲ့စားချေရာ ရန်ကြွေးသတ်ကြွေး ပြန်ဆပ်ရာရောက်မည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့်လည်း ခွန်လွေက ဖရနာန်ခေါ် သူ့အဘိုးလေးအား လျှံထောင်တို့အဘိုးသတ်သော လက်နက်ကို စုံစမ်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ယခုအခါ ဤကိစ္စကို မည်သူ့ဆီကမှ စုံစမ်း၍မရ။ တိတိကျကျမဟုတ်တောင် အရိပ်အမြွက်မျှကိုပင် ပြောပြချင်ကြပုံ မပေါ်။ ဆွေမျိုးလူကြီးတွေကိုလည်း မေးမရ။ ကလဲ့စားချေရသော အစဉ်အလာနှင့် မလေ့စရိုက်တို့ကို မည်သူကမျှ အားမပေးချင်ကြ။ ငါတို့အမျိုးတွေ သွေးနည်းလိုက်ကြတာ။ သွေးမရှိလိုက်ကြတာဟု ဒေါသနှင့် တစ်ခါတစ်ခါ တွေးမိပြီး အမျိုးတွေကိုပင် စိတ်နာချင်သလို ဖြစ်နေမိသည်။

တချို့ အမျိုးလူကြီးတွေကဆိုလျှင်...

“ဒီ မကောင်းတဲ့ အစဉ်အလာတွေကို ဘာလို့ သိချင်ရတာလဲ ကလေးရယ်” ဟုပင် အချို့က ပီတိပင်စကား ဆိုကြသည်။

အချို့ကလည်း...

“ဆလိုင်ထန်ထောင်ကြီး အသုဘနေ့က ဟိုငရူး ခေါင်းပေါက်ပြီး မင်းကို ကြီးဝါးတယ်ဆိုတာ ငါတို့ကြားတယ်။ သိတယ် ခွန်လွေ၊ အဲဒါ ခုမင်းက ငါ့ကို ဖရနာန်လာမေးတာ လျှံထောင်ကို ပြန်ပြီး ကလဲ့စားချေမလို့လား။ မလုပ်ပါနဲ့ လူကလေးရယ်။ ငါတို့ အေးအေးချမ်းချမ်း နေလာခဲ့ကြတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာလာခဲ့ပါပြီ။ ဒီမလုပ်သင့် မလုပ်ထိုက်တဲ့ ဒီရန်မီးငြိမ်းနေတာကို မင်းတို့လူငယ်တွေ ထပ်မမွှေးချင်ကြပါနဲ့။ မင်းအဘိုးလေးကို သူ့အဘိုးက သတ်ထားလို့ဆိုပြီး လျှံထောင်ကို မင်းကသတ်ရင် မင်းကိုလည်း သူ့ထောင်တို့အမျိုးက ပြန်သတ်လိမ့်မပေါ့။ မင်းအဖေလို စိတ်ကောင်း ဆားစမ်းပါ။ ဒီလိုသာ သတ်ကြစတမ်းဆိုရင် ဒီရန်မီး ဒီကမ္ဘာမှာ ငြိမ်းတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ခုခေတ်အစိုးရနဲ့ တောင်မင်းကြီးတွေကလည်း မင်းကို လူသတ်မှုနဲ့ အရေးယူလိမ့်မယ်။ မင်း ငါတို့ပြောတာမယုံရင် မင်းတို့ကျောင်းဆရာ ဆလိုင်ဝါကို သွားမေးကြည့်။ ပွဲတိုင်းမှာ ဆလိုင်ဝါက ဒီကလဲ့စားဆေးကြတဲ့ ကိစ္စဟာ မကောင်းဘူး။ လူရိုင်းတွေ ဘုရားသခင်မရှိတဲ့ အရိုင်း

အစိုင်းတွေ။ အသိဉာဏ်မရှိတဲ့လူတွေ လုပ်ကြတာလို့ ပြောပြောနေတာ မင်းလည်း ကြားဖူးမှာပေါ့။ လူလူချင်း... အထူးသဖြင့် ကိုယ့်လူမျိုးချင်း ပြန် ပြန် သတ်နေကြတာလောက် မကောင်းဆိုးရွားအလုပ်ဟာ မရှိဘူးလို့ ခရစ္စမတ်နေ့တိုင်း မင်းတို့ကို တရားဓမ္မ ပြောဟောပြသနေတာပဲ မဟုတ် လား။ ဒီကိစ္စ မင်းစိတ်ထဲ မထားနဲ့တော့” ... တဲ့။

အိမ်သစ်တက်ပွဲ၊ ကောက်သစ်စားပွဲ၊ မင်္ဂလာဆောင်ပွဲ... စသည် စသည် ပွဲလမ်းသဘင်တွေမှာ စကားစပ်မိတိုင်း ကျောင်းဆရာ ဆလိုင်ဝါက လူလူချင်း သတ်ဖြတ်ကြတာ တစ်မျိုးနှင့်တစ်မျိုး ကလဲ့စားချေကြတာ မကောင်းကြောင်း အကြာကြီး ဟောပြောပြသည်ကိုတော့ ခွန်လွေလည်း အကြိမ်မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် ကြားဖူးသည်။

ဆလိုင်ဝါမှာ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်သလို ဖာသာကြီး အရစ္စတိုတယ်၏ မွေးစားသားလည်း ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ဖာသာကြီးသည် လီဒိုမြို့ကို ပို့၍ ပညာသင်ပေးသည်။ ဆလိုင်ဝါ ပညာတတ်လာတော့ ဖာသာကြီးက ကူပွန် မိမိရွာသို့ ပြန်ခေါ်ကာ ကျောင်းဆရာ လုပ်ခိုင်းထား သည်။ ကိုယ့်ရွာကိုယ့်ပြည်သားဖြစ်သဖြင့် ဆလိုင်ဝါ၏စကားကို အားလုံး နားထောင်ကြသည်။ ယခင်က နတ်ကိုးကွယ်သူများပင် ယခု ဘုရားကျောင်း ရောက်လာတတ်ကြပြီ။

ဖာသာကြီး သား ဆလိုင်ဝါကလည်း... ဤကိစ္စ မကောင်းကြောင်း အကြိမ်ကြိမ်ပြောခဲ့ပြီ။

ယခု ဆလိုင်ဝါစကားကို ခွန်လွေ လိုက်နာရမည်လား။ နာခံနိုင်မည် လား။

ဆလိုင်းထန်ထောင် အသုဘနေ့က လှုံ့ထောင် ကြိုးဝါးစော်ကား သွားသည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍တော့ ခွန်လွေ၏ ရင်ထဲမှာ ဒေါသလှိုင်းတံပိုး ထန်နေတုန်း။ ဤကိစ္စကို ဖာသာကြီးဖြစ်ဖြစ်၊ ဆလိုင်ဝါဖြစ်ဖြစ်၊ အမျိုးထဲက အကြီးအမှူး မောင်ထောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် မည်သူပြောပြော ခွန်လွေ လက်ခံမည် မဟုတ်။

“အစော်ကားခံရတယ်၊ ဆလိုင်းကြီးရဲ့ အသုဘမှာ ငါ့ကို သက်သက် အရှက်ခွဲတယ်” ဟူသော ဒေါသစိတ်က သူ့ငယ်ထိပ်ကို တက်ဆောင်

နေသည်။ ဤသို့ ဒေါသမှန်တိုင်း ထန်လာတိုင်း “မင်းကို ငါသတ်မယ် လျှံထောင်။ မင်းကို ငါသတ်မယ်။ ငါတို့ရဲ့ အဘိုးလေးကြွေး မင်းကိုသတ်ပြီး ငါဆပ်မယ်” ဟု သူ့နှလုံးသားက အမြဲ အော်ဟစ်နေသည်။ သူ့ဒေါသက အမြဲ သူ့ကို တောင်းဆိုနေသည်။ တိုက်တွန်းနေသည်။ လှုံ့ဆော်နေသည်။ သူ့ကို ကြည့်သူတိုင်း၏ အကြည့်သည် သူ့ကို သရော်သော အကြည့်ဟုချည်း သူထင်နေသည်။

ခက်နေသည်မှာ သူသတ်ရမယ့်သူကလည်း သူ့ချစ်သူ လျှံနေ၏ အစ်ကိုအရင်း ဖြစ်နေသည်။ အကယ်၍ လျှံထောင်ကိုသတ်မိလျှင် လျှံနေနှင့် သူလည်း ဝေးကြပြီ။ ဝေးရပြီ။ ဘယ်လိုမှ ပြန်လည်သင့်မြတ်ကြရန် အကြောင်း မရှိတော့။

လျှံနေ၏ ချစ်စရာကောင်းသော မျက်နှာကို မြင်ယောင်မိတိုင်း သူ့ ရင်ထဲမှာ တစ်စစ်စစ် နှာလာသည်။ လျှံနေကို သူ့အသက်တမျှ ချစ်သည်မှာ လည်း မှန်သည်။ လက်ထပ်ယူမည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်ပြီးသား ဖြစ်သည်။ လျှံနေကြောင့် သူ အလုပ်ကြိုးစားလုပ်ခဲ့သည်။ အားလုံး အဆင်ပြေ၍ အခြေ အနေကောင်းနေကာမှ ယခုတော့ လျှံထောင်ကြောင့် အားလုံး ပြန်ပျက်ရ မည့်ကိန်း ဆိုက်နေပြီ။

လျှံထောင်၏အဘိုးက သူ့အဘိုးလေးကိုသတ်ခဲ့သော ဖရနာန် လက်နက်ကို မေးမရ။ စုံစမ်းမရသောအခါ စိတ်ဓာတ် ကျဆင်းလာသည်။ သူကသာ ဤကလဲ့စားချေခြင်းကိစ္စကို အရေးတယူ အပူတပြင်း ကြိုးစား ခဲ့စမ်းနေသော်လည်း သူ့ကို မည်သူမျှ အားမပေးကြ။ ဆွေမျိုးတွေကပါ ဘားလား ဆီးလား လုပ်လာကြသည်။ သွေးမရှိသောအမျိုး၊ သတ္တိမရှိသော အမျိုးဟု လူတကာ ကဲ့ရဲ့ကြမည်ကိုပင် အမျိုးများက လျစ်လျူရှုထားနိုင်ကြ သည်။ သူ့ရဲဘော်ကြောင်သောအမျိုး၊ ဂုဏ်ဖျက်သောအမျိုးဟု လူတကာ ဘဲတွေးခွက် ပက်လက်မျောမည်ကို သူတို့ မစဉ်းစားကြ။ တစ်ခါတစ်ခါမှာ သည်း “ငါ့အဘိုးလေးကို ငါလည်း မြင်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ အဘိုးလေးကို လျှံထောင်တို့အဘိုးသတ်တာ ဘာကြောင့် သတ်ရတယ်ဆိုတာလည်း ငါ မသိဘူး။ ငါပင်ပန်းခံပြီး ကြိုးစားနေတာ အလကားပဲ။ လျှံထောင်ကို ငါ သတ်မိရင် သူ့ညီမဖြစ်သူ လျှံနေကလည်း ငါ့ကို မုန်းသွားမှာပဲ။ ရွာက

လူကြီးတွေ ပြောကြသလို သူ့ကို ငါသတ်ရင် ငါ့ကိုလည်း သူတို့အမျိုး
တစ်ယောက်ယောက်က ပြန်သတ်ကြမှာပဲ။ ပြီးတော့ ငါသတ်ရမှာက ငါ
ချစ်သူရဲ့အစ်ကိုအရင်းဆိုတော့ ငါမသတ်သင့်ပါဘူးလေ” ဟု စိတ်ကောင်း
ဝင်လာသောအခါမှာတော့ တွေးမိသား။ သို့သော်...

ဤသို့ စိတ်ကောင်းဝင်သည်ကတော့ ခဏသာ။ လျှံထောင်ကို
သတ်မည်ဟူသော စိတ်ကမူ တစ်ချိန်လုံး ခွန်လွေကို စိုးမိုးနေလေသည်။

ခွန်လွေ၏စိတ်သည် လျှံထောင်၏စိန်ခေါ်မှုကြောင့် ဆောက်တည်ရာ မရသလို ဖြစ်နေသော်လည်း မုဆိုးပီပီ သူထောင်ထားသော ထောင်ချောက်ကျော့ကွင်းတွေနှင့် သူ့ချစ်သူ လျှံနေကိုတော့ သူ အမြဲ သတိရနေတတ်သည်။ လျှံနေနှင့် မတွေ့အောင်သာ သူ ရှောင်နေနိုင်သော်လည်း သူ့ထောင်ချောက်၊ သူ့ကျော့ကွင်းတွေနှင့်တော့ သူ ကင်းကွာ၍ မရနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဆားငွေပါသော စမ်းခြောက်ချောင်းတောတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ ခွန်လွေသည် သူထောင်ထားသော ထောင်ချောက်၊ ကျော့ကွင်းတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု လျှောက်ကြည့်သည်။ စမ်းခြောက်သဲတောတွင် သားကောင်တို့၏ ခြေရာကိုလည်း ရှာကြည့်သည်။

ထောင်ချောက်တစ်ခုတွင် ဆတ်ဦးချိုနှင့် ဆတ်ရိုးတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ ထောင်ချောက်တွေကို သူ လာမကြည့်မိသော တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် ကာလတွင် ထောင်ချောက်ထဲမိသော ဆတ်တစ်ကောင်ကို တောခွေးများ ဦးအုံ ကိုက်စားသွားကြပြီ။ ဆတ်ချို ဆတ်ရိုးတွေကို မြင်ရသောအခါ နှမြောတသစ်တံက ချက်ချင်းပေါ်လာသည်။ ထောင်ချောက်တွေ ထောင်ဆားမိပြီး လာမကြည့်မိသည်ကို နောင်တရမိသွားသည်။ သူတို့တစ်ရွာလုံး စားရမည့် ဆတ်သားကို ခုတော့ တောခွေးဆိုးအုပ်က စားသွားကြလေပြီ။ သူ ဤသို့ထောင်ထားသော ထောင်ချောက်ကို တစ်ရက် နှစ်ရက်

လာမကြည့်ဖြစ်သည်မှာလည်း လျှံထောင်ကို သတ်ဖြတ်ကလဲစားချေနိုင်ရန် 'ဖရနာန်' ပေးနိုင်သော ဆွေမျိုးအဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို ကျောက်ဖျာတောင်ရှိ အလိုင်းရွာတွင် သွားရှာခဲ့သဖြင့် ဖြစ်သည်။

သူတို့အမျိုး အဘိုးကြီးကို တွေ့တော့ တွေ့ခဲ့သည်။ သို့သော် အဘိုးကြီးက တစ်ခါ သူ့ထက်အသက်ကြီးသော သူ့အစ်ကိုကြီးလည်းဖြစ်သော ဆင်ကျချောင်းဘက်က 'တိန်ခါ' ရွာကို သွားပြီး 'ထန်ဗူး' ဆိုသော အဘိုးကြီးကို မေးရန် ညွှန်လိုက်သည်။ သူ့ဦးလေး၏ဘကြီး ခွန်လွေတို့ အဘိုးလေးကို လျှံထောင်တို့အဘိုး သတ်တုန်းက သူ့မှာ ကောင်းစွာ မှတ်မိတတ်သောအရွယ် မဟုတ်သဖြင့် တိန်ခါရွာက ဦးထန်ဗူးကို ညွှန်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ဆလိုင်းကြီး ဦးထန်ဗူးသည် ၁၂ နှစ်သားအရွယ်ဖြစ်သဖြင့် ကောင်းစွာ မှတ်မိနိုင်သည်။ ဖရနာန်လက်နက်ကို သိနိုင်သည်ဟု ဆိုသည်။

အမျိုးထဲက ဤအဘိုးကြီးတစ်ယောက်သာ ခွန်လွေကို အားပေးမည့်သူရှိသည်။ သူ့ကို ဂုဏ်ပြုသောအနေနှင့် သူ့အိမ်က ဝက်ကလေးတစ်ကောင်ကိုပင် ဂုဏ်ပြုလက်ဆောင် အမှတ်တရ ပေးလိုက်သေးသည်။ သို့သော် ဆင်ကျချောင်းဘက်က တိန်ခါရွာကို သွားမည်ဆိုလျှင် ကျောက်ဖျာတောင်က အလိုင်းရွာထက် သူတို့ရွာ ကုပ္ပန်ကသာ ပိုနီးသဖြင့် မိမိရွာသို့ ပြန်လာရသည်။

ပိုနီးသည်ဆိုသော်လည်း သူ၏ မုဆိုးခြေနှင့် လမ်းတွင် တစ်ည အိပ်ရဦးမည်။ ဖရနာန်ပြောနိုင်သော အဘိုးကြီးရွာကို သူ တစ်ခါမှ မရောက်ဘူး။ ထို့ကြောင့် ရွာကလူကြီးတွေကို တိန်ခါရွာသွားလမ်း မေးရဦးမည်။ ဘာကိစ္စသွားမည်နည်းဟု မေးကြလျှင် သူ့မှာ အဖြေကိုပြောရန် ခက်လှသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်တစ်ရက်မှ တိန်ခါသွားလမ်း၊ လာလမ်းကို မေးပြီး သွားတော့မည်ဟု စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ သူထောင်ထားခဲ့သော ထောင်ချောက်၊ ကျော့ကွင်းတွေကို သတိရ၍ စမ်းပေါက်ဖျားဘက် ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ခွန်လွေသည် တောခွေးအုပ်စား၍ အရိုးဦးချိုသာကျန်သော ထောင်ချောက်တိုင်းကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ဆတ်ချိုကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ဆတ်ချိုတစ်စုံကို လီဒိုလမ်းဘက်က ရွာများတွင် သွားရောင်းလျှင် ငွေအစိတ်၊ သုံး

ဆယ်တော့ ရနိုင်သည်။

ဆတ်မိ၍ ကိုင်းသီးပြုတ်သွားသော ထောင်ချောက်ကို ခွန်လွေက ပြန်ထောင်ရသည်။ ကျော့ကွင်းတွေကိုလည်း ပြန်လည် တည့်မတ်ရသည်။ ဆတ်မိစဉ်က ဆတ်ဖားကြီးရုန်းကန်၍ အခြေအနေပျက်သွားသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် နောက်ထပ် ဘယ်ထောင်ချောက်ထောင်ထောင်၊ ဘယ်ကျော့ကွင်းချချ မည်သည့်သားကောင်မှ ထိုနေရာ၌ မရနိုင်တော့ဘူးဆိုသည်ကို ထောင်ချောက်၊ ကျော့ကွင်းတွေ ပြန်ပြုပြင်ပြီးမှ သတိက ရမိသည်။

သူ့စိတ်သည် တစ်ချိန်လုံး လျှံထောင်ကို သတ်ရန်အတွက် ဖရနာန် ရရှိရေးကိုသာ တွေးနေသဖြင့် ထောင်ချောက်ထောင်ရာ၌ပင် နမောန်နမဲ့ ဖြစ်နေသည်။

ဤရာသီတွင် ကျော့ကွင်းထဲ၌ ဆတ်ဖားကြီးတွေ မိတတ်သလို အပြင်တို့ နွားနောက်တို့လည်း မိတတ်သည်။ မြိုင်လိုက်သော နွားနောက်တွေထဲတွင် တစ်ခါတစ်ခါ ပြောင်တွေပင် ပါပါလာတတ်သည်။ နွားနောက်မ၏ ရာဂနောက်လိုက်လာသော ပြောင်ထီးကို နွားနောက်ထီးတွေက ဝိုင်းဝန်း ဆုခတ်တတ်ကြသည်။ မ နောက်လိုက်၍ ပင်ပန်းလွန်း၊ ရေငတ်လွန်းသော နွားနောက်များ၊ ပြောင်များသည် ဆားဓာတ်ပါသော စမ်းပေါက်နားတွင် ဆားငန်မြေလုလျက် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် အသေအကျေ ဝှေ့ခတ်တိုက်ခိုက်ကြသည့် နေရာတွေက ဖွာဆန်ကြီနေတတ်သည်။

သူတို့အရပ်တွင် အိမ်တိုင်း နွားနောက် မွေးထားကြသော်လည်း သိန်းကျောင်းခြင်းကမူ လုံးဝ မရှိကြ။ တောထဲ တောင်ထဲ၌သာ လွတ်ထား ဘတ်ကြ၏။ ပွဲတစ်ခုခုရှိ၍ နွားနောက်ပေါ်လိုကြတော့မှ လိုက်ရှာ လိုက်ဖမ်း ဘတ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ သူတို့ နွားနောက်အုပ်ထဲမှာ နွားနောက် ကလေးတွေပါလာမှ ဤနှစ် နွားနောက်ဘယ်နှကောင် တိုးပွားလာကြောင်း သိကြရသည်။

တောစိတ်ဝင်၍ ရိုင်းနေသော နွားနောက်များကို ဆားပြ၍ ဆားနံ့ ဆား၍ ခေါ်ရ၏။ နွားနောက်တွေကလည်း ဆားဆို အလွန်ကြိုက်ကြသည်။ ဆားတစ်ပွင့် နှစ်ပွင့် လျက်မိလျှင် အရှင်သခင်နောက်က တစ်ဖဝါးမကွာ ပြန်လိုက်လာတတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ဆီတွင် လင်ယောက်ျားများ

ဆိုတောပေနေကြသော်လည်း မပစ်နိုင် မခွဲရက်ဖြစ်နေသော မိန်းမများနှင့် တတွဲတွဲ မျက်စိနောက်လောက်အောင် ချစ်ကြသော လင်မယားများကို “ဒီကောင်မ... နွားနောက် ဆားကျွေးထားတာ ကျနေတာပဲ၊ အမြင်ကိုကတ်ပါတယ်” ဟု ဆိုရိုးတစ်ခု ပြုထားကြသည်။

နွားနောက်မွေးသူများသည် မိမိတို့၏ နွားနောက်များ ရိုင်းစိုင်းမသွားအောင် မကြာမကြာ ဆားကျွေးပေးရသည်။ တောထဲလွှတ်ထားသော နွားနောက်များကို သူ့နွား၊ ကိုယ့်နွား မှတ်မိအောင် ဦးချိုရင်းတွင် ဓားနှင့်ရွှေ့၍ အမှတ်အသား လုပ်ထားရသည်။

လေးထောင့်၊ အဝိုင်း၊ ကြက်ခြေခတ်၊ အစင်းကြောင်း၊ တစ်ကြောင်း နှစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် အမှတ်သင်္ကေတ လုပ်ထားကြသည်။ ဦးချိုဖျားတွင် လုပ်ထားပါက နွားနောက်ချိုသွေးလျှင် အမှတ်သင်္ကေတ ပျက်ပြယ်သွားတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် အမှတ်သင်္ကေတကို ဦးချိုရင်း၌ လုပ်ထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ခွန်လွေသည် စမ်းပေါက်တစ်ခုနား ဆင်းလာသည်။ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏ နှာမူတ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ လှမ်းကြည့်သောအခါ သူ့ကျောကွင်းတွင် နွားနောက်တစ်ကောင် မိနေလေပြီ။

ခွန်လွေ အနားကပ်သွားတော့ ဒေါသဖြစ်နေသော နွားနောက်က သူ့ကို လှမ်းဝှေ့ခတ်သည်။ သို့သော် ကျောကွင်းက သူ့လည်ပင်း စည်းအစ်နေသဖြင့် ခွန်လွေကို မထိ။ ခွန်လွေနှင့် တစ်တောင် နှစ်တောင် အကွာကသာ ချိုတယမ်းယမ်း လုပ်နေသည်။

ခွန်လွေသည် အသင့်ပါလာသော ဝါးကျည်တောက်ထဲက ဆားအနည်းငယ်ကိုယူပြီး ပထမ အနံ့ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်ခုပ်ထဲ ထည့်ပြုထားသော ဆားကို ကျောကွင်းမိနေသော နွားနောက်အား ကျွေးလိုက်သည်။ ဆားလျက်မိသည်နှင့် နွားနောက်က ငြိမ်ကျသွား၏။ ဆားကျွေးလာသူမှာ သူ့သခင်၊ သူ့အရှင်ဟု နွားနောက်က ခွန်လွေကို အသိအမှတ်ချက်ချင်းပြုလိုက်သည်။

ခွန်လွေသည် နွားနောက်၏ ဦးချိုရင်းကို ကိုင်ကြည့်သည်။ အမှတ်အသားလုပ်ထားသော အစင်းကြောင်း သုံးကြောင်းကို တွေ့ရသည်။

သူတို့ရွာ (သို့မဟုတ်) ရွာနီးချုပ်စပ်က တစ်ယောက်ယောက်၏ နွား
နောက်ဆိုတာ ချက်ချင်း သိလိုက်သည်။ တော်ပါသေး၏။ သူသာ ဤ
ထောင်ချောက်ကျော့ကွင်းကို ဤနေ့ လာမကြည့်ဖြစ်လျှင် ဤနွားနောက်
သည် စောစောက ထောင်ချောက်မိထားသော ဆတ်နယ် တောရွေးစာဖြစ်၍
ဦးချိုနှင့် အရိုးတွေသာ ကျော့ကွင်းနားတွင် အပုံလိုက် ကျန်ခဲ့မည်။

ခွန်လွေသည် ကျော့ကွင်း၌မိနေသော နွားနောက်ကို ကျော့ကွင်းက
ဖြုတ်၍ ရေတိုက်သည်။ ဆားအနည်းငယ် ထပ်ကျွေးကာ ရွာထဲ ခေါ်လာ
သည်။ ဤနွားနောက်ကို သူက မိမိအိမ်တွင် ချည်ထားရမည်။ နွားနောက်
တစ်ကောင်မိထားကြောင်း ရွာသူ ရွာသားများကို အကြောင်းကြားရမည်။
ထိုအခါ နွားနောက်ပိုင်ရှင်သည် ဆန်တစ်ပြည်၊ ဆားတစ်လမြူနှင့် ဤနွား
နောက်ကို ခွန်လွေဆီတွင် လာရွေးရမည်။

သို့မဟုတ် ပွဲလမ်းသတင် လုပ်လိုသူများရှိပါက နွားနောက်ပိုင်ရှင်နှင့်
ခကားပြောရမည်။ ချေးငှား၍သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ကောင်ချင်း
လဲလှယ်၍သော်လည်းကောင်း၊ အခကြေးငွေပေး၍သော်လည်းကောင်း ဤ
နွားနောက်ကို ပြန်၍ ရိုင်းမသွားအောင် ပွဲနေ့ထိ ဆားကျွေး စောင့်ရှောက်
ထားရမည်။ ပွဲနေ့ရောက်မှ ဤနွားနောက်ကို ပေါ်၍ ပွဲလုပ်ရမည်။

ထို့ကြောင့် ခွန်လွေသည် သူ့ကျော့ကွင်းတွင်မိ၍ တောထဲက ဖမ်း
ခေါ်လာသော နွားနောက်တစ်ကောင်ကို အိမ်နား၌ ချည်ထားလိုက်သည်။
အမိနှင့် နှမငယ်အား သူ တောထဲက နွားနောက်တစ်ကောင်ကို ဖမ်းလာ၍
အိမ်၌ ချည်ထားကြောင်း၊ နွားနောက်ပိုင်ရှင်များ လာကြည့် လာရွေးနိုင်
ကြောင်း ဆော်ဩခိုင်းထားလိုက်လေသည်။

“ခွန်လွေ”

“ခွန်လွေရေ...”

“ဝေ... ခွန် ခွန်လွေ”

ရွာထွက်ဝ စမ်းပေါက်နားတွင် နောက်ကခေါ်သံကြောင့် ခွန်လွေ ခြေလှမ်းတုံ့လိုက်ရသည်။ နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့နာမည် ကို အော်ခေါ်ပြီး ပြေးလိုက်လာသူမှာ လျှံနေ ဖြစ်နေသည်။ လျှံနေ ပြေးလိုက် လာသည်ကို မြင်ရသည်မှာ လေထဲလွင့်ပါလာသူ တစ်ယောက်နှင့်ပင် တူ နေသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ဆောက်တည်ရာမဲ့ လွင့်ပါလာသလိုပင်။ သူ့ရှေ့လာရပ်သည်ထိ ခွန်လွေက လျှံနေကို စိန်းစိန်းစိုက်ကြည့်နေ သည်။

လျှံနေအသံနှင့် လျှံနေရုပ်ကို ပီပီပြင်ပြင် မြင်လိုက်ကတည်းက တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသော ရင်သည် လျှံနေ သူ့အနားကို ရောက်လာသော အခါ ပို၍ အခုန်မြန်လာသည်။

“ဘာလဲဟင် လျှံနေ”

အကြည့်စိမ်းသော်လည်း ရင်ထဲဆိုနှင့်သံနှင့် မေးလိုက်သည်။

အပြေးလိုက်လာရ၍ မောဟိုက်နေသော လျှံနေက သူ့အမေးကို ချက်ချင်း မဖြေနိုင်သေး။ ဟောဟဲ... ဟောဟဲ... အမော့ဆိုနေ၏။ လျှံနေ၏ နိမ့်ချည်မြင့်ချည် လှုပ်ခါနေသော ရင်အစုံကို ငေးကြည့်ကာ ခွန်လွေပါ ရင်ထဲ မောလာသည်။

“ဘာ... ဘာဖြစ်လာလဲဟင် လျှံနေ” ခွန်လွေ၏ ဒုတိယမိ မေးခွန်း အဆုံးမှာ လျှံနေသည် ရုတ်တရက် ထိုင်ချလိုက်ပြီး မျက်နှာကို လက်ဝါး နှင့်အုပ်ကာ တရှုပ်ရှုပ်ငိုချလိုက်သည်။

“ဟင်... လျှံနေ၊ နင် ဘာဖြစ်လာလဲလို့ ငါ့ကို ပြောစမ်းပါ”

ဘာစကားမေးမှမရဘဲ လျှံနေ ထိုင်ငိုနေသည်ကို မြင်နေရသောအခါ ခွန်လွေ၏ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်လာသည်။

ထို့ကြောင့် သူကလည်း လျှံနေ ရှေ့ကို မုဆိုးဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက် ပြီး မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ ငိုနေသော လျှံနေ၏ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး လက်ဝါးအစုံကို ဆွဲကိုင်ဆုပ်ဖယ်လိုက်သည်။

“လျှံ လျှံနေ၊ နင် ဘာဖြစ်လာလဲ ငါ့ကို ပြောစမ်းပါလို့ဆိုနေ”

“နင့်ကို ငါစောင့်နေတာ ကြာပြီ။ ဟင်...” ရှိုက်သံနှင့် ဆိုသည်။

“ဟင်...” ခွန်လွေက ရှည်လျားသော သက်မတစ်ချက်ကို ပင်ပင် ပန်းပန်း ချလိုက်မိသည်။

“နင် ငါ့ကို စောင့်နေတယ်”

“ဟုတ်တယ်” လျှံနေက မျက်နှာကို လုံးဝမော်မကြည့်ဘဲ ခွန်လွေ ဒူးကို နဖူးနှင့်တိုက်၍ ဆိုလိုက်သည်။

“ဘာပြောမလို့လဲ”

“ငါ ငါသိတယ် ခွန်လွေ။ နင် နင် ငါ့အစ်ကိုကို ကလဲ့စားချေမလို့ ငါ့ဆီမလာဘဲ ရှောင်နေတာမဟုတ်လား”

ခွန်လွေမှာ ဒုတိယအကြိမ် သက်မချရပြန်ပြီ။ လျှံနေကို ဘယ်လို ပြောရပါ့။

“ဟင်... ခွန်လွေ၊ ငါမေးတာ နင် မပြောနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား။ နင် ငါ့ကို မချစ်တော့ဘူးပေါ့နော်”

“နင့်ကို ငါချစ်ပါတယ် လျှံနေ၊ နင့်ကို ငါ သပ်ချစ်တယ်”

ချက်ချင်းကြီး ကတုန်ကယင်ပြောလာသော ခွန်လွေ၏စကားသံ ကြောင့် လျှံနေ၏မျက်နှာ ဝင်းဝင်းပပမှာ ချက်ချင်း မော့မော့လေး သူ့ကို ကြည့်လာ၏။ ငိုထား၍ တွတ်တွတ်နီနေသော မျက်နှာမှာလည်း မျက်ရည် စီးကြောင်းတွေနှင့်။

ဝင်းဝင်းပပမျက်နှာပေါ်က မျက်ရည်စီးကြောင်းကို ခွန်လွေ လက်နှင့် အသတ်လိုက်တွင်...

“နင် ငါ့ကိုချစ်ရင် ငါ့အစ်ကိုကို မသတ်ပါနဲ့နော် ခွန်လွေ”

လျှံနေက ခွန်လွေ၏ ဒူးခေါင်းပေါ် မေးလေးထိုးတင်ကာ ခွန်လွေ၏ မျက်နှာကို မျက်ရည်အဝဲသားနှင့် မော့ကြည့်၍ မေးလာ၏။

ဤအမေးကိုတော့ ခွန်လွေက ချက်ချင်းမဖြေနိုင်။

ထိုမဖြေနိုင်သော အမေးကြောင့်လည်း ချစ်သူ၏ မျက်နှာမှ ချစ်ရည် ရွန်းသော အကြည့်ကို ရင်မဆိုင်ရဲ ဖြစ်သွားပြန်သည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ ပို၍ ဗလောင်ဆူရပြန်ပြီ။

“ဟင်... ခွန်လွေ၊ နင် ငါ့ကို ချစ်တယ်ဆိုပါ”

ဤတစ်ခါတော့ စောစောကလို “နင့်ကို ငါသိပ်ချစ်ပါတယ်” ဟု ပြောရမှာကိုပင် ခွန်လွေ တုံ့ဆိုင်းနေလေပြီ။ ခွန်လွေ ဤသို့ တုဏှိတော့ လုပ်နေသည်ကို လျှံနေကလည်း လုံးဝ မလိုလား။ ထို့ကြောင့်လည်း လျှံနေ၏ အားမလိုအားမရ မေးနေသံက ထပ်မံ ပေါ်လာပြန်သည်။

“ဟင်... ခွန်လွေ၊ နင် ငါ့အစ်ကိုကို မသတ်တော့ပါဘူးဆိုတဲ့ကတိ နင် ငါ့ကိုပေးစမ်းပါ။ နင် ငါ့ကို ချစ်တယ်ဆို။ နင် ငါ့ကိုချစ်ရင် ငါ့အစ်ကိုကို မသတ်ပါနဲ့နော် ခွန်လွေ။ ငါ့အစ်ကိုကလည်း ခေါင်ရည်ယစ်ပြီး ကြီးဝါး မိတာပါဆိုတာ နင့်ကို တောင်းပန်ပါလိမ့်မယ်။ နင် ကျေနပ်ပါတော့နော်။ ဟင်... ခွန်လွေ၊ ခွန်လွေ။ နင် နင် ခွန်လွေ... ခွန်လွေ.. ဟင်... ပေး၊ ခွန်... ခွန်လွေ... ခွန်လွေ...”

လျှံနေ၏စကားကို ခွန်လွေက ဆက်နားထောင်နိုင်သည့် ခွန်အား မရှိတော့။ ကြာလျှင် လျှံနေ တောင်းပန်နေသော ကတိကို သူ ပေးမိလိမ့်မည်။ ထိုအခါ မုဆိုးမှာ ကတိတည်ရမည်။

လျှံနေ၏ တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေသံကို ကြားရတိုင်း သူ့အသည်းမှာ ဆတ်ဆတ်ခါလာသည်။ အံကြိတ်တင်းခံနေသည့် ကြားထဲက မျက်ရည်တို့ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာတော့သည်။

သူ မျက်ရည်ကျသည်ကို လျှံနေ မမြင်စေချင်။ လျှံနေကို ချစ်သလို သူ့အစ်ကို လျှံထောင်ကို မုန်းသည်။ အသေသတ်ချင်နေသည်။ သူတို့ တစ်

မျိုးလုံး ဂုဏ်သိက္ခာကို စော်ကားလာသူအား ချစ်သူနှင့် လဲရမလား၊ လျှံထောင်ကို သတ်မည်လား။ ကြာလျှင် သူ ရူးလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ခွန်လွေသည် လျှံနေ၏စကားကို ဆက်နားမထောင်နိုင်တော့ဘဲ ရုတ်ခြည်းခုန်ထကာ အရူးတစ်ယောက်လို ချက်ချင်း တောထဲ ပြေးထွက်လာသည်။

သူနားထဲမှာ လျှံနေ၏ အော်ခေါ်နေသံ။ အော်ငိုနေသံကို တစ်နေ့လုံး ကြားနေရသည်။

ထောင်ချောက်ကျောကွင်းတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု လျှောက်ကြည့်နေရသော်လည်း လျှံနေ၏အသံ၊ လျှံနေ၏ရုပ်က သူ့မျက်စိ၊ သူ့နားထဲက မထွက်။ လျှံနေသည် တစ်နေ့လုံး သူနှင့်အတူ လိုက်ပါနေသလိုပင်။

ထောင်ချောက်အသစ်တစ်ခုတွင် ချေငယ်တစ်ကောင်မိ၍ တွေ့တော့မှ သူ့စိတ်ထဲ မျက်စိထဲက လျှံနေ ခဏထွက်သွားသည်။ သို့သော် ချေသေကို ထမ်း၍ အိမ်ပြန်လာတော့လည်း လျှံနေသည် သူနှင့်အတူ ပါလာသလိုပင်။

အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ မှောင်စပင်ပြုနေပြီ။

“ကအူး ဖမ်းထားတဲ့ နွားနောက်ကြီး မြောက်ပိုင်းက လျှံနေတို့ အမိအဖတွေ လာရွေးသွားကြပြီ”

“ဘာ... ဘာ ပြောတယ် စာရေ”

“ကအူး ဖမ်းထားတဲ့ နွားနောက်က သူတို့နွားနောက်တဲ့ ကအူး”

“လျှံထောင်တို့ နွားနောက် ဟုတ်လား” ဒေါသတကြီးနှင့် နှမငယ်ကို ဆောင့်အောင့် မေးပစ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် လူကလေး၊ ခုနလေးတင်ပဲ နွားနောက်ကို လာကြည့်ပြီး ရွေးသွားကြတယ်။ ဆန်ခွက် ဆားခွက်တောင် မသိမ်းရသေးဘူး။ လျှံထောင်က မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ်ဆိုပါလား။ အဲဒါကြောင့် သူတို့သားအဖ နွားနောက် လျှောက်ရှာဖမ်းနေကြတာ တစ်ပတ် နှစ်ပတ်ရှိပြီတဲ့။ ဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့ဘူးပြောတယ်။ မင်္ဂလာဆောင်အတွက် နွားနောက်ဖမ်းမရလို့ သူတို့လည်း ဒေါင်းတောက်နေကြပြီတဲ့။ ဒီရာသီ တခြားမှာ နွားနောက် ချေးဖို့၊ ငှားဖို့ ဆိုတာကလည်းမလွယ်ဘူးလေ။ ရွာတိုင်း တောင်တိုင်းမှာ မင်္ဂလာဆောင်တွေ ရှိနေကြတာကိုး။ အဲဒါကြောင့် လူလေး နွားနောက်တစ်ကောင်

ဖမ်းမိထားတယ်လို့ ကြားကြားချင်း လာကြည့်ပြီး သားအဖနှစ်ယောက် လာရွေးသွားကြတာ။ လျှံနေတို့အဖေက လူလေးကို သိပ်ကျေးဇူးတင်စကား ပြောသွားတယ်။ သူ့သားကိုလည်း မိန်းမတော့ လိုချင်တယ်။ ကိုယ့်အိမ်က နွားနောက်တောင် ကိုယ်ရအောင် မဖမ်းနိုင်တဲ့အကောင်၊ ဘာသောက်သုံးကျ လဲဆိုပြီး ကြိမ်းမောင်းသွားလေရဲ့”

“တောက်...”

သူ့အမေ၏ စကားအဆုံးကိုပင် မအောင့်နိုင်တော့သဖြင့် ခွန်လွေသည် “တက်” တစ်ချက်ကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ခေါက်လိုက်ပြီး ကျောတွင် ချေသေတစ်ကောင်ကို ထမ်းကာ မှင်တက်မိသွားရာက ချေသေကို သူ့အမေနှင့် နှမငယ်ကြားထဲ ဝုန်းခနဲ ပစ်ချပစ်လိုက်၏။

တိုက်ပဲ တိုက်ဆိုင်လွန်းလှသည်။

လျှံထောင်တို့ နွားနောက်မှန်းသာ သူ စောစောကသိခဲ့လျှင် ထိုနွား နောက်ကြီးကို တောထဲမှာ တောခွေးစာ ကျွေးထားခဲ့မည်မှာ မှချ။ ခုတော့ လျှံထောင် မင်္ဂလာပွဲအတွက် သူတို့သားအဖ ရှာမရ ဖမ်းမရသော နွားနောက် ကို “ငါ ဖမ်းလာရသတဲ့။ ကောင်းကွာ၊ ကောင်း။ ကောင်း... သိပ်ကောင်း”

အိမ်ပေါ်သို့ လှမ်းအတက်မှာ လျှံထောင်တို့အိမ်က ပေးထားခဲ့သော ဆန်ခွက်၊ ဆားခွက်နှင့် ခလုတ်ဝင်တိုက်မိပြန်၏။ ခွန်လွေသည် ဆန်ခွက်နှင့် ဆားခွက် နှစ်ခုစလုံးကို ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် သိမ်းကျုံးကန်ပစ်လိုက်လေသည်။

ဤမျှ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ဒေါသမဖြစ်ဖူးသော ခွန်လွေကို သူ့အမေနှင့် သူ့နှမငယ်တို့က ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးကြည့်နေကြသည်။

ခွန်လွေသည် နှစ်ချို့ခေါင်ရည်တစ်အိုးကို ယူကာ တစ်ယောက် တည်း အကုန် သောက်ပစ်လိုက်သည်။ ခေါင်မူးပြီးလဲနေသော သူ့ကို နှမငယ်က ညနေစာစားရန် လာခေါ်သောအခါ နှမငယ်ကိုပါ ခြေထောက်နှင့် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ကန်ပစ်လိုက်သည်။

ခေါင်မူးနေသော်လည်း သူကား အိပ်မပျော်။ လျှံထောင် မင်္ဂလာ ဆောင်ကို တွေးမိသောအခါ သူနှင့် လျှံနေတို့ မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုမှာ ထမင်းခွံကျွေး၍ ကျီစယ်ခဲ့ကြသည်ကို သတိရမိလိုက်ပြန်သည်။

[e]

ညခုနစ်နာရီခန့် ရှိပြီ။

တောင်ပေါ်ဒေသ၏ လောကကို အမှောင်ရိပ် ယှက်သမ်းစပြုပြီ။

သတို့သမီးက “န့ကိုင်” ချွေးမတိတ် မသွားနိုင်သေး။

ဆွေမျိုးတွေနှင့် ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေက...

“နေပါဦး၊ နင့်အဒေါ်တစ်ယောက် စောင့်ပါဦး။ နင့်ညီမဝမ်းကွဲ တစ်ယောက် လာပါစေဦး” ဟု တားထားကြသည်။ အပျို၊ လူပျိုများကလည်း သတို့သမီးအိမ်က ထွက်ဖို့လုပ်တိုင်း...

“နင် ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ။ နင့်အမေ နင့်အဖေ နင့်ညီမလေးနဲ့ နင့်မောင်လေးတွေကို မချစ်လို့ နင့်ယောက်ျားနောက် လိုက်တော့မပေါ့”

ဟု တစ်ယောက်တစ်မျိုး နောက်ပြောင်ကျီစယ်နေကြသည်။

ထို့ကြောင့် သတို့သမီးခမျာမှာ ရှက်ရွံ့၍ တော်တော်နှင့် အိမ်က မထွက်ဖြစ်။ မျှော်နေကြသော သတို့သားအိမ်ပေါ်က လူတွေနှင့် သတို့သားခမျာမှာတော့ လည်ပင်းညောင်ရေအိုး ဖြစ်တော့မည်။ ဘာကြောင့်များ မရောက်လာသေးပါလိမ့်ဟုလည်း စိုးရိမ်သောက ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေကြ လိမ့်မည်။

သူတို့မှာ ရပ်လေ့ ရွာလေ့အရ သတို့သမီးကသာ သတို့သားအိမ်ကို ညမှာ သွားတက်ရသည်။

သတို့သမီးရှေ့က မင်္ဂလာစကားပြောရမည့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ရှေ့ဆောင်၍ သွားရသည်။ သတို့သမီးကို အပျိုရုံအဖြစ် မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်က ရံသွားရသည်။ မောပီနှင့် မော်တေ၊ အကြီးတစ်ယောက် အငယ်တစ်ယောက်။ အပျိုချည်း နှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူတို့နောက်မှာ ဆွေမျိုးသားချင်း အပျိုအုပ်၊ လူပျိုအုပ်၊ အမိအဖတို့က လိုက်ပါကြရသည်။ ထိုအထဲတွင် လျှံနေတို့ ခွန်လွေတို့လည်း ပါသည်။ ညဖြစ်သဖြင့် ကညင်ဆီ၊ ထင်းရှူးဆီမီးတုတ်များ ထွန်းညှိ၍ သတို့သားအိမ်သို့ စီတန်း လိုက်ပါလာကြသည်။

သတို့သားအိမ်ရှေ့တွင် ငှက်ပျောပင်စိုက်ထူ၍ မင်္ဂလာအခမ်းအနားလုပ်ထားသည်။ အိမ်ရှေ့သို့ သတို့သမီးနှင့် သတို့သမီးကို လိုက်ပို့ကြသူ ပရိသတ်များ ရောက်လာကြသောအခါ သတို့သား၏အမေ၊ ယောက္ခမ မိန်းမဖြစ်သူက အကောင်းဆုံး နှစ်ချို့ခေါင်ရည်အိုးကို မ၊ချလာပြီး ဈေးမလောင်းကို စတိတိုက်ကာ ကြိုဆိုသည်။ သတို့သမီးက ခေါင်ရည် စတိသောက်၍ ယောက္ခမအိမ်ပေါ် တက်ရသည်။

အိမ်ပေါ်ရောက်လာသောအခါ သတို့သားဘက်က လူကြီးမိဘရှေ့မှာ "မာန်" မင်္ဂလာကြေးပေးရသည်။ သတို့သားနှင့် သတို့သမီးတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မင်္ဂလာထမင်း စတီ ခွံကျွေးကြရသည်။ ထမင်းမစားကြရသေးသော ပရိသတ်များကိုလည်း ယင်းအချိန်မှာ ထမင်းကျွေးသည်။

ဤအချိန်သည် အပျို လူပျိုတို့အတွက် ပျော်စရာအကောင်းဆုံးအချိန်ဖြစ်သည်။

ကြိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ... ဤအချိန်မှာ စကြ၊ ပြောင်ကြ၊ နောက်ကြသည်ကို စိတ်မဆိုးရ။ စကားကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းနှင့် မဆဲဆိုရ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နာကြည်းနိုင်သော စကားကို မဆိုရ။ စချင်သလောက် စ၊ နောက်ချင်သလောက် နောက်၊ ပြုံးပြုံးကြီးနေကြရမည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သတို့သားအိမ်တွင် သောသောညနေသည်။

ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲကဖြစ်သော သတို့သားနှင့် သတို့သမီးတို့ကို ဝေးကြည့်နေသော ခွန်လွေအား လျှံနေသည် ဝက်သားနှင့် ပေါင်းထားသော

ကောက်ညှင်းပေါင်းတစ်ခဲကို ခွန်လွေ ပါးစပ်ထဲ အတင်းလာခွဲ၏။

ရုတ်တရက်ဖြစ်သဖြင့် ခွန်လွေမှာ အငိုက်ခံလိုက်ရသည်။ လူပျို အပျိုများက ခွန်လွေကို ဝိုင်းဟားကြသည်။ လျှံနေကို သူက ပြန်၍ ကောက်ညှင်းပေါင်းခွဲမည်လုပ်သောအခါ လျှံနေက အပျိုအုပ်ထဲ ဝင်ပြေးသွားသည်။ လျှံနေ ခွဲကျွေးထားခဲ့သော ကောက်ညှင်းပေါင်းတွေမှာ ခွန်လွေပါးမှာရော၊ နှာခေါင်းမှာရော၊ မေးဖျားမှာရော ပေရေသွားသဖြင့် ပို၍ ဝိုင်းဟားစရာ ဖြစ်သွားကြသည်။

အမှန်က လျှံနေနှင့် ခွန်လွေတို့သာ ဤသို့ ကျီစယ် နောက်ပြောင်ကစားနေကြသည် မဟုတ်။ နောက် အပျို၊ လူပျိုများကလည်း ဤသို့ပင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်၊ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး နောက်ပြောင်ကျီစယ်၍ ကောက်ညှင်းပေါင်း ခွဲကျွေးတမ်းကစားနေကြသည်မှာ သတို့သားတစ်အိမ်လုံး အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် ညံနေလေသည်။

လျှံနေဆီ၌ အလစ်ကို ကောက်ညှင်းပေါင်း အခွဲခံထားရသော ခွန်လွေသည် “နေနှင့်ဦးပေါ့” ဟူသော အငြိုးနှင့် လျှံနေအလစ်ကို တစ်ညနေလုံး ချောင်းနေသည်။

သို့သော် လျှံနေကား အပါးပင်။ ခွန်လွေကို တစ်ချက်ကလေးမျှ အလစ်မပေး။ အမြဲ သတိထားနေ၏။ ခွန်လွေကို သူက စ ထားသဖြင့် ခွန်လွေ သူ့ကိုမိလျှင်တော့ သက်သာမည်မဟုတ်ဆိုတာ သူသိသည်။ သူ့မှဆိုးလက်ကြမ်းကြီးနှင့် လျှံနေ၏ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးကို ကောက်ညှင်းပေါင်းထုပ်ထဲက ဝက်ဆီဖတ် ဝက်ဆီတုံးနှင့် ပွတ်လူးမည်မှာ သေချာသည်။ ထို့ကြောင့် လျှံနေက ခွန်လွေမမိအောင် ရှောင်နိုင်ခဲ့သည်။

သည်လိုနှင့် အပျို၊ လူပျိုတို့ လက်ချင်းယှက်ကာ မင်္ဂလာအက ကကြသည်။ ကပွဲမှာ ခွန်လွေနှင့် လျှံနေတို့ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် တွဲကကြသည်။ သူ့ကိုကြည့်၍ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ကောက်ညှင်းပေါင်း ပြန်မခွဲနိုင်သော ခွန်လွေကို လျှံနေက ကရင်း နောက်ပြောင်သည်။ ခွန်လွေက သူ့လက်ကို ဆိတ်သည်။ လျှံနေကလည်း ပြန်ဆိတ်သည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ ရယ်လိုက်ကြသည်။ သီချင်းသံပြိုင်တူ ဆိုကြသည်။

က၍ မောလာသောအခါ ခေါင်ရည် သောက်ကြသည်။

ခေါင်ရည်သောက်ရာတွင် ခေါင်ရည်တစ်အိုးကို သုံးယောက် ငါးယောက် စု၍သောက်ကြရာ တစ်ဖွဲ့နှင့်တစ်ဖွဲ့ ခေါင်ရည်တစ်အိုး မကုန်မချင်း မိန်းကလေးက ယောက်ျားလေး လူပျိုကုပ်ကို ကိုင်ဖိ၍ မကုန်မချင်း သောက်ခိုင်းသည်။ ယောက်ျားလေးတွေကလည်း မိန်းကလေးတွေ အလှည့်ကျလျှင် စောစောက သူတို့ကုပ်ကိုဖိကိုင်၍ ခေါင်ရည်တစ်အိုး မကုန်မချင်း ဇက်မဖော်နိုင်အောင် ဖိကိုင်ထားသလို သူတို့အလှည့်မှာလည်း မိန်းကလေးတွေ၏ ကုပ်ကိုဖိကိုင်၍ ခေါင်ရည်အိုး မကုန်မချင်း ခေါင်းဖော်မခံဘဲ ဝါးကျူတ်နှင့် နှုတ်ခမ်းပါးစပ် လွတ်မသွားအောင် ဖိထားကြသည်။

သူတို့ ကောက်ညှင်းပေါင်းခွဲရန် အခွင့်အရေးမရလိုက်သော ခွန်လွေက တမင်ညစ်ပြီး ခေါင်ရည်ကုန်သော်လည်း လျှံနေ ဇက်ကို ဖိထားသည်။ ထိုအခါ လျှံနေက အသာလက်လှိုပြီး သူ့ခြေဖမ်းကို လက်သည်းနှင့် ကုတ်လိုက်သည်။

“ဟိုက်... ငါ့ကို ကင်းကိုက်တယ်” ဟု အော်ပြီး ခွန်လွေ ထခုန်သည်။

“ဟ... မုဆိုးပဲဟ။ ကင်းကိုက်တာများ နာရသလား” ဟု မိန်းမပျိုတွေက အော်ကာ ဝိုင်းဟားကြသည်။

သည်လိုနှင့် ခေါင်ရည်သောက်ပြီးလျှင် ကကြသည်။ က၍ မောလာလျှင် ခေါင်ရည် ထပ်သောက်ကြသည်။ ခေါင်ရည်သောက်ပြီး တစ်ခါ ထပ်ကကြပြန်သည်။ သတို့သား၊ သတို့သမီး မင်္ဂလာမောင်မယ်နှစ်ဦးပါ ဆင်းလာ၍ ဝင်ကကြသောအခါ ပွဲက ပိုစည်လာသည်။ သီချင်းသံတွေကမူ စောစောကလောက် ပီပီသသ မဟုတ်ကြတော့။ ခေါင်ရည်မူးမူးနှင့် အိုးနင်းခွက်နင်း ဟစ်ဆိုလာကြသည်။

လူကြီးတွေကမူ အလှိုအလှို ပြန်သွားကြပြီဖြစ်သော်လည်း အပျို၊ လူပျိုတို့ ကပွဲကား မပြီးနိုင်ကြသေး။ ခေါင်ရည်သောက်လိုက်၊ ကလိုက်နှင့် သန်းခေါင်ယံ နီးလာသည်။ တချို့မှာ ခေါင်မူး၍ လက်လှုပ်ရုံကိုပင် သူနှင့် တွဲကသူ၏ လက်အလှုပ်နှင့် လိုက်ပြီး လက်လွှဲနေရသည်။ အချို့လည်း ပြန်ကုန်ကြပြီ။

“ဒီတစ်ခါ ကပြီးရင် ငါပြန်တော့မယ် ခွန်လွေ။ ငါ့ကနူးက သိပ်နေ

မကောင်းဘူး။ ငါ့ကို နင် အိမ်လိုက်ပို့ပေးပါ။”

လက်ချင်းယှက် ကနေကြရာမှ လျှံနေက ခွန်လွေကို တီးတိုးပြော လိုက်သည်။

ခွန်လွေက လျှံနေ၏မျက်နှာကို အပြုံးနှင့် စောင်းကြည့်ပြီး အက မပျက် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

ကပွဲပြီးသောအခါ ခွန်လွေက ကတိအတိုင်း လျှံနေကို အိမ်လိုက်ပို့ ရမည်။

ထင်းရှူးမီးတုတ် ထွန်းညှိ၍ ခွန်လွေ မင်္ဂလာအိမ်ဝင်းက ထွက်လာ သောအခါ လျှံနေလည်း လမ်းကြိုနေသလိုလိုနှင့် မယောင်မလည် ထွက် လိုက်လာသည်။

မင်္ဂလာပွဲအိမ်မှာကား အပျို၊ လူပျိုတွေက ကကြ၊ ခုန်ကြ၊ သီချင်း သံပြိုင်ဆို၍ ဆူညံနေကြတုန်း။ ထိုအချိန်မျိုးမှာ သူများအတွဲတွေ ထွက် ပျောက်သွားသည်ကိုပင် သတိမထားနိုင်ကြ။ မိမိချစ်သူကို မိမိ မည်သို့ လှည့်ခေါ်ထုတ်သွားရမည်ကို အချို့က အကြံအဖန် ရှာနေကြသည်။

အချိန်မှာ ညသန်းခေါင်ကျော်ပြီ။ သို့သော် အပျို၊ လူပျိုတို့ကား မင်္ဂလာအိမ်ဂေဟာမှာ ပျော်ကြ၊ မြူးကြတုန်း။

ညဉ့်နက်မှ ထွက်ပေါ်လာတတ်သော လဆုတ်ပက္ခ၏ တစ်ခြမ်းလ သည် ထင်းရှူးပင် အကြိုအကြားက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ချောင်းကြည့်နေ သလိုပင်။ ဤလိုညမျိုး၌ လျှံနေကို လိုက်ပို့ရသော ခွန်လွေက ရင်ခုန်မြန်နေ သည်။

လျှံနေတို့အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာကြပြီ။

ခွန်လွေသည် မီးတုတ်ကို မြှောက်ကိုင်ပြီး နောက်ကလိုက်လာသော လျှံနေကို စောင့်နေရသည်။

လျှံနေ ခွန်လွေ့ရှေ့က ဖြတ်အတက် မိမိအိမ်ရှိရာ ကမူပေါ် လှမ်း အဘက်၊ ခွန်လွေ ရှေ့ကအဖြတ်တွင် ခွန်လွေက မီးတုတ်ကို ဟုတ်ခနဲ ငြိမ်းသတ်ပစ်လိုက်၏။ ပြီး ရုတ်တရက် ကြောင်သွားသော လျှံနေကို စွေ့ခနဲ ဆွဲချီကာ တအား ဖက်နမ်းပစ်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက်ဖြစ်သဖြင့် လျှံနေကလည်း ဘယ်လိုမှ ရှောင်ဖယ်ရန်

အချိန်မရလိုက်။

“မု... မုဆိုး၊ နင် တော်တော်လည်တယ်။ ငါ ကနူးနဲ့ တိုင်ပြောမယ်။ နင် နေနှင့်ဦး...”

ရုန်းထွက်သွားသော လျှံနေက သူ့အိမ်ရှိရာ ကမူပေါ် ပြေးတက်သွားရင်း ခွန်လွေကို ချစ်စနိုး ကြိမ်းသွားသည်။

ခွန်လွေကမူ တခစ်ခစ်ရယ်မောကာ အိမ်ဘက်တက်ပြေးသွားသော လျှံနေကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ လျှံနေက အိမ်တက်ဝ လှေကားရင်းတွင် ရပ်ပြီး ခွန်လွေကို ပြန်ကြည့်နေသည်။ လဆုတ်ည၏ လရိပ်ဝိုးတဝါးတွင် လျှံနေက ခွန်လွေကို လက်သီးဆုပ်ပြပြီး အိမ်ပေါ် ပြေးတက်သွားသည်။

သို့သော် ခွန်လွေက ထိုနေရာက မခွာသေး။ မတ်တတ်ရပ်၍ပင် လျှံနေတို့အိမ်ကို ငေးကြည့်နေသည်။

လျှံနေသည် အိမ်ဘေးလသာ ဂျပ်ခုတ်ရက်ကန်းစင်နားကို ထွက်လာပြီး ခွန်လွေကို လက်သီးဆုပ်ပြန်သည်။ ခွန်လွေကလည်း ပြန်ပြီး နှာခေါင်းကို ပွတ်ပြလိုက်သည်။ ချက်ချင်း အိမ်ထဲဝင်သွားသော လျှံနေက ဤတစ်ခါ ပြန်ထွက်မလာတော့။

အတော်ကြာကြာ မတ်တတ်ရပ်စောင့်နေပြီး လျှံနေ၏ အရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရတော့မှ ခွန်လွေသည် မင်္ဂလာအိမ်သို့ ပြန်လာလေသည်။

ထိုစဉ်ကစ၍ ခွန်လွေသည် အိပ်မပျော်သော ညများကို အတွေးနှင့် မွေးမြူ ရှင်သန်လာစေခဲ့သည်။ ထိုအတွေးများသည် ယခုတော့...

လျှံထောင်၏ စိန်ခေါ်မှုကို မကြာမီ၊ နှစ်မကူးမီ သူလက်စားချေရမည်။

သွားလည်း ဒီစိတ်၊ လာလည်း ဒီစိတ် ဖြစ်နေသော ခွန်လွေသည် တိန်ခါရွာက ဆလိုင်ကြီး ထန်ဗူးဆီ ဖရနာန် မေးရန်သွားမည်ဟု ပြင်ဆင်နေသည်။ တစ်ညအိပ်စရိုးကို သွားရန်အတွက် လက်နက်ကိရိယာ အစား အသောက် စီစဉ်နေရသည်။

ဤသို့ သူ စီစဉ်နေသည်ကို အမိနှင့် နှမငယ်တို့သိကာ ငိုယိုပြီး တောင်းပန်ကြမည်ကို သူသိသည်။ ထို့ကြောင့် နှမငယ်နှင့် အမိတို့ တောင်ယာ သွားနေကြချိန်တွင် သူတစ်ယောက်တည်း ကျိတ်၍ စီစဉ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဆလိုင်ကြီးတစ်ယောက် သူ့အိမ်ရှေ့မှာ လာရပ်သည်။

အိမ်ပေါ်၊ အိမ်အောက်၊ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်ပြီး သူ့ကို မြင်သည်နှင့်...

“ဒီအိမ်ပေါ်မှာ ခွန်လွေဆိုတာ ရှိလားဟေ့...” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ရှိပါတယ် ငါ ခွန်လွေပါ” သူ မတ်တတ်ထရပ်ပြီး ပြန်ပြောလိုက်၏။

အဘိုးကြီးက မော့ကြည့်ပြီး အပြုံးစစနှင့်...

“ဪ... ဟုတ်လား” ဟု ဆိုသည်။

သူ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော အဘိုးကြီးက သူ့နာမည်ကိုခေါ်၍ အိမ်ရှေ့
လာရပ်နေသည်ကို ခွန်လွေ အံ့ဩတကြီး ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့်...

“ဟုတ်ကဲ့” ဟု တုံးတိတိပင် ပြောမိလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အိမ်ပေါ်တက်လာခဲ့မယ်နော်”

ခွန်လွေ ရင်ထိတ်သွားသည်။ သူ့အစီအစဉ်ကိုသိ၍ အဖတို့အမျိုး
ထဲက တစ်ယောက်ယောက်များ ဟန့်တားရန် ရောက်လာလေသလား။

အဘိုးကြီး အိမ်ပေါ်တက်လာသည်။

အဘိုးကြီး ခြေထောက်တစ်ဖက် ဆာနေသည်ကို ခွန်လွေ သတိပြုမိ
လိုက်သည်။

အဘိုးကြီးက ဧည့်ကောင်းစောင်ကောင်းတို့ ရိုးရာပတ်ခြုံလာသော
မြို့စောင်ကို ခွာချလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်လွယ်လာသော ကုပ်ချိုးသေနတ်
တစ်လက်က အလိုလို ပေါ်လာ၏။ ခွန်လွေ လန့်ချင်သွားသည်။ အဘိုးကြီး
၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ဒဏ်ရာဟောင်းတွေက ပြည့်နှက်နေသည်။

ဘယ်က ဘယ်လို အဘိုးကြီးပါလိမ့်။ တောင်မင်းကြီးဆိုတာများ
လား။ တောင်အုပ်ကြီးဆိုတာများလား။ တောင်အုပ်၊ တောင်ပိုင်ဆိုလျှင်လည်း
ဤလို တစ်ယောက်တည်း လာပါ့မလား။ အနည်းဆုံး ရွာအုပ်၊ ရွာခေါင်း
(သို့မဟုတ်) ဆလိုင်းဝါ၊ ဖာသာဘုန်းတော်ကြီးတို့ ပါလာသင့် သည်။ ယခုမူ
တစ်ဦးတည်း၊ တစ်ယောက်တည်း။ သို့သော် ကုပ်ချိုး သေနတ်တစ်လက်
ပါလာသူမှာ နယ်နယ်ရရတော့ ဟုတ်မည်မထင်။

ရန်သူလား၊ မိတ်ဆွေလား တွေးတောစရာ ဖြစ်လာသည်။

သူတို့ဆီမှာ ရွာရွာချင်း၊ လူလူချင်း ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်က မသင့်
မြတ်မှုတွေ ရှိခဲ့ကြသည်။ မသင့်မြတ်လျှင် တခြားလူမျိုးတွေလို သူ့ရှောင်
ကိုယ်ရှောင် နေနေကြသည်မဟုတ်။ သင့်မြတ်လျှင် မိတ်ဆွေ၊ မသင့်မြတ်လျှင်
ရန်သူ၊ မိတ်ဆွေကနေ စကားတစ်ခွန်း၊ အကြည့်တစ်ချက် အပြုအမူ တစ်ခုနှင့်
လည်း ရန်သူဖြစ်သွားကြသလို ရန်သူကလည်း စကားတစ်ခွန်း အကြည့်
တစ်ချက်၊ အပြုအမူတစ်ခုကြောင့် မိတ်ဆွေပြန်ဖြစ်သွားကြတာလည်း
ရှိသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး၊ တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ တိုက်ခိုက်ကြ၊ လက်စားချေကြ

တာလည်း အစဉ်အလာလို ယခင်က ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

သူတို့ဆီတွင် ထိုလိုရန်ပွဲမျိုးတွေရှိနေတော့ တိုက်ရည်ခိုက်ရည် ရှိရမည်။ ထို့ကြောင့် “သားကောင်ကို မဖမ်းရသေးခင် ရန်သူကို ဖမ်းချင်သည်” ဆိုသော စကားပုံကလည်း ရှိသည်။ သည်တော့ ရန်သူကို ဖမ်းဖို့ အတွက် သားကောင်ကို အရင်ဖမ်းကြသည်။ သားကောင်ကို ဖမ်းဖို့နှင့် ရန်သူကို ဖမ်းဖို့အတွက် တိုက်ရည်ခိုက်ရည် ရှိရမည်။ တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ရှိဖို့ လေ့ကျင့်ကွင်းက သားကောင်ဖမ်းခြင်း၊ သားကောင်တွေနှင့် ရင်ဆိုင်ခြင်း၊ သက်ဖြတ်ရယူနိုင်ခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။

ရန်သူဆိုတာကလည်း ဝေးဝေးမှာ ရှိသည်မဟုတ်။ အဆင်မသင့်လျှင် ထုံးထားသော ခေါင်းပေါ်က သျှောင်ထုံးသည်ပင် ရန်သူဖြစ်ချင် ဖြစ်သွားတတ်သည်ဟုလည်း သူတို့စကားပုံ ဆိုရိုးရှိသည်။ မျက်စိကြည့်တာချင်း တူပေမဲ့ ဆန္ဒချင်း မတူနိုင်တဲ့။

ဤအဘိုးကြီးသည် ဘယ်လိုဆန္ဒနှင့် သူ့ဆီ မခေါ်ဖိတ်ဘဲ ရောက်လာနေပါလိမ့်။

“ထိုင်မယ်နော် လူလေး”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့၊ ထိုင်ပါ အဘ”

ခွန်လွေမှာ မိမိအိမ်ပေါ် ရောက်လာသော အဘိုးကြီးကို ယခုထိ အကဲခတ်မရသေး။ သူ့ကိုယ်ပေါ်က ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ဟောင်းတွေကို ထောက်လျှင်တော့ ရှေးခေတ်က မုဆိုးတစ်ယောက်လားဟုလည်း ထင်မိလိုက်သည်။

ခွန်လွေ၏ စိတ်ထဲမှာ “ဘယ်သူပါလိမ့်။ ဘာကိစ္စပါလိမ့်” ဆိုသည့် အမေးက ချက်ချင်း ဘောင်ဘင်ခတ်လာသည်။

အဘိုးကြီးက ထုံးစံအတိုင်း ဧည့်သည်ထိုင် မီးဖိုနားတွင် ထိုင်လိုက်တော့ ခပ်ရွံ့ရွံ့နှင့် သူလည်း အဘိုးကြီးနှင့် မနီးမဝေးမှာ ထိုင်လိုက်သည်။

အဘိုးကြီးသည် အိမ်ပေါ်ထရုံ ချိတ်ဆွဲထားသော တိရစ္ဆာန်များ၏ ချို၊ အစွယ်၊ သားရေခွံ၊ ဦးခေါင်း စသည်များကို အကဲခတ် ကြည့်နေပြန်သည်။ ပြီးတော့မှ...

“ဟို ဗျိုင်းဖြူကြီးလား၊ လူလေးကို သိက္ခာတင်ပေးတဲ့ အကောင်ဆိုတာ”

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား”

“အေးကဲ့၊ တို့ တောင်ပေါ်ဒေသမှာတော့ အလွန်ရှားပါးပစ္စည်းပဲ။ ထန်ထောင်က ပြောသွားလို့ အဘ သိတာ၊ ဒါပေမဲ့ မြေပြန့်မှာတော့ ဒီလို အကောင်မျိုးတွေ ပေါပါတယ်။ တစ်ကောင်၊ နှစ်ကောင် မဟုတ်ဘူး။ အုပ်လိုက်ကို အဘ မြင်ဖူးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီ ဗျိုင်းတစ်ကောင်လောက်နဲ့တော့ အဘတို့ တောင်ပေါ်မှာ သိက္ခာတင်လို့ မရသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှားပါးပစ္စည်းမို့ သွားလေသူ ထန်ထောင်ကတော့ မင်းအကြောင်း တော်တော် ပြောသွားဖူးတယ်။ အဲဒါကြောင့် အဘလည်း မင်းနဲ့ တစ်ပွဲတစ်လမ်း စမ်းကြည့်ချင်လို့လာတာ။ အဘက အသက်ကြီးပါပြီကွယ်။ ခုဆို အဘအသက် ၇၀ ကျော်နေပါပြီ”

သူနှင့် တစ်ပွဲတစ်လမ်း စမ်းချင်၍လာသည်ဆိုသော အဘိုးကြီးကို ခွန်လွေ ကြောက်တော့ မကြောက်၊ လူချင်း လုံးသတ်ကြရလျှင်တော့ ဤအဘိုးကြီး ခြေမသန်သူလောက်ကို ခွန်လွေ တစ်ချက် ကိုင်ပေါက်လိုက်ရုံနှင့် အသက်ထွက်သွားနိုင်သည်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်ပေါ်ရှိ ကုပ်ချိုးသေနတ်တစ်လက်ကိုတော့ သူ ကြောက်သည်။ ထို့ကြောင့်...

“အဘက...”

“ငါ ဖီလာတောင်ရွာက မုဆိုးဗွန်သွမ်းပါ”

“ဟာ...”

ချက်ချင်း ခွန်လွေမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် အာမေဍိတ်သံပင် ထွက်သွားသည်။

သူ တစ်ခါမှ ဤမုဆိုးကျော်ကြီး ဗွန်သွမ်းကို မမြင်ဖူးသော်လည်း သေသွားပြီးဖြစ်သော သူ့လက်ဦးဆရာ ဆလိုင်ကြီး မုဆိုးထန်ထောင်ကတော့ သူတို့ကို ပြောပြဖူးသည်။ ဤဗွန်သွမ်းဆိုသော ဖီလာရွာသား မုဆိုးကြီးမှာ တောင်ယာစပါးခင်းများကို လာဖျက်သော ဆင်အုပ်နှင့် လူပေါင်းများစွာ၊ လူမွေးနွားနောက်ကောင်များစွာကို ကိုက်သတ်စားသောက်နေသော ကျားများကို နှိမ်နင်းနိုင်၍ နယ်ခြားဝန်ကပင် ကုပ်ချိုးသေနတ်တစ်လက်နှင့် သိက္ခာတင် (လွန်ပီး) ဂုဏ်ထူး၊ (ဆာအိုက်) ပထမတန်းစား ဂုဏ်ပြုခံခဲ့

ရသူမှာ ဤအဘိုးကြီးကိုးဟု ခွန်လွေ သိလိုက်ရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဘအကြောင်း ငါ့ဆရာ ဆလိုင်းကြီးထန်ထောင် အခါ ပေါင်းများစွာ ပြောပြဖူးလို့ လူချင်း မတွေ့ဖူးကြ”

“အေးလကွယ်။ ခုတော့ မင်းနဲ့ငါ တွေ့ကြပြီပေါ့”

“ဗျာ... ဟုတ်ကဲ့”

ခွန်လွေမှာ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့် ဤအဘိုးကြီး လက်မဦးမီ သူကပဲ ချက်ချင်း ထုသတ်ပစ်လိုက်ရ ကောင်းလေမလားဟုပင် စိတ်တစ်ချက် မျက် သွား၏။ သို့သော် နယ်ခြားဝန်ကပင် မြောက်စားခဲ့သူကို သူသတ်ပစ်၍ မဖြစ်။ လျှံထောင်လို အကောင်မျိုးကို သတ်ပစ်၍ ဘာမှမဖြစ်နိုင်သော်လည်း ဤအဘိုးအို မုဆိုးကျော်ကြီးကို သူ သတ်လိုက်လျှင် မင်းပြစ်မင်းဒဏ် သင့် နိုင်သည်။

“တို့ ထုံးစံပဲလကွယ်။ ခု ပွင့်လင်းရာသီ ရောက်လာပြီဟုတ်လား”

အဘိုးကြီးပြောလိုက်မှ တောင်ယာစပါးတွေ ဝင်းမှည့်စပြုသော ကောက်သစ်စားပွဲနှင့် တောခြောက်ပွဲများကို ခွန်လွေ သတိရမိသွားသည်။ သို့သော် ဤအဘိုးကြီးသည် ဤသို့ မင်္ဂလာပွဲအတွက် လာခြင်းမဟုတ်ဘဲ ခိန်ခေါ်မှုတစ်ခုခုကြောင့် လာခြင်းပေလော။ (သို့မဟုတ်) လျှံထောင်တို့နှင့်များ ဆောဆက်၊ တောင်ဆက် ဆွေမျိုးတော်စပ်ဖူးသူများလားဟု ဤအဘိုးကြီးကို ခွန်လွေ၊ ခပ်လန့်လန့်ဖြစ်နေသဖြင့် အဘိုးကြီးစကားကို ဘာပြန်ပြောရ ကောင်းမှန်း မသိဘဲ အဘိုးကြီးမျက်နှာနှင့် အဘိုးကြီးအခြေအနေကိုသာ သတိနှင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။

အဘိုးကြီး ပါးတစ်ဖက်မှာ ဒဏ်ရာဟောင်း အစင်းကြီးတစ်ခုက ခွက်ဝင်နေ၏။ နားရွက်တစ်ဖက်ကလည်း မရှိ။ ဘယ်ဘက်လက်မ တစ် ချောင်းလည်း ပျောက်နေသည်ကို ယခု သေသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့်မှ ခွန်လွေ မြင်မိသည်။ အမှန်က ဤအဘိုးကြီး၏ဗိုက်က ဝက်ပက်ထားသော ဒဏ်ရာကြီးနှင့် ဒူးခေါင်းက ဝက်ဝံ ကိုက်ဖဲ့ထားသည့် ဒဏ်ရာတွေကိုတော့ အဝတ်အတွင်းဖြစ်နေ၍ ခွန်လွေ မမြင်ရသေး။ သူတစ်ကိုယ်လုံးပေါ်တွင် အသေးအဖွဲ့ ကုတ်ရာ ခြစ်ရာ တောရဲကောင်တို့၏ ခတ်နှိပ်ထားသော တံဆိပ် ရာတွေကတော့ တစ်ကိုယ်လုံး ပွစာထနေသည်။ ဤသည်ကို ခွန်လွေ

အကုန်အစင် မမြင်ရသေး။

သူက အဘိုးကြီးကို အံ့ဩတကြီး ငေးကြည့်နေစဉ် အဘိုးကြီးက-

“မင်းဆီ ငါလာတဲ့အကြောင်းက တို့ထုံးစံအတိုင်း တို့ရွာပေါင်းစု တောခြောက်ပွဲ လုပ်ဖို့ကိစ္စပဲ။ တို့ပတ်ဝန်းကျင်ရွာတွေမှာ အဘ စုံစမ်းကြည့် ပါတယ်။ လူငယ်ထဲက နာမည်ထွက်တာ ကုပွန်ရွာက လူလေးပဲ။ အဲဒါ ကြောင့် မင်းရဲ့အစွမ်းအစကို သိချင်လို့လာတာ။ ငါတို့က အိုပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီသေနတ်ကတော့ မအိုသေးဘူးကွ။ ဘယ်တိရစ္ဆာန်ကို ပစ်ပစ် သေတယ်။ လူကိုပစ်ဦးမလား သေမှာပဲ။ ဒီသေနတ်က အစွမ်းတော့ထက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီသေနတ်ရကတည်းက ငါ ဒီသေနတ်နဲ့ပဲ သားကောင် တွေကို ပစ်လာခဲ့တာ။ အဲသလို သေနတ်နဲ့ချည်း သားကောင်တွေကို လိုက် ပစ်နေလို့လည်း ငါ့ကို မုဆိုးတွေက အထင်မကြီးကြတော့တာ။ အဲဒါ ကြောင့်လည်း သေနတ်မပါဘဲ ရိုးရာလက်နက်တွေနဲ့ပဲ တစ်သက်လုံး သားကောင် လိုက်ပစ်ဖမ်းသွားတဲ့ မင်းတို့ ထန်ထောင်ကြီးကိုပဲ ဟူးကောင်း ကျားလို့ မုဆိုးတွေက သတ်မှတ်ကြတယ်။ သေနတ်နဲ့ သားကောင်ပစ်တဲ့ ငါ့ကို သေနတ်မုဆိုးလို့တောင် သရော်ကြတာ။ အဲဒါကြောင့် မင်းနဲ့ တစ်ပွဲ တစ်လမ်းလောက် စမ်းပြီးရင်တော့ ငါ ဒီသေနတ်ကို စွန့်ချင်တယ်”

အဘိုးကြီးစကားကို ခွန်လွေက အဓိပ္ပာယ်မပေါက်ချင်။ သေနတ်ကို စွန့်ချင်တယ်။ မင်းနဲ့ တစ်ပွဲတစ်လမ်း စမ်းချင်တယ်ဆိုခြင်းမှာ ခွန်လွေက ခူး လေး၊ ဓား လှံတွေနှင့် သူ့ကို တိုက်ခိုက်၊ သူက ခွန်လွေကို သေနတ်နှင့် ပစ်မည်ဟု စိန်ခေါ်ခြင်းလားဟု တွေးမိလိုက်သောအခါ ခွန်လွေမှာ ပခုံးတွန့် သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ခွန်လွေက...

“မဟုတ်ပါဘူး အဘရယ်။ ငါတို့ ဆလောင်းကြီး ထန်ထောင်က အဘ ကို အင်မတန် ချီးကျူးခဲ့ပါတယ်။ အဘကို လူမမြင်ဖူးပေမဲ့ နာမည်ကို ကြားဖူးထားတာဟာ ဆလောင်းကြီးထောင် ပြောသွားဖူးလို့ပါပဲ။ အဘ ကိုယ်ပေါ်က ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေက မုဆိုးကျော်ကြီး တစ်ယောက်ဆိုတာ သက်သေခံပြီးသားပါ။ ဒါ ဘယ်သူမှ ငြင်းမရပါဘူး”

ခွန်လွေ စကားကြောင့် အဘိုးကြီးမျက်နှာက ပြုံးလာသည်။

“ဟုတ်တယ်ကွဲ့၊ ဒီနားရွက်၊ ဒီလက်နဲ့ ဒီပါးက ဒဏ်ရာ ဒီမှာ ရှိသေး

တယ်။ ဒီဒဏ်ရာတွေဟာ အဘ သေနတ်မရှိခင်တုန်းကပင် ရခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာ တွေပါ။ ဒီမှာကြည့်ဦးမလား။”

ပြောရင်းနှင့် အဘိုးကြီးသည် ဝမ်းဗိုက်က ဒဏ်ရာနှင့် ဒူးခေါင်းက ဒဏ်ရာများကို ခွန်လွေအား လှန်ပြသည်။ သူ့ဒဏ်ရာကိုကြည့်၍ ခွန်လွေပင် လန့်သွား၏။

“အဘ ဝမ်းဗိုက်ကဒဏ်ရာကြီးက မနည်းပါလား။ အဲဒါ ဘယ်လို ဖြစ်...”

“အဲဒါ ကျောက်ပိုးထိုးဘက်က ဝက်တောင်းကြီး ပက်လိုက်တာလေ။ ခက်သေးတာပေါ့၊ အူအသည်းတွေထိ ဗိုက်ပွင့်မသွားလို့။ ပါးက အချိုင့်ကြီး ဖြစ်သွားတာလည်း အဲဒီဝက်ပဲ”

ခွန်လွေ စကားမဆုံးမီပင် အဘိုးကြီးက သူ့ဗိုက်ကို လှန်ပြထားပြီး ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားစွာ ပြောသည်။

“လက်မတစ်ဖက်ကရော အဘ”

“အဲဒါက ကိုယ့်ရွာတောင်မှာ ကျားသစ်စားသွားတာလေ”

“ဒါဆို ကျားသစ်က ကျားထက်တောင် ကြောက်စရာကောင်းတာပဲ ခန့် အဘ”

“လူလေးတော့ ကျားသစ်နဲ့ တစ်ခါမှ မဆုံဖူးသေးဘဲကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မဆုံဖူးသေးပါဘူး အဘ”

“ကြောက်စရာကောင်းဆို ဒီကောင်မျိုးက အင်မတန် ကောက်ကျစ် ဘာကွဲ့။ ကျားလိုမဟုတ်ဘူး။ ကျားက မချောင်းသာလို့သာ လူကို ကိုက်ပေမဲ့ ငဲ့ရဲ့ဝံ့ဝံ့ ကိုက်ရဲတဲ့ကျား ရှားပါတယ်။ ပြေးရင်လည်း ပြေးတယ်ဆိုတာ သိသာတယ်။ ကျားသစ်က အဲသလိုမဟုတ်ဘူး။ ပြေးသွားတာ မြင်လိုက်ရ မှ မှ ပြန်လှည့်ပြီး လူကို ပြန်ချောင်းကိုက်တာ၊ အင်မတန်ကောက်ကျစ် ငြင်းလဲပြီး ပရိယာယ်များတဲ့ အကောင်”

“အဘကို အဲဒီကျားသစ် ကိုက်တုန်းကအကြောင်း ပြောပြပါဦး အဘ”

“အဲဒီတုန်းက ငါ ထောင်ချောက်တွေကြည့်ဖို့ သွားတာကွဲ့။ အမှန်က ဒီကျားသစ် အရင်တစ်ခါ ငါ့သုတ်ကိုင်းထဲက ချေငယ်တစ်ကောင်ကို သင်း ခိုက်စားသွားဖူးတော့ ခုလည်း စားရလိုစားရငြား ငါ့ထောင်ချောက်နားမှာ

လာချောင်းနေတယ် ထင်တာပဲ။ အဘ ထောင်ချောက်ကြည့်ဖို့လာတော့ သူ ဖြတ်ပြေးသွားတာ မြင်လိုက်ရတယ်။ ငါက သူ ငါ့ကိုမြင်လို့ ပြေးသွားပြီ ထင်လိုက်တာပဲ။ ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မတုံး။ ခြံထဲမှာ ပုန်းစောင့်နေပြီး ငါ့ကို ခုန်အုပ်တယ်။ ငါ သတိကောင်းလို့ပေါ့။ ငါနဲ့ သူနဲ့ လုံးထွေးကြရင်း ငါ့လက်မကို သူ့ကိုက်တော့ ငါကလည်း သူ့လည်မျိုကို ညှစ်ထားတဲ့ လက်ကို ဖြုတ်ပြီး ဓားနဲ့ လည်ပင်းကို တအားထိုးဖောက်လိုက်ရတယ်။ ဒါတောင် ငါ့လက်မတစ်ဖက်က သူ့ပါးစပ်ထဲပါသွားပြီ။ လျင်လိုက်တဲ့ကောင်”

“အဲဒီကျားသစ်ကိုတော့ အဘ ရလိုက်တာပေါ့နော်”

ဘယ်မရ ရှိမတုံး၊ ငါက သူ့လည်ပင်းကို ထုတ်ချင်းပေါက် ထိုးထားပြီလေ။ ငါ့လက်မကို နှမြောလို့ ကျားသစ်ဗိုက်ထဲ အူခွေတွေကို ငါ ခွဲရှာသေးတယ်။ အူထဲမှာတော့ ငါ့လက်မကို ရှာမတွေ့ဘူး။ နောက် ပါးစပ်ထဲ ဆွဲဟပြီး နှိုက်ကြည့်တော့မှ ပါးစပ်ထဲမှာ တွေ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့လက်မက သူဝါးထားလို့ ညက်ညက်ကြေနေပြီ”

မုဆိုးချင်း တွေနေကြတော့လည်း သားရဲတိရစ္ဆာန်များအကြောင်းသာ ပြောပြီး တခြားအကြောင်းများကို သတိမရ ဖြစ်နေကြသည်။ ခွန်လွေက အဘိုးကြီး၏ ဒဏ်ရာတစ်ခုစီကို မေးပြီး အတွေ့အကြုံနည်းနာ နိဿရည်း ယူနေသလို အဘိုးကြီးကလည်း ဂုဏ်ယူဝံ့ကြားစွာ သူ့ကိုယ်ပေါ်က ဒဏ်ရာ တွေကို ပြပြပြီး ဒါက ကျားကိုက်တာ။ ဒါက ဝက်ပက်တာ။ ဒါက ဝက်ဝံ ကိုက်တာ... စသည်ဖြင့် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောပြနေသည်။

ခွန်လွေနှင့် ဖိလာတောင်က မုဆိုးကျော်ကြီးတို့ စကားအဆုံးမသတ် နိုင်ဘဲ ပြောနေလိုက်ကြသည်မှာ နေ့ဝက်ကျိုးသွားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ ကူပွန်ရွာက ခွန်လွေဆီလာရသည့် အကြောင်းကို ထမင်းစားပြီးကြမှ လိုရင်း ပြောဖြစ်ကြသည်။

ဖိလာတောင်က မုဆိုးကြီး ဗွန်သွမ်း ခွန်လွေဆီလာခြင်းမှာ ရိုးရာ တောခြောက်ပွဲလုပ်ရန် လာပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ရိုးရာ တောခြောက်ပွဲ မှာ တစ်နှစ် နှစ်ခါ၊ သုံးခါ ဤသို့ပင် စုပေါင်းအမဲလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤလေ့မှာ သူတို့၏ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် လေ့တစ်ခုပင်။

ရွာသုံးလေးရွာ စုပေါင်းပြီး တောခြောက် အမဲလိုက်ကြရသည်မှာ

ပျော်စရာတော့ အလွန်ကောင်းသည်။ တောခြောက်အဖွဲ့မှာ လူ ၂၀ အောက်ထစ် ဖွဲ့စည်းထားရသည်။ ခွေးတွေလည်း ပါချင်ပါလာတတ်သည်။ တောကျော် တောင်ကျော် သွားကြရသဖြင့် တစ်ပတ် နှစ်ပတ်လည်း ကြာချင်ကြာသည်။ တောခြောက်ရင်း ထောင်ချောက်လည်း ဆင်သူက ဆင်သဖြင့် သားကောင်တွေကတော့ အများကြီးရသည်။ ရသည့် သားကောင်တွေကို သွားရင်းလာရင်း ရိက္ခာပြန်လုပ်ကြသည်။ လူသာ စားသည်မဟုတ်၊ လူနှင့်အတူ ပါလာသော ခွေးတွေကိုလည်း ကျွေးရသည်။ ကျန်တာကို အခြောက်အခြမ်း လှမ်းတန် လှမ်းရသည်။

ရွာနှင့်နီးလျှင်တော့ အစိုသား ပြန်ပို့ကြသည်။ ထိုသို့ အစိုသား ပြေးပို့ကြမည့် ခြေမြန်တော်ဆက်သားတွေကတော့ တောခြောက် အမဲလိုက်ဖို့ လာကြကတည်းကပင် ပါလာကြသည်။ ခြေမြန်တော် ဆက်သားတွေမှာ ဘစ်ပိုင်းက အသားစိုပို့ရန်ဖြစ်သလို တစ်ပိုင်းကလည်း တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ အရေးပေါ် သာရေး နာရေး ဆက်သွယ်မှုကို ခြေမြန်တော်တွေက လုပ်ပေးကြရသည်။

စုပေါင်း တောခြောက် အမဲလိုက်ကြခြင်းမှာ ရွာရှိ ယောက်ျားသားများ အားလုံးလိုလို ပါရသဖြင့် ရွာသုံးလေးရွာက လူတွေကို စုစည်းလိုက်ကြရသည်။ အနည်းဆုံး လူ ၂၀၊ ၃၀ လောက်ရမှ တောခြောက်ပွဲ၊ အမဲလိုက်ပွဲခံကြရသည်။ ရွာသုံးလေးရွာက အားကောင်းမောင်းသန် ယောက်ျားတွေကို စုစည်းကြရသော်လည်း တောင်ပေါ်ရွာတွေမှာ များသောအားဖြင့် အိမ်ခြေ ၂၀ ပြည့်သည့်ရွာက နည်းသည်။ တချို့ရွာတွေဆို လေးငါးအိမ်သာ ရှိသည်။ သူ့အစုနှင့်သူ၊ သူ့ဆွေမျိုးစုနှင့်သူ ရွာဖွဲ့၍ နေနေကြသည်။

သည်ကြားထဲ သက်ကြီးရွယ်အို မင်းယောက်ျားများနှင့် မုဆိုးအို၊ မုဆိုးကျော်ကြီးတွေကလည်း တောခြောက်ပွဲကို မလိုက်ကြ။ အုပ်နှင့် အုံနှင့် လိုက်ကြရသောပွဲဖြစ်သဖြင့် မုဆိုးကျော်ကြီးတွေက လက်သင် မုဆိုးလေးတွေနှင့် တောခြောက်ပွဲကို လွဲထားကြသည်။

သို့သော် တောခြောက်ပွဲကို ဦးဆောင်သူတွေကတော့ မုဆိုးလက်သင် သို့မဟုတ် ရပ်မှာ၊ ရွာမှာ နာမည်ရှိ မုဆိုးလေးတွေကသာ ဦးဆောင်ရသည်။ သို့ကြောင့်လည်း မုဆိုးကျော်ကြီး ဗွန်သွမ်းက ကူပွန်မှာ နာမည်ကြီးနေသည့်

ခွန်လွေကို လာရှာခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤပွဲမှာ မုဆိုးကျော်ကြီးတွေက လက်သင် မုဆိုးလေးတွေကို အကဲခတ် အသိအမှတ်ပြုကြရမည့်ပွဲ ဖြစ်လေသည်။

ဒီလာတောင်ရွာက ကုပ်ချိုးသေနတ်ပိုင်ရှင် တော်ဝင် ဂုဏ်ထူးဆောင်(လွန်ပီး) ဗွန်သွမ်းက သူတို့ကူပွန်ရွာရှိ ခွန်လွေကို တောခြောက် အမဲလိုက်ပွဲအတွက် လာဖိတ်သွားသည်ဟူသော သတင်းမှာ ချက်ချင်း ကူပွန် တစ်ရွာလုံးကို သူတို့တောင်ပေါ် တောမီးပမာ ပျံ့နှံ့သွားသည်။

ထိုသတင်းကို ကြားလိုက်သည်နှင့် လျှံနေက ခွန်လွေအတွက် ဂုဏ် သုနေသည်။ ဤလိုလွန်ပြီး မုဆိုးကျော်ကြီးတစ်ယောက်သည် သာမန်မုဆိုး လက်သင်လောက်ကို ဂရုစိုက်မှတ်ထားတတ်သည် မဟုတ်။ ယခု သူ့ချစ်သူ ခွန်လွေမှာ နာမည်ကြီး၊ နာမည်ပေါက်။ တစ်နေ့နေ့တွင် ဂုဏ်ထူးဆောင် မုဆိုးကျော်ကြီး ဖြစ်လာမည့်သူမို့သာ တကူးတက တောကျော်၊ တောင်ကျော် လာဖိတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

'ဟူးကောင်း ကျားကြီး' ဟု နာမည်ကြီးခဲ့သော ဆလောင်းကြီးထန်ထောင် ဆုံးပါးသွားသည့်အတွက် ဤရွာကူပွန်တွင် တောခြောက် အမဲလိုက်ပွဲ မဖြစ်သေးသည်ကိုတော့ လျှံနေ ဝမ်းနည်းနေမိသည်။ ဆလောင်းကြီးထန်သာ ရှိခဲ့လျှင် ဤလို ပွင့်လင်းရာသီမှာ တောလိုက်၊ တောခြောက်ဖို့ရက်ပင် သတ်မှတ်ကောင်း သတ်မှတ်ပြီး ဖြစ်နေမည်။ ယခုမူ မုဆိုးကျော်ကြီး ဆုံးပါး သွားသဖြင့် တောခြောက်ပွဲကို ဦးဆောင်မည့်သူမရှိ။ ရွာတွင် နာမည် အကြီးဆုံးဟုဆိုသော်လည်း ခွန်လွေမှာ ငယ်သေး၍ လူကြီးတွေက သူ့ကို

လုံးလုံးလျားလျား တာဝန် မပေးရဲကြသေး။

တောခြောက်ပွဲဆိုသည်မှာ အန္တရာယ်များသည်ကိုတော့ လူတိုင်း သိကြသည်။ တောခြောက် အမဲလိုက်ကြခြင်းမှာ တောထဲ တောင်ထဲရှိ အမဲကောင်များကို လူအင်အားနှင့် အတင်းအဓမ္မ ညှာသံပေး၊ ချုံနွယ်ပိတ် ပေါင်း သစ်ပင်သစ်ခက်များကို ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်း ရိုက်နှက်၍ အော်ဟစ် မောင်းထုတ်ကြလေရာ အမဲကောင်တွေမှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ပြီး ခြေဦး တည့်ရာ သို့မဟုတ် လူသံမကြားရာဘက် ပြေးချလာတတ်ကြသည်။

ထိုသို့ အထိတ်တလန့် ပြေးလာသော သားကောင်ကို ဇိုင်း(စည်း) ဟု ခေါ်သော သားကောင်ပြေးထွက်လာနိုင်သည့် လမ်းက ကြိုစောင့်၍ ပစ်ခတ် ဖမ်းဆီးကြသည်။ သားကောင် မည်သည့် ဇိုင်း၊ မည်သည့် စည်း နေရာက ပြေးထွက်လာမည် ဆိုသည်ကိုတော့ မုဆိုးကျော်ကြီးတွေက ခန့်မှန်း၍ သိတတ်ကြသည်။ နေရာပြော သတ်ကွင်းပေးထားသည်။

သို့သော် တောနက်၊ တောင်ချိုင့်တို့၌မူ လူများ အော်ဟစ်ခြောက် လှန့်ပေးသံသည် တောင်ချိုင့်၊ တောင်ကြားတွေကို ရိုက်ခတ်ကာ ပဲ့တင်ပြန် လာတတ်သဖြင့် တိရစ္ဆာန်များ နားကြားမှောက်ကာ လူတွေ အော်ဟစ်ခြိမ်းခြောက်ရာဘက် ပြန်ပြေးလာပြီး တောခြောက်နေသူတွေနှင့် ပက်ပင်းဝင်တိုး တတ်ကြသည်လည်း ရှိသည်။

ထိုအခါမျိုးမှာတော့ လူတွေအတွက် အန္တရာယ် ဖြစ်တော့သည်။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်၍ ပြေးလာသော ဝက်ဆိုလျှင် တွေ့မရှောင်လူကို ပက်ထားခဲ့၏။ ကျားဆိုလျှင်လည်း ရှေ့မှာတွေ့သူကို ကိုက်သည်။ ပြောင်ဆိုလျှင်လည်း ရှေ့ကတွေ့သူကို တိုက်ထားခဲ့သည်။ စိုင့်တို့၊ ဆတ်တို့ ဆိုလျှင်လည်း တွေ့မရှောင် ဝေ့ခတ်သွားတတ်သည်။

အဆိုးဆုံးကမူ ဝက်ဝံဖြစ်၏။ လူတွေက ညှာသံပေး အော်ဟစ်လိုက် လာကြသဖြင့် ဒေါသတကြီးပြေးလာသော ဝက်ဝံသည် တခြားသတ္တဝါများ လို ကိုက်ထား၊ ပက်ထား၊ ဝေ့ခတ်ထားခဲ့သည် မဟုတ်။ ရှေ့မှာတွေ့သူကို သဲသဲမဲမဲကြီး လုံးထွေးဝင်ကိုက်တော့သည်။ ထိုအခါ လူတွေက ဝက်ဝံကို လှံနှင့်ထိုး၊ ဓားနှင့်ခုတ်၊ သေနတ်ပါလျှင် သေနတ်နှင့်ပစ်ကြရာ ဝက်ဝံကို မထိဘဲ လုံးထွေးနေသောလူကို ထိကာ ဒဏ်ရာရသဖြင့် ထိုသူကို ရရှိထား

သော သားကောင်၊ အမဲကောင်ကို ထမ်းလာကြရသလို ဝက်ဝံကိုက်ထား
သော လူကိုလည်း ရွာသို့ ထမ်းလာကြရသည်။

ထို့ကြောင့် ဗိ၊ ကျောကွင်း၊ ညွတ်ကွင်း၊ ပိုက်ကွန်၊ သစ်တုံး၊ တွင်းတူး၊
ထောင်ဖမ်းခြင်းများနှင့်စာလျှင် တောခြောက်၍ အမဲဖမ်းကြသောနည်းမှာ
အန္တရာယ်အများဆုံးနည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် လူစုလူဝေးနှင့် တစ်အုပ်တစ်မ
အော်ဟစ်လိုက်ကြရသဖြင့် လူတွေမှာ အပျော်ကြီးပျော်ပြီး ဝက်ပက်ကာမှ
ပက်ရော ကျားကိုက်ကာမှ ကိုက်ရော၊ ဝံကုတ်ကာမှ ကုတ်ရော အားလုံးပင်
တပျော်တပါး အရွယ်ရောက်ပြီးသူ ယောက်ျားသားတိုင်း လိုက်ပါကြသည်။

ဤလို တောခြောက် အမဲလိုက်ပွဲ၌ အပျို၊ လူပျိုများအတွက် ချစ်သူ
ရည်းစားရှိသူများအတွက် ရင်အခွန်ရဆုံး၊ မျှော်လင့်ချက်အထားရဆုံး။
အပျော်ဆုံးကမူ တောခြောက် အမဲလိုက်အဖွဲ့ အပြန်၌ဖြစ်သည်။ ထိုတော
ခြောက် အမဲလိုက်အဖွဲ့အပြန်မှာ သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ယောက်လည်း
ပါလာတတ်သည်။ ထိုသူရဲကောင်းမှာ ဤနှစ် တောခြောက်ပွဲတွင် သား
ကောင်ကြီး တစ်ကောင်ကောင်ကို သတ်နိုင်သူ သတ်ခဲ့သူပင်။ ထိုသူမှာ
သူရည်းစားလား၊ ငါ့ရည်းစားလား၊ ငါ့ချစ်နေသူလား ဆိုသည်ကို အတွေးနှင့်
မှန်းမျှော်ကြရသည်။

ထိုသူကို ဂုဏ်ပြုရန်အတွက် ရွာအပျိုများကလည်း ကျွဲချိုမှုတ်သံ၊
ကျွဲချိုခေါက်သံ၊ သီချင်းဆိုသံကြားကတည်းက အသင့် ကြိုစောင့်နေကြ
သည်။ ထိုအချိန်မှာ တောခြောက်အမဲလိုက်ပွဲက ရလာသော သားကောင်
ကြီးများကို ထမ်းပိုး၍ ခြေမြန်တော်တွေက အရင်ရောက်လာကြသည်။

ထိုခြေမြန်တော်များသည် အသင့်စောင့်ကြိုနေကြသော အမျိုးသမီး
များ၏ တစ်ညခင်း ခေါင်ရည်အိုးကို လှမ်းယူသောက်ပြီး သီချင်းဆိုကြ၊
ကကြ၊ ခုန်ကြနှင့် တောပြန်များကို ကြိုဆိုနေကြသည်။

- “ငါတို့ တောကို ငါတို့ ပိုင်တယ်၊
- ငါတို့ တောင်ကို ငါတို့ ပိုင်တယ်၊
- ငါတို့တောင်ယာ စိုက်ကြတယ်၊ သီးနှံတွေ ပြည့်ဖြိုးတယ်၊
- ငါတို့ယာကို ငါတို့ ရိတ်သိမ်းတယ်၊ ငါတို့ စားသုံးတယ်၊
- ငါတို့ဟာ ဒီတောင်တန်းရဲ့ သူရဲကောင်း အမြင့်အမြတ်ကြီးတွေ ဖြစ်

တယ်၊

စေလိုရာစေ နေလိုရာ နေနိုင်တယ်၊

သားကောင် ဘယ်လောက်ကြီးကြီး ငါတို့နည်း ငါတို့ဟန်နဲ့ ငါတို့
အောင်နိုင်တယ်၊

‘ဆားဟရ’ ဆင်၊ ပြောင်၊ စိုင့်၊ ကျွဲရိုင်းကြီးတွေ
ငါတို့လက်ထဲ ‘အုပ်’ ကောင်နှယ်၊ ချေငယ်နှယ်...

ငါတို့ဟာ ယောက်ျားကောင်း ပီသကြ၊

တမလွန်ကို လှလှပပ သွားနိုင်ကြ၊

လာကြဟေ့ တို့ညီမတွေ

တစ်ညခင်းတဲ့ ခေါင်ရည်ကို သောက်ကြမယ်။

လာကြဟေ့ ညီမတွေ

အတူတူ ကခုန်ကြမယ်၊

နောက်လည်း ဒီလိုပျော်မယ်၊

တကယ့်ကို ယုံကြည်တယ်၊

တို့တစ်တွေအားလုံး အရာရာကို ကူညီနိုင်မယ်၊

တို့တစ်တွေအားလုံး အရာရာကို အောင်နိုင်တယ်...

ဟေး... ဟေး...

ဟယ်... ဟယ်... ဟီး... ဟီး...

ထိုသို့ ကြိုဆိုကခုန်နေကြရာ တောခြောက်ပွဲက ပြန်လာသူများ၏
ကျွဲချိုမှုတ်သံ၊ ကျွဲချိုခေါက်သံ၊ အော်ဟစ် ကြီးဝါးသံများနှင့်အတူ ဒူးလေး၊
ဓား၊ လှံ၊ လက်နက်တွေကို ကိုင်မြှောက်ဝှေ့ယမ်းပြီး ရွာအဝင်မှာ ကြိုဆိုနေ
ကြသော အမျိုးသမီးများနား ရောက်လာကြသည်။

ဤအချိန်မှာတော့ အပျိုတွေက ပိုရင်ခုန်နေကြပြီ။ ခေါင်ရည်အိုးတွေ
ကို ပလိင်းထဲထည့်ဆိုင်း၍ အသင့်စောင့်ကြိုနေကြသော သူ၏ ခေါင်ရည်
အိုးကို မည်သူက ဦးဆုံးလာယူသောက်မည်ကို ရင်တခုန်ခုန် ရင်တဖိုဖိုနှင့်။

သူ့ခေါင်ရည်အိုးကို အရင်ဆုံးလာယူသောက်သူမှာ သူ့ကို ချစ်နေသူ
ဖြစ်ကြောင်း မေးစရာပင် မလိုတော့။ ဤပွဲသည် တောခြောက် အမဲလိုက်ပွဲ
ဖြစ်သလို ချစ်သူရှာပွဲ၊ ချစ်သူ ကြိုက်သူတို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အသိပေး

နုလုံးသားအဆိုပြုပွဲလည်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုတောခြောက် အမဲလိုက်ပွဲနှင့် 'ဆာအိုက်ပွဲ' မှာတော့ အကြီးဆုံး သားကောင်ကို ပထမဦးဆုံး ထိုးနှက်ပစ်ခတ်နိုင်သူက သားကောင်ကို အောင် နိုင်ခဲ့သည့် သီချင်း 'ခွာတဲလဲ' ကို ပထမဦးဆုံး စဆိုပြီး အခမ်းအနားကို ဖွင့်လိုက်ရသည်။

လျှံနေသည် ဖီလာတောင်ရွာဘက် တောခြောက်ပွဲလိုက်သွားသော ခွန်လွေကို သတိရသလို သေသွားပြီဖြစ်သော ကူပွန်ရွာ မှဆိုးကြီး ဆလောင်း ထန်ကိုလည်း သတိရနေသည်။ ဆလောင်းထန်သာရှိလျှင် နှစ်စဉ်လုပ်နေကျ တောခြောက်ပွဲ၊ အမဲလိုက်ပွဲကို ဆလောင်းထန်က ဤနှစ်လည်း ဦးဆောင်၍ လုပ်ပေမည်။

ဆလောင်းထန်သာ ယခုထိ အသက်ထင်ရှားရှိနေလျှင် ဤနှစ် တော ခြောက်၊ အမဲလိုက်ပွဲအပြန်မှာ ခွန်လွေသည် သူ၏ တစ်ညခင်းခေါင်ရည်အိုး ကို ဦးဆုံးယူသောက်မည်။ ချစ်ရည်ရွှမ်းသော မျက်ဝန်းအစုံနှင့် လျှံနေကို ကြည့်မည်။ လျှံနေ၏ အပြုံးချိုမြမြကို သူက ကျေကျေနပ်နပ် ခံယူမည်။ လျှံနေ၏ ခေါင်ရည်ချိုချိုကိုသောက်ပြီး လျှံနေ၏ ခေါင်ရည်ချိုကြောင်း ကောင်းကြောင်း သူ ချီးကျူးပေလိမ့်မည်။

မိမိရွာက ဦးဆောင်၍လုပ်ကြသော တောခြောက်ပွဲတွင် ခွန်လွေက လည်း ပိုပြီး အစွမ်းပြနိုင်လိမ့်မည်။ သူသားကောင်ကြီး တစ်ကောင်ကောင်ကို သတ်လာနိုင်ခဲ့လျှင် သူ့ကို 'လွန်ပီး' အဖြစ် အားလုံးက အသိအမှတ် ပြုကြ မည်။ 'ဆာအိုက်ပွဲ' လုပ်သောအခါမှာလည်း သူနှင့် လျှံနေတို့ တွဲကကြ မည်။

ဆာအိုက်ပွဲတွင် တွဲကကြလျှင် အားလုံးက လျှံနေနှင့် သူ့ကို ချစ်သူ အဖြစ် သိကြ၊ မြင်ကြမည်။ ခွာတဲလဲ သီချင်းကို သူ စဆိုမည်။ သူ့အသံသည် တောတောင်တို့ကို ဟိန်းသွားလောက်အောင် ဘောင်ဘင်ခတ်သွားမည်။ တောတောင်တို့က ပဲ့တင်ပြန်လာသော သူ့အသံကို လျှံနေ တစ်ညလုံး ကြားနေရမည်။

ယခု မိမိရွာတွင်လည်း တောခြောက်အမဲလိုက်ပွဲ မဖြစ်သဖြင့် လျှံနေ သည် ခွန်လွေ၏ 'ခွာတဲလဲ' သီချင်းသံကိုပင် ကြားရပါဦးမည်လား။ ဖီလာ

တောင်ရွာက ပြန်လာသောအခါ လျှံနေ၏ တစ်ညခင်း ခေါင်ရည်အိုးကို
သူ ဦးဆုံးယူမှ သောက်ပါ့မည်လား။

မည်သို့ဆိုစေ လျှံနေကတော့ သူတို့ပြန်အလာကို စောင့်မျှော်နေရပေ
ဦးမည်။

[၁၂]

တောခြောက် အမဲလိုက်ပွဲဝင်ရန် ကူပွန်ရွာက ရောက်လာကြသော ခွန်လွေ တို့အဖွဲ့ကို ဖီလာတောင် ရွာခံမုဆိုးလေးများက ဆီးကြိုကာ မုဆိုးကျော်ကြီး ဗွန်သွမ်းအိမ်သို့ ခေါ်သွားကြသည်။ ချိန်းဆိုထားသည့်အတိုင်း ခွန်လွေတို့ အဖွဲ့ ရောက်လာကြသည်ကို ဆလိုင်းဗွန်သွမ်းကလည်း ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုသည်။ ခွန်လွေနှင့်အတူ ကူပွန်ရွာက လိုက်ပါလာကြသော လက်သင် မုဆိုးငယ်များမှာ အားလုံး ခုနစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

“မုဆိုးလောင်းလျာအစ တောခြောက်က” ဟု ဆိုသော်လည်း ခွန်လွေ အပါအဝင် ကူပွန်ရွာသားတွေမှာ ငါးနှစ်၊ ခြောက်နှစ်သားကတည်းကပင် လေးခွ၊ လောက်လေး၊ ဝါးလေး၊ ဝါးပြောင်းတွေနှင့် မြင်မြင်ကရာ ကြက်ငှက်၊ ရှဉ့်၊ ပူး၊ ပုတ်သင်ညို အကောင်ပလောင်များအား နေ့စဉ်လိုလို ပစ်ကစား လာကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။

ခွန်လွေတို့အဖွဲ့မှာ အာဂန္တူမုဆိုးငယ်များသာ ဖြစ်ကြသဖြင့် တော ခြောက် အမဲလိုက်ကြမည့်တောကို မကျွမ်းကြသေး။ ထို့ကြောင့် ယခု တော ခြောက် အမဲလိုက်ကြရမည့် တောတောင်တွေကို ရွာခံမုဆိုးများက ကြိုတင်၍ လိုက်ပြထားကြသည်။ လူတွေက အော်ဟစ်မောင်းထုတ်၍ တောခြောက် လိုက်ကြသောအခါ အမဲကောင်များ ထွက်ပြေးလာနိုင်သည့် ဇိုင်း (စည်း) ကိုလည်း လိုက်ပြထားကြသည်။

ထိုသို့ လိုက်ပြထားခြင်းမှာ တောခြောက် အမဲလိုက်ကြရာ၌ ရှေ့ပြေးအဖွဲ့များက ထောင်ချောက်၊ ကျော့ကွင်းများထောင်ထားသည့် နေရာများကို မသိဘဲ အမဲကောင် ရလိုစောနှင့် အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ကမန်းကတန်းပြေးလွှားလိုက်ကြရာတွင် သားကောင်အမဲမမိဘဲ လူမိမှာစိုး၍ ဖြစ်လေသည်။

သူတို့ ထောင်ချောက်မိတွေမှာ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသည်။ မိလျှင် သားကောင်တိရစ္ဆာန်သာမဟုတ်၊ လူလည်း ချက်ချင်း သေသွားနိုင်သည်။ ထောင်ထားသော 'မိ' အပြားမှာ အရှည် နှစ်လခန့်ရှိပြီး အနံ့ကတစ်လံလောက် ရှိသည်။ ဝါးလုံးကြီးတွေကိုစီ၍ ကြိမ်နွယ်နှင့် ပူးကွတ်ချည်နှောင်ထားကြသည်။ ဝါးလုံးများ၏ အောက်ဘက်တွင် အပေါက်ဖောက်၍ သံချွန်၊ သံဆူး၊ ဝါးချွန်၊ ဝါးဆူးတွေကို တပ်ထားသည်။ ထိုသံဆူး၊ သံချွန်၊ ဝါးဆူး၊ ဝါးချွန်များတပ်ထားသော ဝါးလုံးမိအပေါ်တွင် ကျောက်ခဲအလေးတွေကို တင်ထားသည်။

ထို့ကြောင့် ခလုတ်မောင်းတပ်ရန် မိကို လူသုံးလေးယောက် မကိုင်ထားပြီးမှ ခလုတ်မောင်းနင်းတံထောက်ကို ထောက်ကြရသည်။ ထိုထောက်နှင့် ခလုတ်နင်းတုံးကို ဆက်စပ်ထားသည်။ မိခလုတ်မှာ လက်သန်းခန့်သာ ရှိသော်လည်း လူသုံးလေးယောက် မတင်ထားရသော မိအလေးကြီးကို ထိန်းထား ထမ်းထားနိုင်သည်။

လူတွေ တောခြောက် အော်ဟစ်မောင်းထုတ်လိုက်၍ အလန့်တကြား ဦးတည်ရာမဲ့ ပြေးလာကြသော အမဲကောင်၊ သားကောင်များသည် ထိုမိထောင်ချောက်အောက်သို့ ရောက်လာပြီး ခလုတ်ကို နင်းမိလိုက်သည်နှင့် ထောင်ချောက်မိက ခလုတ်ပြုတ်၍ မြေပြင်ကို ဝုန်းခနဲ လာဖိရိုက်သည်။ ထိုအခါ မိထောင်ချောက်အောက် ရောက်နေသော သားကောင်မှာ အပေါ်က ကျောက်ခဲအလေးတွေ တင်ထားသောမိက သားကောင်ကို ဖိသတ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ မိအောက်ဘက်တွင် တပ်ဆင်ထားသော သံဆူး၊ သံချွန်၊ ဝါးဆူး၊ ဝါးချွန်များကလည်း သားကောင်၏ ကိုယ်ပေါ်ကို အပေါ်ကျောက်ခဲအလေးနှင့် တစ်ထွာ၊ တစ်မိုက် ဖောက်ဝင်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

ထိုအခါ ထိုသားကောင်မှာ ဘယ်လိုမှ မိထဲက ရုန်းမထွက်နိုင်တော့ဘဲ

မိနှင့် မြေပြင်ကြားတွင် ညပ်သေသွားလေသည်။ ထိုမိထောင်ချောက် ထောင်ထားသည်ကို သားကောင်များ မသိမရိပ်မိအောင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သစ်ကိုင်းသစ်ခက် အစိမ်းအစိုများနှင့် ဖုံးအုပ်၍ တောပရိယာယ် ဆင်ထားရ သည်။ သားကောင်များကို ခြောက်လှန့် မောင်းထုတ်ကြရာ၌ ဘယ်တော ကြား ဘယ်ခင်တန်းကြားက သားကောင်များ ပြေးထွက်လာနိုင်သည်ကိုတော့ ဝါရင့်မှဆိုးများက သိကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကြိုတင် ထောင်ခိုင်းထား ကြခြင်း ဖြစ်၏။

သုတ်ကိုင်း၊ ကျော့ကွင်း၊ ပိုက်ကွန်များကိုလည်း ထိုနည်းလည်း ကောင်း သားကောင်များ ပြေးထွက်လာနိုင်သည့် နိုင်း (စည်း) ပေါက်တွေမှာ ကြိုတင်၍ ထောင်ထားကြရသည်။ ထိုနေရာသို့ သားကောင်များ ပြေးသွား အောင် လူတွေက ဘေးနှစ်ဖက်မှ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် အော်ဟစ် မောင်းလွှတ် ကြသည်။

တောလိုက်မှဆိုး ခွေးများပါလျှင် ခွေးတွေကလည်း သားကောင်ကို တဝတ်ဝတ် တဝေါင်ဝေါင်ဟောင်၍ လူတွေကို ကူညီဟောင်ပေးကြသည်။ သို့သော် တောခြောက် အမဲလိုက်ပွဲများ၌ ခွေးတွေပါလာလျှင် အထူးသတိ ထား၍ တောကောင်အမဲတွေကို မောင်းကြရသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် လူတွေထောင်ထားသော ထောင်ချောက်၊ ကျော့ကွင်း၊ သုတ်ကိုင်း၊ ညွတ်ကိုင်း၊ ဗိများတွင် ခွေးတွေ ဝင်မိတတ်သဖြင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တောမကြောက်အောင်၊ ထောင်ချောက်မမိအောင် တောခြောက်သူတွေက ကိုယ့်ခွေးကို ကိုယ်ထိန်းကြရသည်။

တောခြောက်အမဲလိုက်ရန် လူတွေနှင့်ပါလာသော မှဆိုးခွေးများကို တောထဲရောက်၍ တောခြောက်ကြမှ ထိန်းကြရသလို လူမွေး ရွာနွားနောက် များကိုလည်း တောခြောက် အမဲမဲလိုက်ကြမီ တစ်ပတ်လောက် အလိုကပင် ကိုယ့်နွားနောက်ကို ကိုယ့်ခြံ၊ ကိုယ့်အိမ်၊ ကိုယ့်ရွာနား မောင်းထားကြရ သည်။ သို့သော် နွားနောက်ဆိုသော အကောင်များမှာ ပြောင်တို့၊ စိုင်တို့နှင့် လည်း မျိုးတူမိတ်ဖွဲ့ မိတ်လိုက်တတ်ကြရာ တချို့နွားနောက်တွေမှာ တော နက်ထဲ ရောက်နေတတ်သည်လည်း ရှိသည်။

ဤသည်မှာလည်း တောစိတ်ဝင်မှ (သို့မဟုတ်) မိတ်စိတ်၊ မြိုင်စိတ်

ဝင်မှ တစ်ကောင်တလေ ပြောင်နောက်၊ စိုင်နောက် လိုက်တတ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ တောထဲရှိ ခွေးအ၊ တောခွေး၊ ဖြူကောင်တို့ကမူ တောခြောက် အမဲလိုက်ကြရာ၌ တစ်ခါမှ လူထောင်ချောက်ထဲ သူတို့မမိကြ။ သူတို့မှာ တွင်းအောင်း တွင်းနေ တိရစ္ဆာန်များ ဖြစ်ကြသဖြင့် လူတွေ တောခြောက် အမဲလိုက်လာကြသံ ကြားကတည်းက သူတို့၏ သားရဲတွင်းထဲ အလျှိုလျှို ဝင်ပုန်းပြီးသား ဖြစ်နေကြသည်။

ဖြူကောင်များမှာ မည်သည့် တောတိရစ္ဆာန်ကိုမှ မကြောက်ကြသော် လည်း ဆူဆူညံညံ အသံဗလံများကိုမူ သူတို့က ပင်ကို နားမခံနိုင်ကြ။ သူတို့၏ နားစည်မှာ အလွန်ပါးသဖြင့် ဆူဆူညံညံအသံကို ကြားသည်နှင့် သူတို့၏ သားရဲတွင်း မြေခေါင်းထဲ ဝင်နေတတ်ကြသည်။ ပြီးတော့ ဖြူ ကောင်များမှာ နေ့ခင်းနေလယ်၌လည်း အပြင်ထွက်တတ်သော အကောင်များ မဟုတ်။ သူတို့သည် အလင်းကိုလည်း မလိုလားကြ။ ညည အစာရှာ ထွက်တော့မှ သူတို့၏ မြေအောက်ကမ္ဘာမှ အပြင်ကို ရောက်လာတတ်ကြ သော တိရစ္ဆာန်များ ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဖြူကောင်များသည် လသာည များ၌ အထွက်များသည်။

တောတောင် သတ္တရတ္တာဏ်ရှိ မည်သည့်တောတိရစ္ဆာန်ကိုမှ သူတို့ မကြောက်ကြခြင်းမှာ သူတို့တစ်ကိုယ်လုံးရှိ ဆူးတောင်တွေ အားကိုးနှင့် ဖြစ်သည်။ သူတို့ကိုယ်ပေါ်က ဆူးတောင်တွေမှာ တစ်ထွာတစ်မိုက် ရှည် သည်။ ရန်သူနှင့်တွေ့လျှင် ထိုကိုယ်ပေါ်က ဆူးတောင်တွေကို ဖြန့်ထောင်၍ ကိုယ်ကို ကျုံ့ထားကြသည်။ သူတို့ကို လာကိုက်လျှင် လာကိုက်သည့် အကောင်၏ အာခေါင်ကို သူတို့ကိုယ်ပေါ်ရှိ တစ်ထွာ တစ်မိုက်ရှည်သော ဆူးက စူးမည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ကို မည်သည့်တောတိရစ္ဆာန်ကမှ မကိုက်ရဲ ကြ၊ မကိုက်ဝံ့ကြ။

တစ်ခါ တစ်ခါ၌မူ ဝက်တောင်းများနှင့် ဖြူကောင်တို့ တောထဲ ဆုံမိ၊ တွေ့မိ၊ ပက်ပင်းတိုးမိကြလျှင် ဖြူကောင်သည် သူ့ကိုယ်ကို ကျုံ့ထားရာက ဆန့်ထုတ်လိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်ကဆူးနှင့် ဝက်တွေ၊ ခွေးတွေကို ခါပစ် ပစ်တတ်သည်။ သူတို့၏ တစ်ထွာ တစ်မိုက်ရှည် ဆူးဖျားမှာ မည်းနေပြီး အဆိပ်ပါသည်။ ဆူးဖျားက အဆိပ်ကြောင့် တစ်ခါတစ်ခါ ခွေးများမှာ

တောထဲက အော်ပြီး ပြေးလာကြသည်။ ဖြူဆူးကလည်း ခွေးကိုယ်ပေါ် တန်းလန်းပါလာတတ်သည်။ ခွေးရှင်က ထိုဖြူဆူးကို နတ်လိုက်သောအခါ ခွေးမှာ အဆိပ်တက်ပြီး နာရီဝက်၊ တစ်နာရီ ဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီးမှ ပျောက် သွားသည်။

ဝက်တောင်းကြီးများကမူ တစ်ခါတစ်ခါ ဖြူကောင်နှင့် ပက်ပင်း ဝင် တိုးမိလျှင် လုံးဝ ရှောင်မပြေးဘဲ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ဖြူကောင်ကို ပြေးပက် သည်။ သို့သော် သူ့အစွယ်က ဖြူဆူးလောက် မရှည်သောအခါ သူ့အစွယ်က ဖြူကောင်ကို မထိမီ ဖြူဆူးက သူ့မျက်နှာ မျက်စိ စသည်တို့ကို အရင်ထိ တော့မှ အော်ပြေးလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဖြူကောင်သည် သူ့ကိုယ်ပေါ်က ဆူးတွေကို အားကိုးကာ မည်သည့်တောတိရစ္ဆာန်ကိုမှ မကြောက်ပေ။

သို့သော် သူတို့အလွန်အားကိုးသော ထိုကိုယ်ပေါ်က ဆူးကြောင့် လူတွေဆီ ဖြူလိုက် မုဆိုးများဆီ၌တော့ အသေခံ၊ အမိခံကြရသည်။ ဖြူ လိုက် မုဆိုးတို့သည် ဖြူကောင်များရှိသော မြေတွင်းများကို ဖြူခြေရာခံ၍ ရအောင် ရှာတတ်ကြသည်။ ဖြူကျင်းကို တွေ့ပြီဆိုလျှင် တစ်လံ နှစ်လံ အရှည်၊ လုံးပတ်က ဖြူကြီးတစ်ကောင် ဝင်ဆုံနိုင်သော ခြင်းကြားရှည်တစ် လုံးကို အရင် ရက်လုပ်ကြသည်။ နှစ်လံလောက်ရှည်သော ထိုခြင်းကြား ရှည်ကို ရက်လုပ်ပြီးလျှင် သားရဲတွင်းထဲ နေနေကြသော ဖြူကောင်များ၏ တွင်းဝနှင့် ခြင်းကြားရှည်အဝကို တေ့ဆက်၍ ဘေးကုတ်ရိုက်ကာ အခိုင် အခံ လုပ်ထားကြသည်။

ထိုသို့ လုပ်ထောင်ပြီးသောအခါ ဖြူကောင်များရှိရာ ဥမင် တစ် လျှောက်လုံးကို သစ်သားတင်းပုတ်၊ တုတ်တွေနှင့် တစ်လျှောက်လုံး ထုရိုက် ကြသည်။ များသောအားဖြင့် ဖြူကောင်များ ကျင်းပေါက်ဝတွေမှာ သစ်ပင် ကြီးများ၏ ဖျဉ်းစောင်းအောက်မှ ဖောက်ထားတတ်ကြသဖြင့် ဖြူကောင်များ တွင်းထဲက ထွက်ပြေးလာကြအောင် ခြောက်လှန့်ထုရိုက်ကြရာတွင် သစ်ပင် ၏ခြေရင်း ဖျဉ်းစောင်းများကိုလည်း ထုရိုက်ကြသည်။

အပြင်ကလူတွေ ထုရိုက်လိုက်ကြသော အသံများမှာ ဥမင်တစ် လျှောက်ရှိ မြေအောက်ကျင်းထဲကို အသံလှိုင်းတွေက ဆူဆူညံညံ တုန်တုန် ခါခါ ဝင်လာသည်။ ထိုအခါ နားစည်ပါးသော ဖြူကောင်များမှာ နားမခံ

နိုင်ကြတော့ပေ။ အပြင်က ထုရိုက်သံတွေမှာ သူတို့သားရဲတွင်း ဥမင်ထဲ
 ဘောင်ဘင်ခတ်လာ၏။ ထိုအခါ သူတို့၏နားစည်မှာ ကွဲထွက်မတတ် ခံစား
 ကြရပြီး ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်ကာ အပြင်ကို တန်းစီ ပြေးထွက်လာကြ
 သည်။ ထိုအခါ သူတို့ ကျင်းဝနှင့် ဆက်သွယ်ထောင်ထားသော ခြင်းကြားထဲ
 အကုန်လုံး ဝင်မိပြီးသား ဖြစ်သွားကြသည်။

ခြင်းကြားထဲ ဝင်မိကြပြီးမှ လူတို့၏ထောင်ချောက်ထဲ ရောက်မိသွား
 ကြပြီဆိုသည်ကို သိလိုက်သည်နှင့် သူတို့၏ အားအကိုးရဆုံး လက်နက်
 ဖြစ်သော ဆူးတောင်တွေကို ချက်ချင်း ဖြန့်ထောင်လိုက်ကြရာ ထိုအခါမှ
 ပိုဆိုးသွားတော့သည်။ သူတို့ ဖြန့်ထောင်လိုက်ကြသော ဆူးတောင်တွေမှာ
 ခြင်းကြားအပေါက်များထဲ ဝင်ကုန်ကြရာ ပြန်ရုပ်မရ။ လှုပ်ခါမရဖြစ်ပြီး
 ရှေ့မတိုးနိုင်၊ နောက်လည်း မဆုတ်နိုင်ဖြစ်ကာ လူတွေဆီ၌ အသတ်ခံသွား
 ကြရလေသည်။

[၁၃]

ကုပ္ပန်ရွာက ရောက်လာကြသော ခွန်လွေတို့အဖွဲ့အား ရွာခံမုဆိုးများက ဇိုင်း (စည်း) နှင့် ထောင်ချောက်ရှိရာများကို လိုက်ပြထားကြပြီးလျှင် အမဲလိုက် တောခြောက်ရန် အဖွဲ့ဖွဲ့ကြသည်။ ကုပ္ပန်ရွာက ခွန်လွေတို့အဖွဲ့မှာ ရွာခံအဖွဲ့ တွေထဲ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ၊ သုံးယောက်တစ်တွဲစီ ခွဲပါရသည်။

သည်လိုနှင့် အသက် ၇၀ ကျော်ပြီဖြစ်သည့်အပြင် ခြေထောက် တစ်ဖက်ကို ဝံကိုက်ထား၍ ဆာတာဆာတာ ဖြစ်နေသော ဆလိုင်းကြီး ဗွန်သွမ်းက သူကိုယ်တိုင် တောခြောက် အမဲလိုက်ပွဲကို မပါနိုင်သော်လည်း ထုံးစံအတိုင်း ကြက်ဗေဒင် အမေးအဟောကိုတော့ သူကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်၍ လုပ်ပေးသည်။

တောခြောက်၊ အမဲလိုက်သွားကြရမည့် တောစသို့ ဗေဒင်မေး နတ် တင်ရမည့် ကြက်ကို ဆလိုင်းဗွန်ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်၍ ရင်ခွင်ပိုက်ယူလာ သည်။ သူ့နောက်တွင် ဒူးလေး၊ ဓား၊ လှံ၊ ကုပ်ချိုးသေနတ်ထမ်း၍ တော ခြောက်ပွဲ ဝင်ကြမည့်လူအားလုံး လိုက်လာကြသည်။

ဤနေ့ ဖီလာတောင်ရွာ၏ အမဲလိုက် တောခြောက်ပွဲတွင် ခွန်လွေတို့ အပါအဝင် လူ ၅၀ ကျော်ပါသည်။ ထိုအထဲတွင် ခြေမြန်တော် ဆက်သား များ၊ ရှေ့ဆီး၊ ရှေ့ဖြတ်၊ ထောင်ချောက်ထောင် ပစ်ခတ်ကြမည့်သူများ အားလုံးပါဝင်သည်။

ဆလိင်းဗွန် ရင်ခွင်ပိုက်လာသော ကြက်မှာ အမွေးစုံ၊ အတောင်စုံ၊ အင်္ဂါစုံ တမင်ရွေးလာသော ကြက်ဖြစ်သည်။ အရွယ်ကောင်း အလုံးအဖန် ပြည့်မောက်ကာ အကြီးဆုံး၊ အလှဆုံး ကြက်မကြီး ဖြစ်သည်။

ထိုကြက်ကို မုဆိုးကျော်ကြီး ဗွန်သွမ်းက လည်ချိုးသတ်ပြီး မြေပြင်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ မြေပြင်တွင် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေသော ဗေဒင်ကြက်၏ လက္ခဏာကို ကြည့်ကြသည်။ ဆလိင်းဗွန် ကုပ်ချိုးသတ်လိုက်သော ကြက်သည် အကြောဆွဲကာ လည်တခါခါနှင့် ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ရုန်းကန်နေသည်။

ဤသည်ကို ကောင်းသောနိမိတ်၊ ဤနေ့ တောခြောက် အမဲလိုက်ပွဲ တွင် သားကောင်ကြီးများရမည်။ တောလိုက်သူများလည်း ဘေးမသိရန်မခဲဘဲ ပြန်လာနိုင်ကြမည်ဟု ဆလိင်းဗွန်က အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုသည်။ ကုပ်ချိုးသတ်လိုက်သည်နှင့် အကြောပင်မဆွဲနိုင်ဘဲ တစ်ချက်တည်း သေသွားလျှင် တော့ နိမိတ်မကောင်းဟု ယူဆကြသည်။ တောလိုက်သူများ အထိအခိုက်များမည်။ သားကောင်အရ နည်းမည်။ ယခု ဆလိင်းဗွန် ကုပ်ချိုးသတ်လိုက်သော ကြက်မှာ အကြောဆွဲ လည်ခါပြီး တော်တော်နှင့် မသေနိုင်သည်ကို ကောင်းသောနိမိတ်။ အမဲကောင်ကြီးတွေကို ရမည့်နိမိတ်ဟု အတိတ်ကောက်ကာ တောခြောက်လိုက်မည့်သူများ အားလုံး စတင် လှုပ်ရှားကြတော့သည်။

လူ ၅၀ ကျော်၏ ညာသံပေး အော်ဟစ်လာကြသံ၊ သစ်ပင်ချုံ့နွယ်များ၊
 ချုံပုတ်များကို ရိုက်နှက် အော်ဟစ်လာသံတို့မှာ တစ်တောလုံး၊ တစ်တောင်လုံး
 ဆူညံလာသည်။ သားကောင်ထွက်ပြေးသည်ကို မြင်လျှင် ဒူးလေးသမားနှင့်
 တစ်လက်တည်းသာပါသော ကုပ်ချိုးသေနတ်သမားတို့က သားကောင်ကို
 လှမ်းပစ်ကြသည်။ ထိုအခါ လူတွေ အော်ဟစ်သံ တောချုံ့ သစ်ပင်များကို
 တခုနီးတခုနီး တခုနီးတခုနီး ထုရိုက် အော်ဟစ်ကြသံအပြင် သေနတ်သံကိုလည်း
 ကြားနေရသည်။

ဤတောခြောက် အမဲလိုက်ပွဲ၌ ဆလိုင်းဗွန်၏ ဂုဏ်ထူးဆောင် ကုပ်
 ချိုးသေနတ်ကို ကိုင်ရသူ၊ သားကောင်ကို ဆလိုင်းဗွန်၏ ကုပ်ချိုးသေနတ်နှင့်
 ပစ်ခွင့်ရသူမှာ ဆလိုင်းဗွန်၏ မြေးကြီး ခေါင်ခါး ဖြစ်သည်။ ဆလိုင်းဗွန်၏
 ဂုဏ်ထူးဆောင် ကုပ်ချိုးသေနတ်အား ခေါင်ခါးကို ကိုင်ခွင့်၊ ပစ်ခွင့် ပေးလိုက်
 သည်မှာလည်း အစဉ်အလာ ရာဇဝင်သမိုင်းနှင့် ဖြစ်သည်။

ဆလိုင်းဗွန်တွင် ဗွန်ခေါ်နှင့် ဗွန်ဒေါ မည်သော သားနှစ်ယောက် ရှိ
 သည်။ ဆလိုင်းဗွန်သည် သားကောင်များစွာကို သတ်ဖြတ်လာ၍လား မသိ၊
 သားကြီး ဗွန်ခေါ်မှာ မွေးကတည်းက ခြေတို လက်တို ပေါင်တိုဖြစ်သည်။
 လက်တစ်ဖက်၌မူ လက်ငါးချောင်းစလုံးမှာ လက်တစ်ဆစ်ခန့်သာ ရှည်
 သည်။ ထို့ကြောင့် အင်္ဂါမပြည့်စုံသော သားကြီး ဗွန်ခေါ်ကို အစဉ်အလာအရ

သေနတ်မအပ်နိုင်ခဲ့။ ထို့ကြောင့် အမဲလိုက်ရာ၊ သားကောင်လိုက်ရာ၌လည်း အသုံးချမရ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဒုတိယသား ဗွန်ဒေါကမူ ကိုယ်လက်အင်္ဂါစုံသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အမွေကို ဆက်ခံနိုင်ရန် ဆလောင်းကြီးက သူ့သား ဗွန်ဒေါအား တောခြောက်ပွဲ တစ်ပွဲတွင် မုဆိုးသိက္ခာတင်ရန် စမ်းသပ်၍ သေနတ်အပ် အစမ်းခန့်ထားကြည့်သည်။ သို့သော် သူ့သားငယ် ဗွန်ဒေါမှာ သေနတ်ကိုင်ရသည်နှင့် မိုးမမြင် လေမမြင်ဖြစ်ကာ ဘဝင်မြင်နေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အစမ်းခန့် တောခြောက်ပွဲမှာပင် ရာထူး ပြန်ပြုတ်ကျသွားသည်။

ဖြစ်ရသည့်အကြောင်းမှာ တောခြောက်သူများက တဟေး... ဟေး... အော်ဟစ်၍ တောခြောက်လိုက်လာကြရာ သားကောင်ပစ်ရန် စည်းတစ်နေရာက စောင့်နေသော ဗွန်ဒေါသည် နောက်ဘက်ကို သတိမထားမိဘဲ လူတွေအော်ဟစ် မောင်းလိုက်လာကြသောဘက်ကိုသာ သေနတ်ချိန်၍ စောင့်နေလေရာ ပြောင်ကြီးတစ်ကောင်မှာ တောတောင်ပဲ့တင်သံကို လူရှိရာ အရပ်ထင်ပြီး လူတွေအော်ဟစ် ခြောက်လှန့်နေကြသော ဘက်သို့သာ ဦးတည်ပြေးလာရာ ဗွန်ဒေါနောက်ကို ဝင်တိုး ဝင်တိုက်၍ ထွက်ပြေးသွားသည်။

နောက်ဘက်က မမျှော်လင့်ဘဲ ပြောင်ကြီး ဝင်တိုး ဝင်တိုက်လိုက်မှုကြောင့် ဗွန်ဒေါမှာ လန့်ဖျပ်ပြီး သေနတ်တခြားဖြစ်ကာ ချောက်ထဲ လိမ့်ကျသွားသည်။ ပြောင် ဝင်တိုက်ထားခဲ့၍ ကြိမ်ဖြစ်တော ချုံပေါ်၌တင်နေသော ဗွန်ဒေါကို တောခြောက်သူတွေက ခက်ခက်ခဲခဲ ဆွဲချယူခဲ့ကြရသည်။ ဤသည်ကို သူ့အဖေ မုဆိုးကျော်ကြီး ကြားသိသွားသည့်အခါ ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်း၍ သူ့သေနတ်ကိုလည်း သူ့သားဆီက ပြန်သိမ်းယူလိုက်သည်။ ၁၁ နှစ်၊ ၁၂ နှစ်သားကတည်းကပင် တောထဲခေါ်သွားပြီး တောပရိယာယ် သားကောင်တို့၏ ပရိယာယ်များကို အကြိမ်အခါပေါင်း မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် သင်ပြပေးထားပါလျက် ဤသေနတ်အပ်မည့် မုဆိုးသိက္ခာတင်ပွဲမှာမှ ပြောင်တိုက်၍ သေနတ်တခြား လူတခြား ဖြစ်သွားရသည်ဆိုခြင်းကို ဆလောင်းဗွန်က ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်းဖြစ်ပြီး မိန်းမရသည့်အထိ စကားမခေါ်ဘဲ နေသည်။ ယခုမူ သူ့သားသည် မိန်းမရကတည်းက ကျောက်ပိုးထိုးတောင်ဘက်မှာ နေနေသည်။

သူ့သားကြီးနှစ်ယောက်ကို သေနတ်ပေးပြီး စမ်းသပ်၍ မဖြစ်ခဲ့၊ မအောင်မြင်ခဲ့သော ဆလောင်းဗွန်သည် ယခု ဤပွဲတွင် တစ်ဦးတည်းသော မြေးယောက်ျား ခေါင်ခါးကို ပွဲထုတ်စမ်းသပ်မည်။ ဤမြေးသည် သူ၏ အရိုက်အရာကို ဆက်ခံနိုင်မည့်သူ ဟုတ် မဟုတ် ဤပွဲတွင် သူကြည့်မည်။ သူ့အမျိုး၊ သူ့ရွာက သူ့လို မုဆိုးကျော်ကြီးတစ်ယောက်ကို သူ ချင်ခြင်းတပ် နေသည်မှာ ကြာပြီ။ သူ့မြေး ခေါင်ခါးသည် ဤပွဲ၌ သားကောင်ကြီး တစ်ကောင်ကောင်ကို ပထမဦးဆုံး သွေးထွက်အောင်ပစ်နိုင်လျှင် သူ့ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်ပြီ။

သို့သော် ဆလောင်းဗွန်က သူ့မြေးကိုမူ များစွာတော့ စိတ်မချ။ သူသည် သူ့သားများကို သင်ပြခဲ့သလို ခေါင်ခါးကိုလည်း ဆယ်နှစ်မပြည့်မီကပင် တောပစ်၊ တောလိုက်ခေါ်သွား၍ သင်ပြလာခဲ့သည်မှာ ယခု ခေါင်ခါး ဆယ့်လေးငါးနှစ်အရွယ်သို့ ရောက်နေပြီ။ သို့သော် ဆလောင်းဗွန်က သူ့မြေးကို အားမရ။ သူ့မြေးသည် ဆူဖြိုးဝလွန်းသည်။ လေးလံထိုင်းမိုင်းသည်။ နှေးကွေး၍ သားကောင်တို့၏ ပရိယာယ်၊ တောတောင်တို့၏ အထာကို ယခုထိ ကောင်းစွာ မသိတတ်သေး။ သားကောင်ကြီး တစ်ကောင်ကောင်ကို ယခုထိ ဦးဆောင်၍ ပစ်ခတ် မရဖူးသေး။ အဆိုးဆုံးမှာ အဘိုးကိုကြောက်၍သာ မုဆိုးလျှာ လုပ်နေရသော်လည်း မုဆိုးတံငါအလုပ် သူ လုံးလုံး စိတ်မဝင်စားခြင်းပင်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့ရွာနားတစ်ဝိုက်တွင် နာမည်ထွက်နေသော ကူပွန်ရွာသားလေး ခွန်လွေကို သူ တကူးတက သွားဖိတ်လာခဲ့သည်။ ဤတောလိုက်ပွဲတွင် ခွန်လွေ၏ အစွမ်းအစကိုလည်း သူ နားထောင်ကြည့်မည်။ သူ့မြေး (သို့မဟုတ်) ခွန်လွေသာ ဤတောခြောက် အမဲလိုက်ပွဲမှာ သားကောင်ကြီးတစ်ကောင်ကို ပထမဦးဆုံး သွေးထွက်အောင် ပစ်ခတ်နိုင်လျှင် ပစ်ခတ်နိုင်သူကို မုဆိုးတို့၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ သူ့ကုပ်ချိုးသေနတ်ကို ပေးအပ်ပြီး သူက မုဆိုးဘဝမှ အငြိမ်းစား အနားယူတော့မည်။

သူသည် အသက်ကြီးပြီဖြစ်သည်။ ရွာက ဖာသာကြီးကလည်း သူ့ကို တွေ့တိုင်း ဘုရားကျောင်းလာရန်၊ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တက်ရန် အမြဲပြောနေသည်။ သို့သော် သူက ဖာသာကြီးဘုရားကို မယုံ

ကြည်။ သူ့ကိုးကွယ်သည်မှာ နတ်ဒေဝတာသာ ဖြစ်သည်။ ရွာရှိ လူအများကမူ နတ်ကိုးကွယ်ခဲ့ကြရာမှ ယခု ဖာသာကြီးအဆုံးမကို သက်ဝင်၍ ခရစ်ယာန် ဘာသာထဲ ရောက်ကုန်ကြပြီ။ မိမိရွာသား ဖာသာကြီး မွေးစားသား ငအောင် ဆလိုင်းဝါကလည်း သူ့ကိုတွေ့တိုင်း တရားဟောနေသည်။ နတ် မကိုးကွယ်ရန် တားမြစ်နေသည်။

ဖာသာကြီးတို့ ဆလိုင်းဝါတို့ ဘုရားအကြောင်းကို သူ မသိသည်မှာ မှန်၏။ သူသိသည်မှာ တောတောင်ကို စောင့်ရှောက်နေသော နတ်ဒေဝတာ များသာ ဖြစ်သည်။ နတ်ဒေဝတာများဆီတွင် သားကောင် တောင်းပစ်၍ ရသည်။ နတ်ဒေဝတာများကသာ သူ့ကို စောင့်ရှောက်သည်။ သို့သော် ကြီးရင့်လာသောသူသည် အိုမင်းမစွမ်း ဖြစ်လာသည်။ ငယ်စဉ်ကလို သားကောင်များနောက်ကို အမိမလိုက်နိုင်တော့။ ထို့ကြောင့် ဤတောခြောက် အမဲလိုက်ပွဲတွင် အောင်နိုင်သူတစ်ယောက်ယောက်ကို သူ့ဂုဏ်ထူးဆောင် သေနတ် ပေးအပ်၍ သူ အနားယူတော့မည်ဟု စိတ်ကို တုံးတုံးချ ဆုံးဖြတ် ထားသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ယခု တောခြောက် အမဲလိုက်ပွဲတွင် သူယုံကြည် သော နတ်ဒေဝတာများကို တိုင်တည်ကာ ကြက်ဗေဒင် အမေးအဟောကို သူ့ကိုယ်တိုင် အထူးတလည် ပြုလုပ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ သူ၏ တစ်ဦးတည်း သော မြေး ခေါင်ခါးသည် ဤပွဲ၌ အောင်ပန်းဆင်နိုင်ရန်ကိုလည်း ဆလိုင်း ဗွန် ဆုတောင်းထားခဲ့ပြီး အိမ်ပြန်လာသည်။ တောခြောက် အမဲလိုက်ပွဲက သတင်းစကားများကို သူ နားထောင်နေလေသည်။

တောခြောက်ပွဲကို စသော ထိုနေ့ညနေ၌ပင် ဆတ်ဖားကြီး တစ် ကောင်နှင့် ချေငယ်နှစ်ကောင်ကိုရပြီး ခြေမြန်တော်တွေက ရွာသို့ ထမ်းပို့လာ ကြသည်။ သို့သော် ထိုတောတိရစ္ဆာန်ငယ် သုံးကောင်မှာ မိနှင့် ထောင် ချောက်တွင် မိ၍ ရကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ မည်သူပစ်ခတ်၍မှ မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ဆလိုင်းဗွန်သည် သူ့မြေး သေနတ်သံနှင့် သားကောင်ကြီး တစ် ကောင်ကောင်ကို ခြေမြန်ဆက်သားများက ရွာအရောက် လာပို့ကြသံကိုသာ မျှော်နေ နားစွင့်နေလေသည်။

သားကောင်ကြီးတစ်ကောင်ကောင်ကို ပထမဦးဆုံး သွေးထွက်သံယို

ဖြစ်အောင် ပစ်ခတ်နိုင်သူမှ ‘လွန်ပီး’ ဂုဏ်ထူးရမည်။ ပထမတန်းစား ‘ဆာအိုက်ပွဲ’ ကျင်းပနိုင်မည်။ သာမန် ချေ၊ ဆတ်၊ သမင် စသည် သားကောင်ငယ်များအား ပစ်ခတ် ဖမ်းဆီး သတ်ဖြတ်နိုင်သူကို ဆာအိုက်ပွဲ လုပ်ရိုးထုံးစံမရှိ။ ‘ဆာဟရန်’ ခေါ် ဆင်၊ ပြောင်၊ စိုင်း... စသည် ပထမတန်းစား တောတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်ကို သတ်နိုင်မှ ‘လွန်ပီး’ ဂုဏ်ထူးရှင် ဖြစ်မည်။

သူတို့ မုဆိုးအစဉ်အလာအရ တောတိရစ္ဆာန်တွေကို သုံးမျိုးသုံးစား ခွဲခြားထားသည်။ ပထမတန်းစားက ဆင်၊ ပြောင်၊ စိုင်း၊ ကျွဲရိုင်း၊ တောဝက်။ ဒုတိယတန်းစားက ကျား၊ ကျားသစ်၊ ဝက်ဝံ၊ သစ်ကျား။ တတိယတန်းစားက ဆတ်၊ ချေ၊ သင်းခွေချပ်၊ ဖြူ... စသည်ဖြင့် အတန်းအစား ခွဲထားလေသည်။

ဤပွဲတွင် ပထမတန်းစားဖြစ်သော သားကောင်တစ်ကောင်ကောင်ကို မည်သူ ဦးစွာ ပစ်ခတ်ပြီး ‘လွန်ပီး’ ရမည်ကို မုဆိုးကျော်ကြီး ဦးဗွန်သွမ်းက စောင့်မျှော်နားစွင့်နေသလို ရွာရှိ အပျိုများကလည်း မိမိချစ်သူ ‘လွန်ပီး’ ဖြစ်ရန်ကို ဆုတောင်း မျှော်လင့်နေကြသည်။

[၁၅]

တောခြောက် အမဲလိုက်ပွဲ ကျင်းပနေကြသော တောတောင်များဘက်က
သေနတ်သံတစ်ချက်ကြားတိုင်း သူ့မြေးကြီး ခေါင်ခါး လွန်ပီးဖြစ်မည့်
သေနတ်သံလားဟု အမျှော်ကြီး မျှော်နေသော ဆလိုင်းကြီးဗွန်မှာ ဤပွဲ၌
လည်း ခဲလေသမျှ သဲရေကျ ဖြစ်သွားပြန်သည်။

အမဲလိုက် တောခြောက်ပွဲမှ သေနတ်သံကို စ ကြားရစဉ်ကမူ သူ့မြေး
လွန်ပီး ဂုဏ်ထူးကို ရယူမည့် သေနတ်သံပဲဟု အားတက်ခဲ့သော်လည်း
နောက်ဆုံး ပွဲသိမ်းသောအခါ သူ့မြေး လူဝကြီးကို တောခြောက် အမဲလိုက်ပွဲ
တွင် ရလာကြသော သားကောင်ကြီးငယ်များနှင့်အတူ ရွာသို့ ထမ်းပြန်လာ
ကြရသည်။

အကြောင်းမှာ တောခြောက်အဖွဲ့ကလူတွေ တဟေးဟေး အော်ဟစ်
ခြောက်လှန့်လိုက်ကြရာ စိုင်ကြီးတစ်ကောင်မှာ စည်းရှိရာဘက်သို့ ဒုန်းစိုင်း
ပြေးချလာသည်။ ထိုစိုင်ကြီးကို စည်းနားက စောင့်နေသော ခေါင်ခါးက
ကုပ်ချိုးသေနတ်နှင့် ဆီးပစ်သည်။ သို့သော် စိုင်ကိုမထိ။ စိုင်က လန့်ပြီး
လှည့်ပြေးရာ ခေါင်ခါးက စိုင်ကြီးနောက် ပြေးလိုက်သည်။ သူ့ရည်ရွယ်
ချက်မှာ ထွက်ပြေးသော စိုင်ကြီးကို နောက်တစ်ချက်ပစ်ရန် ဖြစ်သည်။

သည်မှာတင် စိုင်ကိုပစ်ရန် ပြေးလိုက်လာသော ခေါင်ခါးနှင့် ချေ
(ဂျီ) ဖားတစ်ကောင်တို့ ပက်ပင်းတိုးမိကြသည်။ ထိုအခါ ချေဖားက လန့်ပြီး

ခေါင်ခါးကို ပက်ထားခဲ့သည်။ ဝတုတ်ကြီး ခေါင်ခါးမှာ ခိုင်ကို မမီလိုက်ဘဲ ချေပက်ခံရကာ လဲကျသွားသည်။ ထိုအချိန်မှာ သူ့သေနတ်က ကျည်တစ် တောင့်တော့ ထွက်သွားပါ၏။ သို့သော် မည်သည့်သားကောင်ကိုမှ မထိ။ သူသာ ကမ်းပါးစောင်းတွင် လဲကျန်ခဲ့၏။

ဤအဖြစ်ကို ဖိုင်း (စည်း) ၌ ဗိထောင်ထား၍ စောင့်ကြည့်နေသော ကျင်ပေါင်က မြင်လိုက်သည်။ အကယ်၍ စည်းသို့ပြေးလာသော ခိုင်ကြီးကို ခေါင်ခါးသာ သေနတ်နှင့် လှမ်းမပစ်လျှင် သူ့ဗိတွင် ခိုင်ကြီးမိမည်မှာ မုချဟု ဗိဆရာ ကျင်ပေါင်က ခေါင်ခါးကိုပင် စိတ်ဆိုးသည်။ သူ ဆီးပစ်သဖြင့် ခိုင်ကြီးမှာ လှည့်ပြေးသွား၍ လွတ်သွားသည်။

ဤပွဲတွင် ခိုင်ကြီးကို အသေပစ်ဖမ်းပြီး လွန်ပီးဖြစ်မည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးကာ ဗိရှိရာဘက်သို့ ဦးတည်ပြေးလာသော ခိုင်ကြီးကို ကြားဖြတ် ဆီးပစ်ရမည်လားဟု ဗိဆရာ ကျင်ပေါင်က ခေါင်ခါးကို ဒေါသတကြီး ဆဲဆိုသည်။ ချေပက်၍ လဲသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၍သာ သို့မဟုတ်ပါက ရိုက်နှက်မိလိမ့်မည်ဟုပင် ကျင်ပေါင်က ခေါင်ခါးကို ကြိမ်းဝါးပြီး သူတစ် ယောက်တည်းလည်း ဆွဲထူထမ်းပိုးမနိုင်သော ဝတုတ်ကြီး ခေါင်ခါး ကိုယ် ခန္ဓာကြီးကို ပိုင်းမ ထမ်းခေါ်ကြရန် တောလိုက်အဖွဲ့သားများကို လှမ်းခေါ် ရသည်။

ချေစွယ်မှာ နဲ့နဲ့လှုပ်လှုပ်သာ ဖြစ်သော်လည်း ထိမိပါက ဓားမြစ်မြစ်နှင့် ခွဲသွားသလို ရှည်လျားသောဒဏ်ရာကြီး ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။ ချေများမှာ တစ်ခါ တစ်ခါ သူတို့ အစာစားနေစဉ် ရုတ်တရက် ခုန်အုပ်လာသော ကျားကိုပင် ဤသို့ လန့်ပက်ပက်၍ အော်မြည်ပြေးတတ်ရာ ကျားပေါင်မှာ ပဲ့ထွက်လု နီးပါး ဒဏ်ရာ ရသွားတတ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း 'ချေစွယ်နဲ့နဲ့ ကျား ပေါင်ပဲ့' ဟု မုဆိုးတို့ ဆိုရိုးစကားရှိခဲ့သည်။

ယခု ခေါင်ခါးကို လန့်ပက်ပက်သွားသည်မှာ ဗိုက်ကိုမထိဘဲ ခြေ သလုံးသားကို ပက်မိသွား၍သာ တော်သေး၏။ ဗိုက်ကိုသာထိလျှင် အူပွင့် ပြီး ထိုနေရာ၌ပင် ချက်ချင်း သေသွားနိုင်သည်။ ယခုလည်း ခေါင်ခါး ခြေ သလုံးကြွက်သားတွင် ချေပက်ထားခဲ့သော ဒဏ်ရာက မနည်း။ ခြေသလုံး ကြွက်သားတစ်ဝက်နီးပါးကို ပက်ကွဲသွားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ခြေ

မထောက်နိုင်ဖြစ်သွားသော ခေါင်ခါးကို ရရှိထားသော သားကောင်ကို ထမ်းလာသလို ခေါင်ခါးကိုလည်း မိမိရွာသို့ ခြေမြန်တွေက ထမ်းပို့လိုက်ကြသည်။ တောခြောက်အမဲလိုက် အဖွဲ့ကတော့ ဆက်လိုက်နေကြ၏။

ဤပွဲတွင် ကံကောင်း၍ ပွဲလမိုင်းကပ်သွားသူကတော့ အာဂန္တူ ကူပွန်ရွာသား ခွန်လွေပင်ဖြစ်သည်။ ထူးထူးခြားခြား နတ်ဒေဝတာများကပင် မလိုက်သလား ထင်ရသည်။ တောခြောက် အမဲလိုက်ပွဲတွင် ဤကဲ့သို့ ကျားသစ်ကို သူတို့ရွာ၌ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရဖူးကြ။ များသောအားဖြင့် ဤလို တောခြောက် အမဲလိုက်ပွဲများတွင် လူအင်အားစုကြီးနှင့် အော်ဟစ်ဟည်းတိုက် ခြောက်လိုက်ကြရာတွင် ကျားသစ်နှင့် ဝက်ဝံတို့မှာ လူအုပ်ကြီးကို ကြောက်ပြီး သစ်ပင်ပေါ်တက်ကာ ပုန်းအောင်းနေတတ်ကြသည်။ တောခြောက်ပွဲပြီးသွားမှ (သို့မဟုတ်) လူအုပ်ကြီး ဝေးဝေးကိုရောက်သွားမှ သစ်ပင်ပေါ်က ဆင်းပြီး လူအုပ်နှင့်ဝေးရာကို ပြေးသွားကြသော အလေ့ရှိသည်။

ယနေ့ သေနေ့စေ့၍လား၊ ခွန်လွေပဲ ကံကောင်းချင်၍လား မသိ။ သစ်ပင်ပေါ် တက်ပုန်းနေသော ကျားသစ်ကို ခွန်လွေကလည်း မြင်သည် မဟုတ်။ ခွန်လွေသည် အများနည်းတူ ဒူးလေးကိုလွယ်ကာ လှံထမ်းပြီး အော်ဟစ်လိုက်လာရာ သစ်ပင်ပေါ် တက်ပုန်းနေသော ကျားသစ်က ခွန်လွေကိုယ်ပေါ် ခုန်ချပြီး ကိုက်သတ်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ကျားသစ်က ခွန်လွေကို မကိုက်မိမိမှာပင် ခွန်လွေ ပခုံးတစ်ဖက်တွင် မှေးထောင်ကိုင်လာသော လှံသွားက ခုန်ချလိုက်သော ကျားသစ်ရင်ဝလည်မျိုကို အလိုလို ဖောက်ဝင်သွားသည်။ ထိုအခါမှ ခွန်လွေနှင့် ကျားသစ်တို့ လုံးထွေးသတ်ပုတ်ကြတော့သည်။

သစ်ကိုင်းထက်မှ ခုန်ချလိုက်စဉ်ကပင် သူ ရင်ဝလည်မျိုကို လှံသွားက ထိုးဝင်သွားပြီဖြစ်ရာ ကျားသစ်မှာ ခွန်လွေကို ကိုက်အားကုန်သွား၍ ကုတ်ခြစ်ရန်သာ တတ်နိုင်တော့သည်။ ရင်ဝလည်မျိုရင်းကို လှံစူးပြီး ကျားသစ်ပါးစပ်ထဲက အန်ထွက်လာသော သွေးများမှာ ခွန်လွေတစ်ကိုယ်လုံး ခြင်းခြင်းနီနေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ခွန်လွေနောက်က လိုက်ပါလာကြသော သူ့အရပ်သားများမှာ ခွန်လွေကိုယ်ပေါ်က သွေးများကို ကျားသစ်ကိုက်ဒဏ်ရာက

သွေးထင်ကြသဖြင့် ရုတ်တရက် မှင်တက်မိသွားကြသည်။ ခွန်လွေနှင့် လုံးထွေးနေသော ကျားသစ်ကို လုံနှင့် ဝင်ထိုးရန်ကိုပင် တဒံ ကြောင်သွားကြသည်။ သူတို့ မြေစိုက်လုံကပ်ထိုးကြချိန်မှာ ကျားသစ်ကား ခေါင်းပင် မမတ်နိုင်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျားသစ်တစ်ကောင်ကို သူတို့အဖွဲ့က အလွယ်တကူပင် ရလာကြသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

ခွန်လွေ ကိုယ်ပေါ်မှာလည်း ကျားသစ်ကုတ်ခြစ်ထားသော ဒဏ်ရာ အနည်းအကျဉ်းကလွဲပြီး ကျားသစ်ကိုက်ရာ တစ်ချက် နှစ်ချက်ပင် ပါမလာပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤပွဲတွင် သစ်ပင်ပေါ်က ခုန်ချကိုက်လာသော ကျားသစ်ကို ပထမဦးဆုံး လုံနှင့်ဆီးထိုးလိုက်သလို ဖြစ်သွားသော ခွန်လွေက အလိုလို 'လွန်ပီး' ဖြစ်သွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဤပွဲအတွက် ခွန်လွေကို ဂုဏ်ပြုကြရတော့မည်။

ဤသည်ကို တော်ဝင်မုဆိုးကြီး ဆလှိုင်းဗွန်ကလည်း လက်ခံသည်။

ဤနှစ် ဦးဦးဖျားဖျား တောခြောက် အမဲလိုက်ပွဲတွင် သူတို့ရွာ၌ တစ်ခါမှ မရဖူးသော ကျားသစ်တစ်ကောင်ကို ရလာကြသဖြင့် တစ်ရွာလုံး 'လွန်ပီး' ဂုဏ်ပြုပွဲလုပ်ရန် ပျော်နေကြသည်။ အထူးသဖြင့် ကာလသမီး မိန်းမပျိုများက ပိုပျော်ကြသည်။ သူတို့ တောင်ပေါ်ဒေသတွင် တစ်ရပ် တစ်ကျေးကလာ၍ ကပြသော ပွဲလမ်းသဘင်ဆိုတာလည်း မရှိ။ သူတို့မှာ ပျော်ရွှင်စရာဆို၍ ဤလိုပွဲများသာ ရှိသည်။ ဤလို လွန်ပီးဂုဏ်ပြုပွဲတွင် ချစ်သူရည်းစားလည်း ရနိုင်သည်မို့ အပျော်ကြီး ပျော်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် မပျော်နိုင်သူတစ်ယောက်က ဆလှိုင်းကြီးဗွန်။

သူသည် ဤတောခြောက်အမဲလိုက်ပွဲ၌ သူ့မြေး ခေါင်ခါးကို လွန်ပီး သူ့ရဲကောင်း ဖြစ်စေချင်သည်။ သူ၏ အရိုက်အရာကို ဆက်ခံနိုင်သူ ဖြစ်စေချင်သည်။ အစဉ်အလာကြီးမားခဲ့သော သူ၏ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် မုဆိုးကျော်ကြီး မျိုးဆက်သစ်ကို ချင်ခြင်းတပ်နေသဖြင့် သားတစ်ယောက်ကိုလည်း သူ ပွဲထုတ်ခဲ့ပြီ။ အရာ မထင်ခဲ့။ ယခု သူ့မြေးကျတော့လည်း ဘာမဟုတ်သော ချေငယ်တစ်ကောင်၏ အစွယ်အပက်ကို မရှောင်တတ်၍ တကယ့်ပွဲမှာမှ အနာတရဖြစ်လာသည်။ မုဆိုးကျော်ကြီးတစ်ယောက်၏ မြေး၊ မုဆိုးကျော်ကြီး သွန်သင်လေ့ကျင့်ပေးထားသော မြေးကို ချေငယ်ပက်၍ ဒဏ်ရာရလာ

သည်။ ထပင် မထနိုင် ဆိုသော စကားမှာ အဘိုးဖြစ်သူ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကိုပင် ကျစေသည်။

လက်နက်မပါ၍လည်း မဟုတ်၊ လက်နက်မှ တောခြောက် အမဲ လိုက်ပွဲတွင် မည်သူမှ ကိုင်ဆောင်ခွင့်မရသော သေနတ်လည်း သူ့တွင် ပါ သည်။ သို့ဖြစ်ပါလျက် ချေငယ်လေးပက်၍ တောခြောက်ပွဲက သားကောင် များနှင့်အတူ သူ့ကို ရွာသို့ ထမ်းခေါ်လာကြရသည်ဆိုသော စကားမှာ လူ ကြား၍ပင်မကောင်း။ ထို့ကြောင့် မြေးခေါင်ခါးကိုမြင်တော့ ဆလောင်းဗွန်က ဒေါသနှင့် "တစ်ခါတည်း သေသွားရင်ပိုကောင်းမယ်" ဟုပင် ပြောမိခဲ့သည်။

ကြက်ဗေဒင် နတ်မေးကြစဉ်က ကြက်ဗေဒင်ကလည်း ဤပွဲတွင် သားကောင်ကြီးရမည်။ လူတွေ အထိအခိုက်မရှိဘဲ ဘေးမသီရန်မခ ရွာသို့ ပြန်လာကြလိမ့်မည်ဟု အဟောထွက်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ ဒုတိယတန်းစား ဖြစ်သည့် ကျားသစ်တစ်ကောင်ကလွဲပြီး ပြောင်မရ၊ စိုင်မရ၊ သားကောင်ကြီး တစ်ကောင်မှ မရသည့်အပြင် သူ့မြေးသာ အနာတရဖြစ်လာသည်။ သည် တော့ ကြက်နတ်ဗေဒင်ကိုလည်း ဆလောင်းဗွန် အယုံအကြည် မဲ့သွားသည်။ စိတ်ဆိုးသည်။ ထိုအခါ ရွာမကျန်၊ တဲမကျန် တောင်ယာတောထဲထိ လိုက်လာပြီး သူတို့ဘုရားကို ယုံကြည်ရန် လာပြောတတ်ကြသော ဖာသာ ကြီးနှင့် ဆလောင်းဝါတို့၏ မျက်နှာများကိုလည်း မြင်မိလိုက်သည်။ ကြက် ဗေဒင်ကို သူ အယုံအကြည်မရှိတော့။

တစ်ခုတော့ သူ ဖြေသာသွားသည်။ ဤတောခြောက်ပွဲတွင် ပထမ တန်းစားဖြစ်သော ဆင်၊ ပြောင်၊ စိုင်တို့ကို မရခဲ့သော်လည်း ဒုတိယတန်း ဖြစ်သော ကျားသစ်တစ်ကောင်ကိုတော့ ကူပွန်ရွာသား မုဆိုးလေး ခွန်လွေက လုံနှင့်ထိုးသတ်၍ ရလာခဲ့သည်။ ဤသူငယ်သည် သူ ထင်သည်ထက်ပင် အစွမ်းအစ ရှိလာနိုင်သည်။ သူ့မျိုးဆက်အဖြစ်၊ သူ့တပည့်အဖြစ် ဤသူငယ် ကိုသာ သူ မွေးမြူရတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ဤသူငယ်ကို လွန်ပီးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုကြရတော့မည်။ သူ၏ဂုဏ်ထူးဆောင် ကုပ်ချိုးသေနတ်ကို ပေးအပ်၍ ဆာအိုက်ပွဲကြီး ကျင်းပရတော့မည်။ ပွဲမရှိသော သူတို့အရပ်တွင် ခွန်လွေကို ဂုဏ်ပြုပွဲလုပ်ရန်၊ ကချင် ခုန်ချင်နေကြသော ရွာအပျိုများကလည်း ဆာအိုက်ပွဲလုပ်မပေးလျှင် ကျေနပ်ကြမည်မဟုတ်။

မုဆိုးကျော်ကြီး ဗွန်သွမ်းသည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချက်ချင်း ချရတော့သည်။ ခွန်လွေကို ဂုဏ်ပြုပွဲလုပ်ရန်အတွက် ကူပွန်ရွာသားများကို ဖိတ်ရမည်။ ယခု ဤတောခြောက်ပွဲကရသော ကူပွန်ရွာသား မုဆိုးလေးတို့၏ ခွဲတမ်းသားကောင်ကို ကူပွန်ရွာသို့ ချက်ချင်းပို့ပေး၍ ခွန်လွေ ဆာအိုက်ပွဲကို လာရောက်ချီးမြှောက်ကြရန် ချက်ချင်း ဖိတ်ကြားလိုက်လေသည်။

သူ၏ အဆုံးအဖြတ်စကားကို ထုတ်ဖော်ပြောကြားလိုက်သည်နှင့် ခွန်လွေအပါအဝင် ကူပွန်ရွာသားလေးတွေမှာ အပျော်ကြီး ပျော်သွားကြ သည်။ အမှန်က ကူပွန်ရွာသား မုဆိုးလေးများသာမက ဆလောင်းဗွန်တို့၏ ဖိလာရွာသူ ရွာသားများလည်း ပွဲကျင်းပတော့မည်။ နှစ်ဦးတွင် ပွဲဖြစ်သွား တော့မည်ကိုသိ၍ အားလုံး ပျော်ရွှင်နေကြသည်။

ကျွဲချိုမှုတ်သံ၊ ကျွဲချိုခတ်သံ၊ အောင်ပွဲရ သီချင်းဆိုလာကြသံကို ကြား
 ကတည်းက ကုပ္ပန်တစ်ရွာလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ အထူးသဖြင့်
 တောင်ယာရောက်နေသော အပျိုများပင် ချက်ချင်း တောင်ယာတောက ရွာထဲ
 ပြေးချလာကြသည်။ သူတို့သည် ဖိလာရွာက ပြန်လာသော အောင်ပွဲရ
 သူရဲကောင်းများကို ညသိပ်ခေါင်ရည်နှင့် ကြိုဆိုကြရမည်။ သူ့ရည်းစား၊
 ကိုယ့်ရည်းစား၊ သူ့မောင်၊ ကိုယ့်မောင်၊ သူ့အစ်ကို၊ ကိုယ့်အစ်ကို၊ သူ့ဦးကြီး၊
 သူ့ဦးလေး ပါသွားသူတွေက ပိုပျော်ကြသည်။

ထိုအထဲတွင် အများနည်းတူ ဂျပံထည်ရက်လုပ်နေသော လျှံနေ
 သည်လည်း ရက်ကန်းစင်က ချက်ချင်းထကာ အိမ်ပေါ် ပြေးတက်လာရ
 သည်။ အများနည်းတူ အလှပြင် ခေါင်ရည်အိုးပိုက်၍ ရွာစုရပ်သို့ သွားရ
 သည်။ ကျွဲချိုမှုတ်သံ၊ သီချင်းဆိုသံတွေက ရွာနှင့် ပိုနီးလာသည်။

အမှန်က ဤဖိလာပွဲသွားကြသူများတွင် ဖိတ်ကြားခံရသူ၊ ဦးဆောင်
 သွားရသူမှာ ခွန်လွေဖြစ်နေသဖြင့် လျှံနေက ခွန်လွေကို အထူးကြိုဆိုရမည်။
 ခွန်လွေ ပထမဦးဆုံး ယူသောက်မည့် ခေါင်ရည်အိုးမှာလည်း လျှံနေ၏
 ခေါင်ရည်အိုးသာ ဖြစ်သင့်သည်။ သို့သော် သူ့အစ်ကိုလျှံထောင်က ဆလှိုင်း
 ထန်ထောင် အသုဘပွဲတွင် စိန်ခေါ် အကြွေးတောင်းထားသည်ကို ပြန်ဆပ်
 ရန် စိတ်ငြိုးကြီးနေသော ခွန်လွေက သူ့ခေါင်ရည်အိုးကို ပထမဦးဆုံး

သောက်မှ သောက်ပါ့မလားဟူသောအတွေး ဝင်လာသောအခါ လျှံနေမှာ အလိုလို ငိုချင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ရွာစုရပ်ဖြစ်သည့် ဆလိုင်ခန့်ကျန် + မိုင်သန်းယာတို့အိမ်သို့ မပြေးရုံတမည် လျှောက်လာရာ၌ ခလုတ်တံသင်း တွေပင် သုံးလေးခါ တိုက်မိလာသည်။

လျှံနေ မိုင်သန်းယာတို့အိမ်နား ရောက်သွားချိန်တွင် အိမ်နီးသူ၊ တောင်ယာနီးသူတွေကတော့ လျှံနေထက်ပင် စော၍ ရောက်နေကြပြီ။ ရည်းစားပါသွားသူ၊ မိမိတစ်ဖက်သတ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်ကြိုက်နေသူ ပါသွား သော အပျိုမအချို့ကလည်း ယခုကပင် ကချင် ခန့်ချင်စိတ်နှင့် ခြေတကြွကြွ ဖြစ်နေကြသည်။ သီချင်းညည်းနေကြသည်။

ထိုအထဲတွင် သူ့သား၊ သူ့အစ်ကိုမှာ ဖီလာတောခြောက်ပွဲကို ဖိတ် ကြားခံရသူ ဦးဆောင်သွားသူဖြစ်သော ခွန်လွေ၏သားအမိက လျှံနေကို မြင်သည်နှင့် ပြုံးပြ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ခွန်လွေနှင့် လျှံနေတို့အကြောင်းကို တစ်စွန်းတစ်စ ကြားထား၍လား မသိ၊ ခွန်လွေညီမ ဇာရေ၏အပြုံးက အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခုကို ဖော်ပြနေသလိုပင်။

သို့သော် သူ့အစ်ကို ခွန်လွေနှင့် ယခုလောလောဆယ် မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်လာဦးမည်ကို ကံသေကံမ စိတ်ချ၍မရသေးသော လျှံနေမှာ သူတို့ သားအမိကို မြင်မိကာမှ ခွန်လွေကို ပိုသတိရပြီး ငိုချင်လာသည်။ ဖီလာ တောင်ရွာ အမဲလိုက်ပွဲက ပြန်လာသော ခွန်လွေသည် သူ့ခေါင်ရည်အိုးကို ဦးဦးဖျားဖျား ယူမှ သောက်ပါ့မလားဟူသော စိုးရွံ့စိတ်နှင့် လျှံနေမှာ သူများ လို မပျော်နိုင်ဖြစ်နေသည်။

ကျွဲချိုမှုတ်၊ သီချင်းဆိုကာ သားကောင် ထမ်းပြန်လာကြသော အောင်ပွဲရသူများသည် မိုင်သန်းယာတို့အိမ်နားကို သီချင်းဆိုပြီး ကခုန်ဝင် လာကြသည်။ ဖီလာတောင်ကို သွားကြသည့်အထဲတွင် ပြန်လာကြသော အခါ ခြောက်ယောက်သာပါလာပြီး ခွန်လွေ ပါမလာသောအခါ ရုတ်ခြည်း မျက်နှာပျက်သွားသူတွေကတော့ ခွန်လွေတို့သားအမိနှင့် လျှံနေတို့သာ။

“ဟဲ့... ငါ့သား၊ ခွန်လွေရော” အဘွားကြီးသည် ရှေ့တိုးထွက်လာပြီး အော်မေးလိုက်၏။

“ခွန်လွေ ဖီလာမှာ မိန်းမရ ကျန်ခဲ့ပြီ”

ဒူးလေး၊ လုံရှည်ကိုမြှောက်ကိုင် ဝှေ့ယမ်းကာ ကခုန်နေသော ဗူနိမ်းက အော်ပြောလိုက်၏။

လျှံနေနှင့် အဘွားကြီးက ဗူနိမ်းစကားကို ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ဤလို တောခြောက်ပွဲ၌ မိန်းမရကျန်ခဲ့သည် ဆိုတာတော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဆိုသည်ကို အားလုံးသိကြသည်။ အစဉ်အလာ မရှိသည် ကို သူတို့ခလေ့ မည်သူကမှ မလုပ်ဝံ့ကြ။ စောစောကမူ သားကောင်လိုက်ရာ၌ သေကျန်ခဲ့သလား (သို့မဟုတ်) အနာတရဖြစ်၍များ ချက်ချင်း လိုက်မလာ နိုင်တာလားဟု စိုးရိမ်စွာ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု ဗူနိမ်းက မိန်းမရကျန်ခဲ့ပြီ ဆိုလိုက်သောအခါမှာတော့ ဘာ အန္တရာယ်မှမဖြစ်ဘဲ နောက်ပြောင်မှန်း သိသွားသည်။ ထိုအခါမှ လျှံနေလည်း သက်မ ချမိလိုက်သည်။

အဘွားကြီးက...

“ဟဲ့... ဗူနိမ်း၊ နင့်လုံကြီး ငါ့ကို ထိုးမိပါဦးမယ်။ ငါ့သားရောလို့ ငါမေးနေတယ်”

ထိုအခါမှ သူ့လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲထားသော ခွန်လွေအမေကို ဗူနိမ်းက-

“ဖီလာတောခြောက်ပွဲမှာ အအုလန်သား ခွန်လွေက လွန်ပီးဗျ။ အဲဒါ ကြောင့် သူ့ကို ဆာအိုက်ပွဲလုပ်ဖို့ ဆလောင်းဗွန်က ခေါ်ထားလိုက်တာ”

“ဟယ်... ငါ့သားက လွန်ပီး”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ တို့ခွန်လွေက ဒီပွဲမှာ သူ့ကိုယ်ပေါ် ခုန်ချတဲ့ ကျားသစ်တစ်ကောင်ကို လှံနဲ့ ထိုးသတ်ပြလိုက်တာဗျ။ ခွန်လွေက ဖီလာရဲ့ လွန်ပီးဖြစ်လာပြီ အအုလန်”

အဘွားကြီး၏ အားတက်သရောအမေးကို ဗူနိမ်းကလည်း ကရင်း ခုန်ရင်း လုံရှည်ကြီးကို ဝှေ့ယမ်းရင်း အားလုံးကြားလောက်အောင် အော်ပြော လိုက်သည်။

“ခွန်လွေ လွန်ပီး...”

“ခွန်လွေ လွန်ပီး...”

“တို့ရွာသား ခွန်လွေ လွန်ပီး... ဟီး... ဟေး... ဟေး...”

ဝိုင်းအော်လိုက်ကြသံတို့မှာ တစ်ရွာလုံးကို ဆောင်ဘင်ခတ်သွားသည်။

ပွဲလာနောက်ကျ၍ လမ်းတစ်ဝက်ကလူများနှင့် ကြားရသူများတိုင်း ကလည်း “ခွန်လွေ လွန်ပီး... ခွန်လွေ လွန်ပီး...” ဟု ကြားရာအရပ်က ပြေးလာပြီး အော်ဟစ်လိုက်ကြရာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ပဲ့တင်ပြန် သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာ ခွန်လွေ၏ ညီမငယ်လေး စာရေသည် ပွဲထဲကို တိုးဝင်၍ ကလေးပီပီ အောင်ပွဲရပြန်လာသူများကို ဝိုင်းပတ် ကခုန်နေသည်။ နဂိုကပင် ကချင် ခုန်ချင်နေကြသူများကလည်း ရုတ်ရုတ်သံသံနှင့် အောင်ပွဲရလာသူ များကို ဝိုင်းပတ် ကခုန်နေကြသည်။

လူကြီးများကမူ ဤနေ့ည အောင်ပွဲခံရန် တောခြောက်ပွဲက ရလာ ကြသော ဆတ်ဖားကြီးတစ်ကောင်နှင့် ချေ (ဂျီ) နှစ်ကောင်ကို ဝိုင်းဖျက်ကာ ချက်ပြုတ်ရန် လုပ်နေကြသည်။ ဤနေ့ညနေစာကို တစ်ရွာလုံး ဤဆလှိုင်း ခုန်ကျန်နှင့် မိုင်သန်းယာတို့ အိမ်ပတ်လည်တွင် စုဝိုင်းစားကြမည်။ ထို့ကြောင့် ညနေစာ အိမ်မှာချက်ပြီးသား ထမင်းအိုး၊ ဟင်းအိုးတွေကို ပြေးယူသူကယူ၊ အပျိုစု လူပျိုစု အိပ်တတ်ကြသော ဆလှိုင်းခွန်သာ + မိုင်နော်တို့အိမ်က အပျို၊ လူပျိုများကလည်း အပြေးရောက်လာကြရာ ပွဲမှာ ပိုစည်သွားသည်။

ထိုအထဲတွင် လျှံထောင်နှင့် ပစ်တို့လည်း ပါလာကြသည်။

စိတ်ပါလက်ပါမရှိဘဲ အတွေးတစ်ဝက် အဆွေးတစ်ဝက်နှင့် အလိုက် သင့် ကခုန်နေရသော လျှံနေနားကို ပစ်က ချက်ချင်းရောက်လာသည်။ ကရင်း ခုန်ရင်းက “ယောက်မ... ခွန်လွေကို ပြောပြီးပလား” ဟု တီးတိုးမေး သည်။ လျှံနေက စိတ်မပါသော်လည်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ “သူက ဘာပြောလဲဟင်။ လျှံထောင်ကို သူ သူ မသတ်ပါဘူး။ ကလဲ့စား မချေပါ ဘူးလို့ ကတိပေး...” ဟူသော ပစ်စကားမဆုံးမီပင် အပြောင်အနောက်သန် သော ဗူနိမ်းကြီးက လျှံထောင်မြင်အောင် ပစ်ကို လှမ်းဆွဲပြီး ကခုန်ကာ လျှံထောင်နား ဆွဲခေါ်သွားသည်။

မကြာမီ လျှံထောင်နှင့် ပစ်တို့မှာ မင်္ဂလာဆောင်ကြတော့မည့် ချစ်သူ အိမ်ထောင်ဖက်ဖြစ်သည်ကို လူတိုင်း သိနေကြသဖြင့် လျှံထောင်ကလည်း ရယ်ကျဲကျဲနှင့်သာ ကခုန်နေသည်။ ပစ်ကို ဆွဲခေါ်လာသော ဗူနိမ်းပြောင်က

ပစ်လက်နှင့် လျှံထောင်လက်ကို ဆွဲကိုင်ခိုင်းပြီး သူက အပျိုများရှိရာဘက် လှည့်ထွက်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဆလောင်းဝါ၏အသံက ပေါ်လာသည်။

“ကာလသားများအားလုံး သိကြ၊ ကြားကြစေ။ သန်ဘက်ခါ ငါတို့ နယ်တစ်ဝိုက်၌ ဂုဏ်ထူးဆောင် တော်ဝင်မုဆိုးကြီး ဖိလာရွာသူကြီး မုဆိုးကျော် ဆလောင်းဗွန်က ငါတို့ရွာသား ခွန်လွေကို လွန်ပီးဂုဏ်ထူးနှင့် ဆာအိုက်ပွဲ ကျင်းပကာ သူ့အား နယ်ခြားဝန်ကိုယ်တိုင် ချီးမြှင့်ထားသော ကုပ်ချိုး သေနတ်ကိုပါ ခွန်လွေအား လွဲအပ်ဂုဏ်ပြုမည့်ပွဲသို့ ကာလသားမှန်သမျှ မပျက်မကွက် တက်ရောက်ကြပါရန် ဆလောင်းကြီးဗွန်သွမ်းကိုယ်စား ကျွန်ုပ် ဆလောင်းဝါက ဖိတ်ကြားပါသည်။”

“ခို... ခို... ခို...”

ဖာသာကြီးသားတပည့် ဆလောင်းဝါ ကျောင်းဆရာက ဖာသာကြီး လေသံ စာသံပေသံနှင့် ကြေးမောင်းကြီးသုံးချက်ထုပြီး ကာလသားများကို ဆော်သြ အသိပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ အပျို၊ လူပျိုများနှင့် က၊ချင် ခုန်ချင်နေကြသူများက ပို၍ အော်ဟစ်ကခုန်ကာ သီချင်းသံပြိုင်ဆိုကြသည်။ လက်တွဲထားကြသော သမီးရည်းစား စုံတွဲများကလည်း တီးတိုးတီးတိုး သဖန်းပိုး ထိုးနေကြသည်။

လက်တွဲလက်ချင်းယှက်ပြီး ကနေခုန်နေရာက ပစ်သည် လျှံထောင် ၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး “ရှင်လည်း ခွန်လွေဂုဏ်ပြုပွဲကို လိုက် သွားရမယ်နော်” ဟု နှစ်ကိုယ်ကြားလေသံနှင့် ပြောလိုက်၏။

လျှံထောင်ကလည်း...

“သွားရမှာပေါ့။ ကိုယ့်ယောက်ဖ ဂုဏ်ပြုပွဲပဲ” ဟု ပြန်ပြောလိုက် သည်။

လျှံထောင့်စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ပစ်က ပြုံးပြီး လျှံနေ ဘက်ကို မေးဆတ်ပြလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင်...

“ခွန်လွေ ဂုဏ်ပြုပွဲမှာ ခွန်လွေကို ရှင် တောင်းပန်လိုက်နော်” ဟု ထပ်ပြောလိုက်သည်။

သူတို့ထုံးစံမှာ စကားတစ်ခွန်း၊ အကြည့်တစ်ချက်နှင့်လည်း ရန်သူ

ဖြစ်သွားနိုင်သလို မိတ်ဆွေလည်း ဖြစ်သွားနိုင်သည်ဟူသော အစဉ်အလာ စကားကြောင့် ပစ်ကတော့ ခွန်လွေအား တောင်းပန်စကားဆို၍ ပြန်ပြီး မိတ်ဆွေဖွဲ့ရန်ကို တစ်ချိန်လုံး တိုက်တွန်းနေသည်။

အချိန်မှာ မိုးချုပ်လာပြီဖြစ်သဖြင့် အိမ်ထောင်သည် လူလတ်ပိုင်းများ က အပျို၊ လူပျိုတွေ မမောမပန်း ကနိုင် ခုန်နိုင် ချစ်တင်းနှောနိုင်ကြရန် ကညင်ဆီမီးတုတ်၊ နှမ်းဖြည်း ဆီမီးတုတ်၊ ထင်းရှူးဆီ မီးတုတ်များကို ဆလှိုင်းခုန်ကျန်နှင့် မိုင်သန်းယာတို့ အိမ်ပတ်ပတ်လည်မှာ စိုက်ထူပေးသူက ပေး၊ ချက်ပြုတ်သူက ချက်ပြုတ်နှင့် မအားမလပ်နိုင်အောင် ပျော်နေကြ သည်။

အပျို၊ လူပျိုများနှင့် ကချင် ခုန်ချင်သူတို့ ကကြစမ်း။ မမောမပန်း သန်းခေါင်သန်းလွဲ ကကြစမ်း၊ မောရင် ခေါင်ရည် သောက်ကြ၊ ပြီးတော့ ပြန်ကကြ၊ နောက်ဆုံး ခြေကုန်လက်ပန်းကျတော့ သူတို့စားဖို့ ထမင်းက လည်း အဆင်သင့်ပင်။

ကခုန်အော်ဟစ် သီချင်းဆိုကြ၊ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် နောက်ပြောင်ကျီစယ်ကြ၊ ခေါင်ရည်သောက်ကြနှင့် သန်းခေါင်နီးမှ ထမင်း စားဖြစ်ကြသည်။

သန်းခေါင်ယံ ထမင်းစားပွဲတွင် ကူပွန်ရွာ၏ ရပ်မိရပ်ဖဖြစ်သော ဖာသာကြီးသား ဆလှိုင်းဝါ ကျောင်းဆရာက ခွန်လွေအမေနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင် ထမင်းလာစား၍ ခွန်လွေကို ဂုဏ်ပြုစကားဆိုသည်။

“အအုလန်၊ အအုလန် ဂုဏ်ယူသလို ခွန်လွေအတွက် ကျုပ်နဲ့ ဖာသာကြီးကလည်း ဂုဏ်ယူပါတယ်။ ကျုပ်တို့ထုံးစံမှာ စကားပုံတစ်ခု ရှိတယ်ဟုတ်လား။ သေနတ်ပိုင်မည့်သူနဲ့ မြင်းပိုင်မည့်သူကို ကြိုတင် မသိ နိုင်ဘူးတဲ့။ ကဲ... ခု ခွန်လွေလေးကို သေနတ်ပိုင်မည့်သူ ဖြစ်လာမယ်လို့ ဟိုတုန်းက ဘယ်သူ ပြောနိုင်ကြမလဲ။ သူ့ဆရာ ဆလှိုင်းထန်ထောင်ကြီးသာ အသက်ထင်ရှားရှိနေသေးရင် ဘယ်လောက် ဝမ်းသာလိုက်မလဲ။ ခွန်လွေ လွန်ပီး ဆာအိုက်ဂုဏ်ပြုပွဲမှာ ဆလှိုင်းကြီးထန်ထောင် ခူးလေး တမြောက် မြောက် လုံ တယမ်းယမ်း ဓားတဝင့်ဝင့်နဲ့ ကခုန်နေတာ ခု ကျုပ်မျက်စိထဲ မြင်မိနေသလိုပဲဗျာ။ ဝမ်းသာလိုက်တာ အအုလန်...” ဟု အားရဝမ်းသာ

ဂုဏ်ယူစကား ဆိုလေသည်။

မည်သူ မည်သို့ပြောပြော လျှံနေကတော့ စင်းလုံးချော ဝမ်းမသာနိုင်
သေး။

ခွန်လွေ၏စိတ်ဓာတ်ကို သူ သိသည်။ ခွန်လွေသည် သူတို့ တောင်
ယာခုတ် ဓားလို တစ်ဖက်သာ သွေးသူ။ ဘူးဆို ဘူးပဲ၊ ဖရုံသီးခိုင်း၍ ရသူ
မဟုတ်။ သူ အထပ်ထပ် သူ့အစ်ကို လျှံထောင်အား ကလဲ့စားမချေရန်
ဖရနာန်မရှာရန် ကတိတောင်းသည်ကို ကတိမပေးဘဲ ထပြေးသွားသည်ကို
တွေးမိလိုက်သောအခါ အလိုလို စိုးရိမ်စိတ်တွေက ရင်ထဲ ပြည့်သိပ်လာ
သည်။ ထို့ကြောင့် လျှံနေမှာ ထိုနေ့က မိုးသာ စင်စင်လင်းသွားသည်၊
တစ်မှေးမှ အိပ်မရဘဲ သောကပင်လယ် ဝေနေရလေသည်။

[၁၇]

ဗုဒ္ဓိမ်းတို့ ဖိလာရွာအောင်ပွဲခံ ပြန်လာကြသော ညနေက စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်နှင့် တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ဖြစ်ခဲ့သော လျှံနေမှာ ဤနေ့တွင်တော့ ထမင်းဟင်းပင် မစားချင်လောက်အောင် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။

ဖိလာရွာသို့ လွန်ပီးခွန်လွေအား ဆာအိုက်ဂုဏ်ပြုပွဲ သွားကြသူများ အပြန်မှာလည်း ခွန်လွေကား မိမိရွာသို့ ပြန်ပါမလာ။ ဗုဒ္ဓိမ်းတို့ကို မေးကြည့် ရာ ဆလိုင်းကြီးဗွန်က ခွန်လွေကို ဆာအိုက်ပွဲမှာ သေနတ်အပ် ဂုဏ်ထူး စကားပြော၍ ချီးမြှောက်လိုက်သော်လည်း ခွန်လွေမှာ ယခင်က သေနတ် ကိုင်ဖူးသူ မဟုတ်သဖြင့် သူ့ကို သေနတ်ပစ်နည်း၊ ယမ်းတောင့်ထည့်နည်း သင်ပြရဦးမည်ဆိုပြီး ခေါ်ထားလိုက်သေးသည် ဆို၏။

ခွန်လွေနှင့် အလွန်တွေ့ချင်နေသော လျှံနေမှာ ဗုဒ္ဓိမ်းစကားကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပျော့ခွေသွားမလောက် ဝမ်းနည်းသွားရပြန်သည်။ ဖိလာ တောင်ရွာမှာ သူ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေနေရဦးမည်နည်း။

ဗုဒ္ဓိမ်းမှာ အပြောင်အပြက်နှင့် ပြောတတ်လွန်းသူဖြစ်သဖြင့် သူနှင့် ခွန်လွေအကြောင်းကိုသိ၍ တမင်နောက်ပြောင် ပြောသွားလေသလားဟု လည်း ဖြေတွေး တွေးပြန်သည်။ သို့သော် လျှံနေမှာ နေမထီ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေသဖြင့် မအောင်နိုင်ဖြစ်ကာ သူ့အစ်ကို လျှံထောင်ကိုပင် မျက်နှာပူပူနှင့် မေးကြည့်ရသည်။ သို့သော် တိုက်ရိုက်မေး၍ မကောင်းတတ်သဖြင့် ခွန်လွေ

ရွာပြန်နေ့ထက် သူ့အစ်ကိုနှင့် ခွန်လွေတို့ကိစ္စက စမေးရသည်။

“အစ်ကို၊ နင် ဆာအိုက်ပွဲမှာ ခွန်လွေကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ရဲ့လား။”

“ဆာအိုက်ပွဲမှာ ဒီကောင်ကိုနှုတ်ဆက်ရဖို့ နေနေသာသာ ဖီလာက ကောင်မတွေ ကဲ ကဲနဲ့ သူ့အနား ငါ တိုးမရဘူးဟ။ ဒီကောင်ကလည်း အပျော်ခေါင်ရည် အလွန်အကျွံသောက်ပြီး ငါတို့ပြန်လာတဲ့ထိတောင် မူးရူး နေတုန်း။”

သူ့အစ်ကိုနှင့် ခွန်လွေတို့ကိစ္စကို မေးမည်ဟု စကားချီကာ ရှိသေး သူ့အစ်ကိုစကားကြောင့် လျှံနေရင်ထဲ ခဲလုံးကြီးတစ်လုံးနှင့် ထုထည့်လိုက် သလိုပင် ခံစားလိုက်ရသည်။ ပြေလည်ရာပြေလည်ကြောင်း မေးမည်ဟု စလိုက်ကာမှ လျှံနေဆီ အပူလုံးတစ်ခုက ချက်ချင်း ထပ်ဝင်လာပြန်သည်။

မဦးမချွတ် ဗူနိမ်းတို့ သားကောင်ပို့ သတင်းပြောလာကြသော ညနေ က သူ့အမေ မေးသည်ကို ဗူနိမ်းကြီးက “ခွန်လွေ ဖီလာမှာ မိန်းမရ ကျန်ခဲ့ ပြီ” ဟူသော စကားသည် အတိတ်နိမိတ်ပင်လော။ နောင်တွင် တကယ်ဖြစ် လာမည့် စကားလား။

လျှံနေ သူ့အစ်ကိုကို ဆက်မမေးရဲတော့။ ဆက်မေးလျှင် သူ့အစ်ကို ရှေ့မှောက်မှာ ဒူးထောက်၍ သူ့ရှိုက်ကြီးတင် ငိုမိလိမ့်မည်။

အစ်ကိုလျှံထောင်နှင့် ပစ်တို့ မင်္ဂလာပွဲကို သူ မလာခြင်းမှာတော့ သူ့အစ်ကိုအား စိတ်ငြိုးမပြေသေး၍ဟု ထင်သည်။ ကောက်သစ်စားပွဲထိ ဖီလာက ခွန်လွေ ပြန်ရောက်မလာသောအခါ လျှံနေမှာ နေမရတော့။ ဆလိုင်း ဗွန်ကြီးသည် သူ့မြေးတစ်ယောက်ယောက် သူ့အမျိုးတစ်ယောက်ယောက် ထဲက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက်နှင့်များ ပေးစားချင်၍ သူ့သေနတ် ကိုပါ ပေးပြီး ဆာအိုက်ပွဲ လုပ်ပေးလေသလား။

မကြာမီ ခွန်လွေနှင့် ဖီလာသူမ တစ်ယောက်ယောက်ကို နားဖောက် ပေးစားရန် သူ့အမေဆီကို အသွင်းပေး၊ အသွင်းတောင်းသူများ လာပြော ကြသံကို ကြားရလေမလား။ လာများ ပြောပြီးကြလေပလား ဟူသော အတွေးကို တွေးမိသောအခါ လျှံနေမှာ ဘယ်လိုမှ နေမရတော့။

ထို့ကြောင့် တစ်နေ့မှာ တမင်အကြောင်းရှာပြီး သူတို့တောင်ယာကို လိုက်သွားသည်။ တဲထဲမှာ သူ့အမေကို မမြင်ရ။ ခွန်လွေညီမလေး ဇာရေက

ပြောင်းဖူး မီးဖုတ်နေသည်။ သူဝင်လာတော့ သူ့ကို မလာစဖူးမို့ အံ့သြတကြီး မော့ကြည့်သည်။

“ဘာလုပ်နေလဲ နောင်နောင်၊ အအုလန်ကော” ညီမလေးကြီးတော် ခေါ်၍ အရင်းနှီးဆုံး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကနူး ပြောင်းဖူးခင်းဆင်းသွားတယ်”

သူက ရင်းရင်းနှီးနှီးမေးသော်လည်း ဇာရေလေးက ယခုထိ အံ့သြ သလိုနှင့် ခပ်စိန်းစိန်းကြည့်နေသည်။ ဘာကိုစွဲလဲဟုပင် တစ်ခွန်းမမေး။

မအောင့်နိုင်ပြီမို့ လျှံနေက...

“နင့်အစ်ကို ကဦးဖီလာက ပြန်မလာတော့ဘူးဆို”

“ဖာလဖာယို... မဆိုကောင်း ဆိုကောင်း။ ဟိုတစ်နေ့ကတောင် ဆာ အိုက်ပွဲကရတဲ့ သေနတ်ကြီးလွယ်ပြီး ကနူးအတွက် စောင်တွေ၊ ငါတို့ အတွက် အသားစို၊ အသားခြောက်တွေ လာပေးသွားသေးတယ်”

“လာပေးသွားသေးတယ်ဆိုတော့ ဟိုမှာပဲ နေတော့မယ်လို့ ပြော သွားတာလား”

“မနေပါဘူး။ ဆလောင်းဗွန်ဆီမှာ သူ ပညာသင်ရဦးမယ်တဲ့။ ကနူးက တောင် ပြောလိုက်သေးတယ်”

“ဟုတ်လား၊ အအုလန်က ဘာပြောလိုက်လဲဟင် ညီမလေး”

“ပြောင်းဖူးတွေ ရင့်စပြုနေပြီ။ အိမ်မှာ လူလေးမရှိရင် မဖြစ်ဘူးနော်လို့ ပြောလိုက်တာပဲ။ အစ်မတို့အခင်းတွေရော ဒီနှစ် ဘယ့်နှယ်လဲ”

ဖတဆိုးလေး ဇာရေကို လျှံနေ သနားသွားမိသည်။ ကောင်မလေးမှာ သူ့အိမ် စီးပွားရေးနှင့် လူကြီးလို စကားမေးတတ်သည်။ မိစုံဖစုံ မိန်းကလေး များသာဆို ဤအရွယ် ပြောင်းခင်း၊ ယာခင်းတွေကို စိတ်ဝင်စားမည့်အရွယ် မဟုတ်။ စားမည်၊ အိပ်မည်၊ ကစားမည့်အရွယ်ပင်။ ယခုတော့ သူ့မှာ အမိနှင့်လိုက်ပြီး ဆန်ရေစပါးကိစ္စများ၌ပင် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ပါဝင် နေရသည်။

ဤလို ပြောင်းဖူးများ အလုံးစီစတွင် တောင်ယာသမားတိုင်း တော တိရစ္ဆာန်တို့၏ အန္တရာယ်ကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေကြရသည်။ နေ့ညမဟူ တောင်ယာစောင့်၍ တောင်ယာထဲ အိပ်ကြရသည်။ အထူးသဖြင့်

ပြောင်းခင်းများကို ဝင်ဖျက်တတ်သည်မှာ ဝံများပင်။ သူတို့ကစား၍ ကုန်သည်ထက် ပြောင်းဖူးများကို ရင့် မရင့် တစ်ဖူးပြီး တစ်ဖူး အခွံအာ အပတ်ဖြိုကြည့်ကြသည်။ မရင့်မမာသေးသော အဖူးကိုမစား။ ရင့်သောအဖူးများကို ဖဲ့ချိုး၍ ပုံထားထားတတ်သည်။ ပြီး လူမရှိလျှင် စိမ်ပြေနပြေ ထိုင်စားပြီး သားစာ မယားစာပါ တနင့်တပိုး သယ်ယူသွားသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ပြောင်းဖူး ဥစီချိန်ရောက်လျှင် ဝက်ဝံများကို အထူးဂရုစိုက် စောင့်ကြည့်ရသည်။

လူစောင့်နေသည့်ကြားကပင် လူအလစ် ဝင်ချိုး၊ ဝင်ဖျက်တတ်သည်။ စပါးမှည့်ချိန်ဖြစ်သဖြင့် တောင်ယာမှာ ဆတ်စောင့်စရာတော့ အနားရနေသည်။ ဆတ်များမှာ အပင်ထွက်စ ပျိုးနုပျိုးပေါက်တွေကိုသာ ဝင်စားလေ့ ရှိ၏။ သို့သော် ကြက်တူရွေး၊ ဒေါင်းနှင့် စာကလေးအုပ်တွေကိုတော့ သတိထားနေရသေးသည်။ ကြက်တူရွေးနှင့် စာကလေးတွေမှာ စားရုံစားကြသော်လည်း ဒေါင်းတွေကတော့ သူတို့လည်တံရှည်နှင့် စပါးနံ့တွေကို ရစ်ဆွဲလိမ်ကာ ဝက်ဝံများလိုပင် စားသည်ထက် ခြွေချပစ်ခဲ့သည်။ ဒေါင်းခြွေသွားသော စပါးနံ့တွေမှာ အရိုးသာ ကျန်တတ်သည်။

သူတို့စိုက်ခင်းတွေမှာ လူတစ်ဝက် တိရစ္ဆာန်တစ်ဝက်သာ စားကြရသဖြင့် ယခု သူ့သား ခွန်လွေကို သူ့အမေကလည်း ဖီလာက စောစောပြန်လာရန် ပြောလိမ့်မည်ဆိုသည်ကိုတော့ လျှံနေ သိနေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဇာရေက အစ်မတို့အခင်းတွေရော ဒီနှစ် ဘယ့်နှယ့်လဲ အမေးကို...

“ငါတို့အခင်းတွေလည်း ဒီလိုပါပဲ ညီမလေးရယ်၊ လူတစ်ဝက် တိရစ္ဆာန်တစ်ဝက်ပေါ့” ဟု အလိုက်သင့် ပြောလိုက်ရသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ခွန်လွေတို့အမေ ပြောင်းခင်းက တက်လာသည်။ လျှံနေကို အံ့ဩသလိုနှင့် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး...

“လျှံနေ ဘယ်ကလာတာလဲ” ဟု မေး၏။

“အပါလန်တို့ တောင်ယာဘက်က” ဟု ပြောလိုက်သည်။

လျှံနေတို့ ဘကြီးတောင်ယာမှာ သူတို့နှင့်နီးသဖြင့် တမင်ပြောလိုက်ရသည်။

“နှင့်ဘကြီးတို့ တောင်ယာတော့ ဒီနှစ် သိပ်ကောင်းဆိုပဲ”
အတွားကြီးက သူ့လက်ထဲကိုင်လာသော ကန်စွန်းဥကြီးနှစ်ဥကို

ဇာရေးအား လှမ်းပေးပြီးပြော၏။

“အအုလန်တော့ ခွန်လွေ လွန်ပီးဖြစ်တာနဲ့ သိပ်ပျော်နေမှာပေါ့”

အဘွားကြီးက ရယ်ပြီး...

“ဆလိုင်းဝါ ဟိုနေ့က ငါ့ကိုပြောတယ်။ သေနတ်ပိုင်မယ့်သူနဲ့ မြင်းပိုင်မယ့်သူကို ကြိုတင်မသိနိုင်ဘူးတဲ့။ ဆလိုင်းဗွန်သွမ်းက ဆာအိုက်ပွဲမှာ သားကို သေနတ်အပ်တယ် ပြောတာပဲ။ ဟိုတစ်နေ့က သူ့သေနတ်ကြီး ငါလည်း မြင်လိုက်တယ်” အဘွားကြီးက ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားစွာ ပြောသည်။

“ခွန်လွေ သေနတ်ရတာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး အအုလန်။ ဖီလာက ခွန်လွေ မပြန်နိုင်ဖြစ်နေဦးမယ်”

“ဖာလဖာယို... မဆိုကောင်း ဆိုကောင်း။ ငါ့မှာ ဒီသားတစ်ယောက် တည်းရှိတာ၊ သူမပြန်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ခုဆို ဖာသာကြီးတို့ ဘုရားပွဲလည်း နီးလာပြီ။ လူလေး နင် မြန်မြန်ပြန်လာမှဖြစ်မယ်။ နို့မို့ ငါတို့မှာ ဖာသာကြီးပွဲ ပြောင်းပေါက်ပေါက်ဆုပ် ဘယ်လိုလုပ် ကမ်းနိုင်မလဲ။ ဒီနှစ် ဝံတွေကလည်း အားကြီး သောင်းကျန်းနေတယ်လို့ ငါတော့ ပြောလိုက်တာပဲ လျှံနေရယ်”

ဖာသာကြီးတို့ ဆလိုင်းဝါတို့ ခရစ္စမတ်ပွဲကို အဘွားကြီးက ရည်ရွယ် ပြောမှန်း သိလိုက်သည်။

လျှံနေစိတ်က ပျော်စရာကောင်းသော ခရစ္စမတ်ပွဲ စိတ်ရောက်ချင် သွား၏။ သို့သော် သူ့သိလိုတာကို သိချင်နေသဖြင့် အရဲစွန့် ပြောချလိုက် သည်။

“ဆာအိုက်ပွဲ လုပ်ပြီးသွားတာ ကြာပြီပဲ အအုလန်။ သူ...”

“ဆလိုင်း ဗွန်သွမ်းကြီးဆီမှာ သေနတ်ပစ် လေ့ကျင့်ရဦးမယ် ပြော သွားတာပဲ လျှံနေရယ်။ ခု ဒီကောင် စိတ်ကြီးဝင်နေတယ်။ ဇာရေးက မြန်မြန် ပြန်လာဖို့ ပြောတာတောင် နင့်ပြောင်းခင်း ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိလဲ။ ခု ငါ့လက်ထဲ သေနတ်ရောက်လာပြီ။ နင့်ကို ငါ ဖန်လက်ကောက်တွေ၊ ပုတီး တွေ အများကြီး ဝယ်ပေးလို့ရပြီ ပြောတာနဲ့ နောင်နောင်ကလည်း ပျော်နေ တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကနူးက ငါ့ကို ဖာသာကြီးတို့ပွဲမှာဆွဲဖို့ ပုတီးတွေ အများကြီးဝယ်ပေးတယ်။ ကနူးနဲ့ တောင်ယာကို ကောင်းကောင်းစောင့်

ထားတဲ့”

သူညီမ စကားအရဆိုလျှင် ခွန်လွေ ခရစ္စမတ်ပွဲအိမ် ပြန်လာလိမ့်မည် ဟု သိလိုက်ရသည်။ လျှံနေ သောကတစ်ဝက် လျော့သွားသဖြင့် ဇာရေတို့ သားအမိနှစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ပြန်လာသည်။ သူစိတ်ထဲမှာမူ သွားလည်း သည်စိတ်၊ လာလည်း သည်စိတ် ဖြစ်နေလေသည်။

ရွာတောင်တစ်ခုလုံးကို နှင်းမှုန်များ ဖြန့်ကြက်ထားသည်။ မိုးချုပ်စကတည်းကပင် တောင်ကြိုတောင်ကြားက မီးရောင်လက်လက်ကို မြင်လာရသည်။ ဆလိင်းဝါတို့ ဖာသာကြီးတို့ ပွဲနေ့အကြိုညဖြစ်သဖြင့် ဘာသာဝင်တိုင်း အိမ်ရှေ့တွင် ထင်းရှူး၊ ကညင်ဆီမီးတိုင်တစ်တိုင်ကို အိမ်တိုင်းရှေ့တွင် စိုက်ထူ ထွန်းညှိထားကြသည်။ နှစ်တိုင် သုံးတိုင် ထွန်းညှိထားကြသူတွေကတော့ ဘာသာဝင်လူဟောင်းတွေ။

လျှံနေလည်း အများနည်းတူ အိမ်ရှေ့၌ ကညင်ဆီမီးတိုင်တစ်တိုင်ကို ထွန်းညှိပူဇော်ထားသည်။ မကြာမီ ဆလိင်းဝါဦးဆောင်သော ဓမ္မသီချင်းအဖွဲ့က ပလွေ ဂီတာသံတို့နှင့် ဓမ္မတေးသီဆို၍ ရောက်လာကြတော့မည်။ ထိုအထဲတွင် ယခုနှစ် လွန်ပီးအောင်ပွဲခံထားသူ ခွန်လွေလည်း ခါတိုင်းနှစ်လိုအသံဝါကြီးနှင့် ဓမ္မတေးသီဆို၍ ပါလာလိမ့်မည်အထင်နှင့် လျှံနေ ရင်တထိတ်ထိတ် စောင့်မျှော်နေမိသည်။

သူ့ညီမ ဇာရေစကားအရဆိုလျှင် သူ ခရစ္စမတ်ပွဲအမီ ပြန်လာမည်ဟု သိထားရသည်။ ထို့ကြောင့် လျှံနေက ဂနာမငြိမ်ဖြစ်ကာ အိမ်ရှေ့ထွက်မျှော်လိုက်၊ အလှပြင်လိုက်၊ မှန်ကြည့်လိုက်နှင့် အိမ်ပေါ်တွင် ယောက်ယက်ခတ်နေမိသည်။

“ရွှင်လန်းကြ ခရစ္စမတ်ပွဲတော်မှာ...”

ကယ်တင်ရှင် မွေးနေ့ကျင်းပကာ...

ပျော်တပြုံးပြုံး ရွှင်မဆုံး။

နှုတ်ခွန်းဆက်လို့ ပြုံးကြစဉ်လာ...”

မြောက်ဘက် တောင်ကမူပေါ်ရှိ ကိုတိန်တန်တို့အိမ်ဘက်က ဓမ္မ
တေးသံကို မြောက်လေက သယ်ဆောင်လာသည်။ သူ့အသံကို ကြားရလို
ကြားရငြား လျှံနေ နားစွင့်ထားမိသည်။ အသက်ပင် ခပ်ပြင်းပြင်းမရှူဝံ့။
မိန်းမ ယောက်ျား လူဆယ်ယောက်လောက် အသံစုံထဲတွင် သူ့အသံကို
ခွဲခြား၍တော့ မကြားရသေး။ ရင်တခုန်ခုန်နှင့် လျှံနေ အသက်ရှူရပ်မတတ်
နားစွင့်ထားသည်။ ဓမ္မတေးဆိုသံက ပိုနီးလာသည်။ ကြားတစ်အိမ်ပြီးလျှင်
ဓမ္မ တေးဆိုအဖွဲ့က သူတို့အိမ်ရှေ့ကို ရောက်လာကြတော့မည်။

“ကြည်ကြည်လင်လင် ချမ်းအေးလှတဲ့ ညအချိန်မှာ

နေရာတကာ နှင်းဖွေးဖွေး ကျချိန်မှာ...

အမှောင်ကိုဖြိုကာ လောကထဲကို အလင်းဆောင်ယူလာ...”

အသံတွေက ပိုနီးလာသည်။ မီးတုတ်မီးရှူးများကိုပင် လှမ်းမြင်နေရ
ပြီ။ လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း လျှံနေတို့အိမ်ဘက်ကို တက်လာနေကြပြီ။

“ကယ်တင်တော်ရှင် ဘုရားသခင် ကြွလာတာ၊

ချစ်ဆွေရယ်... ချစ်ဆွေရယ်...

ဝမ်းမြောက်စွာ တေးဆိုကြမယ်။

ဘုရားသခင် ဂုဏ်တော် ချီးမွမ်းကာ...

မြူးပျော်မယ်...

ချစ်ဆွေရယ်... ချစ်ဆွေရယ်...

စိတ်ညစ်စရာတွေ ဘေးဖယ်၊

ဘုရားသခင် မွေးနေ့မှာကွယ်...”

ဓမ္မတေးဆုံးသည်နှင့် လျှံနေ စောစောကမှ ထွန်းညှိထားသော အိမ်
ရှေ့က ကညင်ဆီမီးတိုင်နား၌ အားလုံး ရပ်လိုက်ကြသည်။

“မင်္ဂလာနှစ်သစ် ဖြစ်ပါစေ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မင်္ဂလာနှစ်သစ်ပါရှင့်...”

ဆလိုင်းဝါ၏ အသံအဆုံးမှာ လျှံနေက ပြန်၍ နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်

သည်။

“အနန္တမေတ္တာရှင် အိုး... အဖဘုရားသခင်

ဤအိမ်သားများနှင့် တကွ၊

လူစပ်သိမ်းတို့အား ကောင်းချီးမင်္ဂလာကို

ပေးသနားတော်မူပါ အာမင်...

အာမင်...

အာမင်... အာမင်... အာမင်... အာမင်...”

လျှံနေ အသံနှင့် ဓမ္မတေးအဖွဲ့သားများအားလုံး၏ အသံများက
ရောယှက်သွားသည်။

လျှံနေသည် ချက်ချင်း ပြောင်းဖူးပေါက်ပေါက်ဆုပ် ပလုံးကို လက်
ဆွဲပြီး “ကနူး ငါလိုက်သွားပြီနော်” ဟု ပြောကာ ဓမ္မတေးအဖွဲ့ရှိရာ ဆလှိုင်း
ဝါတို့ဆီ ပြေးဆင်းလာသည်။ မီးတုတ်၊ မီးရှူး အလင်းရောင်များထဲ ခွန်လွေ
ကို မမြင်ရ။ ရင်ထဲ ဟာသွားစဉ်မှာပင် ဦးဆောင်သီဆိုသူ ဆလှိုင်းဝါ၏
အသံက ပေါ်လာသည်။

“ရွှင်လန်းကြ ခရစ္စမတ်ပွဲတော်မှာ...” အများနှင့်အတူ လျှံနေလည်း
ဓမ္မတေးဝင်ဆိုပြီး လိုက်ပါလာရသည်။

ခါတိုင်းနှစ်တွေလို ဓမ္မတေးသီဆို၍ အများနည်းတူ လိုက်ပါနေရ
သော်လည်း လျှံနေ မပျော်နိုင်။ အကယ်၍ ခွန်လွေသာ သူညီမငယ် ဇာရေ
ပြောသလို သူ ခရစ္စမတ်ပွဲအမိသာ မိမိအိမ်၊ မိမိရွာကို ရောက်လာလျှင် ဤ
အဖွဲ့ထဲ သူက လျှံနေထက်ပင် စော၍ အဖွဲ့ထဲ ပါလာရမည်။ လျှံနေတို့အိမ်
နှင့်စာသော် သူတို့အိမ်မှာ မြောက်ပိုင်း၌ ရှိသဖြင့် ဆလှိုင်းဝါတို့အဖွဲ့က
သူတို့အိမ်ကို စောစောဝင်ကြလိမ့်မည်။ ယခုလည်း ဝင်လာခဲ့ကြပြီးနေမည်။
သူ မပါလာခြင်းမှာ ဖိလားက ပြန်မရောက်သေးဆိုသည်မှာ သေချာသည်။

အများနည်းတူ ဓမ္မတေးသီဆို၍ လိုက်ပါလာရသော်လည်း လျှံနေမှာ
စိတ်နှင့်ကိုယ် မကပ်ဖြစ်နေသည်။ အကယ်၍ သူသာ အချိန်မီ ရွာကို
ရောက်လာလျှင် ဤနှစ် လွန်ပီး ဖြစ်သောသူက ဆာအိုက်ပွဲ သေနတ်ကိုပင်
ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ လွယ်ယူလာလိမ့်မည် ထင်ခဲ့သည်။ သူ ဆာအိုက်ပွဲ
သေနတ်လွယ်ထားသည်ကို လျှံနေ မြင်ချင်နေသည်။ ကြည့်ချင်နေသည်။

ယခုမူ ခွန်လွေကို မမြင်ရသောအခါ သူ့အတွေးတွေမှာ သူ့ကိုယ်နှင့် တသီးတခြား ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဓမ္မတေးသီဆိုနေသည်မှာ အများနှင့်မတူညီဘဲ တစ်ချက်တစ်ချက် သူ့အသံက သီးသန့်ဖြစ်သွားသဖြင့် ဆလောင်းဝါပင် သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သလား ထင်တော့မှ သတိရ၍ အများ သီဆိုနေသော အပုဒ်ထဲ ကမန်းကတန်း ဝင်ဆိုလိုက်ပါလာနေရ၏။

“အနန္တမေတ္တာရှင် အို... အဖဘုရားသခင်
ဤအိမ်သားများနှင့်အတူ လူခပ်သိမ်းတို့အား
ကောင်းချီးမင်္ဂလာကို ပေးသနားတော်မူပါ။ အာမင်...
အာမင်... အာမင်... အာမင်”

အိမ်ပေါ်ရှိလူများနှင့်အတူ ဓမ္မတေးအဖွဲ့ကလည်း ကောင်းချီးဩဘာ ပေးလိုက်ကြသည်။

ကြီးနိမ်းတို့ အိမ်ရှင်ဘကြီးက သီချင်းသံအဆုံး၊ ကောင်းချီးပေးသံ အဆုံးမှာ...

“ဆလောင်းဝါ၊ ဒီနှစ် သိပ်မိုးချုပ်အောင် မနေကြနဲ့။ မီးတုတ် မီးရှူးတွေ ကလည်း နည်းသေးတယ်။ ဘကြီးတို့အိမ်က မီးတုတ်တွေ ယူထားကြဦး။ အထက်တောင်ရွာဘက်မှာ ဟင်းမျိုးတစ်ကောင် သောင်းကျန်းနေတယ်လို့ ဒီတိုဒွန်တို့နဲ့ လမ်းမှာဆုံလို့ မှာသွားကြတယ်။ သတိဝီရိယနဲ့ သွားကြနော် ဆလောင်းဝါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အပါလန်။ ကျွန်တော်တို့ လူများပါတယ်။ လုံ ဓား ခူးလေးတွေလည်း အသင့် ပါလာကြပါတယ်”

ဆလောင်းဝါက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အေး... အေး... ဟူသော ဘကြီးဗွန်ရော် စကားအဆုံးမှာ ဓမ္မတေး များကို ဆက်ဆို၍ ဆလောင်းခုန်ကျန်နှင့် မိုင်သန်းယာတို့အိမ်ဘက် ဆက် ထွက်လာကြသည်။

ဘကြီးဗွန်ရော်၏ သတိပေးစကားကြောင့် ဆလောင်းဝါက လျှံနေနှင့် အတူ မိန်းကလေးများကို အလယ်ကလိုက်ကြရန် လမ်းမှာပြောသည်။

ဓမ္မတေးတွေသီဆို၍ တစ်အိမ်ဝင် တစ်အိမ်ထွက် လျှောက်လာကြရာ ဆလောင်းခုန်ကျန်နှင့် မိုင်သန်းယာတို့အိမ် အရောက်မှာ အပျို၊ လူပျို အယောက်

၃၀ လောက် ရှိသွားသည်။ လူပျိုများက အိမ်တိုင်းစေ့ ပေးလိုက်ကြသော ပြောင်းပေါက်ပေါက်ဆုပ်၊ ပျားရည်ကျည်တောက်၊ ပိန်းဥ၊ မြောက်ဥ၊ ကန်စွန်းဥတို့ကို ထမ်းပိုး၍ ဘုရားကျောင်းရှိရာ ဖာသာကြီးဆီသို့ ဆလိုင်းဝါ ဦးဆောင်ပြီး ထွက်သွားကြသည်။ မနက်ဖြန် ဘုရားသခင်မွေးနေ့၌ ဘုရားကျောင်းတွင် တပျော်တပါး စုဝေးစားသောက်ကာ ဘုရားသခင်၏ ကောင်းချီးပေးခြင်းကို ခံယူကြမည်။

ကာလသမီးများကမူ မိုင်သန်းယာတို့အိမ်တွင် ဓမ္မတေးသီဆို၍ သန်းခေါင်စာ အပျော်ချက်စားကြရန် ကျန်နေခဲ့ကြ၏။

လျှံနေသည် ဘုရားကျောင်းဘက် ဓမ္မတေးသီဆို၍ ထွက်သွားကြသော ကာလသားအုပ်ကို မိုင်သန်းယာတို့အိမ်ပေါ်က လှမ်းကြည့်နေသည်။ တရွေ့ရွေ့သွားနေကြသော လရောင်ထဲက ကာလသားအုပ်ထဲတွင် ကုန်ခဲ့သော နှစ်က ခွန်လွေလည်း ပါသွားသည်ကို သတိရနေသည်။ ယခုထိလည်း မျက်စိထဲ မြင်ယောင်မိနေသည်။

ယခုလိုအချိန်တွင် ခွန်လွေသည် သူ့ကို သတိမှ ရပါလေစ။ ဤနှစ်လွန်ပီးဖြစ်သူ ခွန်လွေသည် ဖီလာရွာက အပျိုများနှင့် သီချင်းဆို၍ ပျော်နေလေပလား။ ဗူနိမ်းတို့ ပြောသလို ဖီလာရွာတွင် ချစ်သူအသစ်တွေ့ကာ လျှံနေကို မေ့နေပလား။ တွေးရင်း တွေးရင်းက မျက်စိထဲက လျှံနေ၏ ပါးအို့နီနီပေါ် မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ ထို့ကြောင့် လျှံနေမှာ သူများပျော်လို့ မပျော်နိုင် ဖြစ်နေသည်။

ဖီလာတောခြောက်ပွဲက လွန်ပီးဖြစ်လာသော ခွန်လွေသည် အကြီးအကျယ် စိတ်ကြီးဝင်လာသည်။ သူ့မျှော်မှန်းထားခဲ့သော ပန်းတိုင်သည် သူ့အတွက် လက်တစ်ကမ်းသာ လိုတော့သည်။ ဆင်ကိုလည်းကောင်း၊ ပြောင်ကိုလည်းကောင်း၊ ခိုင်ကိုလည်းကောင်း တစ်ကောင်ကောင်ကို သူ သတ်နိုင်လျှင် ဤနယ်တစ်ဝိုက်တွင် သိက္ခာရ မုဆိုးကြီးဖြစ်ပြီ။ ယခု သားကောင်ထဲတွင် ဒုတိယတန်းစားဟု မုဆိုးများ သတ်မှတ်ထားကြသော ကျားသစ်ကို သူ ပစ်သတ်အောင်မြင်လာခဲ့ပြီ။ ပထမတန်းစား တောတိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကောင်ကို သတ်နိုင်ဖို့သာ လိုတော့သည်။

သို့သော် ထိုပထမတန်းစား တောကောင် တစ်ကောင်ကောင်ကို သတ်ပြီး သိက္ခာထပ်ရန်ထက် သူ့အဘိုးလက်ထက်က တင်ခဲ့သော အကြွေးကို သူ့အဖေ မပေးဆပ်ခဲ့သဖြင့် သူ့လက်ထက်မှာ ဆပ်ကို ဆပ်ရတော့မည်။ သာမန်မုဆိုးတစ်ယောက် မဟုတ်သောသူသည် ဤအကြွေးကိုမှ မဆပ်နိုင်ခဲ့လျှင် လူကဲ့ရဲ့သင်္ဂြိုဟ်စကားဆိုစရာ ဖြစ်မည်။ အလကားမုဆိုးဟု အပြောခံရတော့မည်။ သူ့အဖေအပေါ်၌ တင်ခဲ့သောသွေးကြွေးသည် သူ့သားလက်ထက်ထိ ကျန်နေခဲ့မည်။ သို့သော် လွန်ပီးတစ်ယောက်အနေနှင့် ကြွေးတင်မခံနိုင်။ ထို့ကြောင့် လျှံထောင်ကို သူ သတ်ကို သတ်ရတော့မည်။

လျှံထောင်ကို သူသတ်လိုက်လျှင် လျှံနေနှင့်တော့ သူဝေးရတော့

မည်။ ဝေးခါမှ ဝေးရော့၊ လျှံထောင်ကိုတော့ သူ သတ်ကိုသတ်တော့မည်ဟု စိတ်ကြီးဝင်လာသော ခွန်လွေသည် ဖီလာရွာကပြန်လာပြီး မိမိအိမ်တွင် တစ်ရက်သာနားကာ ရလာသော ကျားသစ်ရေကိုပစ်ချပြီး တိန်ခါက သူ့ ဘကြီးတော် ထန်ဗူးဆီကို ဖရနာန်မေးရန် ထွက်လာလေသည်။

ဤချိန်တွင် ခွန်လွေသည် သူ့အမေပြောသော စကားကိုလည်း နား မဝင်၊ လျှံနေ ငိုယိုတောင်းပန်ခဲ့သော စကားကိုလည်း သတိမရတော့။ ပြောင်းခင်း၊ တောင်ယာ ကောက်သစ်စားပွဲ၊ ဘုရားသခင်မွေးနေ့၊ ခရစ္စမတ် စသည်အားလုံးကို ဥပေက္ခာပြုပြီး ဖရနာန်ရရေးကိုသာ တစ်ချိန်လုံးတွေးပြီး သူ့ဘကြီးတော်ဆီ ထွက်လာလေသည်။

ယခုအခါ သူ့တွင် ဒူးလေး၊ ဓား၊ လှံအပြင် ဆာအိုက် ဂုဏ်ပြုပွဲက ကုပ်ချိုးသေနတ် တစ်လက်ကိုလည်း ရလာရာ လမ်းတွင် တစ်ညအိပ်အိပ်၊ နှစ်ညအိပ်အိပ် မည်သည့်အန္တရာယ်ကိုမှ သူ မမှုတော့။ သူ၏ ကုပ်ချိုး သေနတ်သည် ဓား လှံ လေးမြားတို့ထက် အစွမ်းထက်သည်ကိုလည်း ဆလိုင်းဗွန်သွမ်းကိုယ်တိုင် သင်ပြ ပစ်ခတ်ပြလိုက်ပြီးဖြစ်သဖြင့် သူသိလာရ ပြီ။ ပစ်ခတ်တတ်လာပြီ။ ဤတော ဤတောင်တွင် မည်သူ့ကိုမျှ သူက မှုစရာမလိုတော့။

ဤစိတ်ကူးနှင့် တိန်ခါရွာသို့ ဖရနာန် မေးရန်လာသော ခွန်လွေ သည် လမ်းခရီး၌ တစ်ညအိပ်ပြီး ဘကြီးတော်ရှိရာ တိန်ခါရွာဘက် ဆက် ထွက်လာသည်။ ချောင်းရေစမ်းပေါက်တို့ကြောင့် လမ်းပျောက်သွားလျှင် သစ်ပင်ပေါ်က တက်ကြည့်သည်။ မီးခိုးတလူလူ မြင်ရသောနေရာသည် တိန်ခါရွာ သို့မဟုတ် တိန်ခါရွာသားတို့၏ တောင်ယာတဲ ဆိုသည်ကိုတော့ မေးစရာပင် မလိုပေ။ တောင်ယာတဲကိုတွေ့ရလျှင် တိန်ခါရွာကို ရောက်နိုင် သလို မီးခိုးငွေ့ တန်းများ သုံးလေးငါးခု အူထွက်နေသောနေရာသည် တိန်ခါ ရွာပင်တည်း။

သူတို့ရွာဘက်နှင့်စာလျှင် တိန်ခါရွာဘက်သည် ပို၍ တောနက် သည်။ တောင်မြင့်သည်။ ချိုင့်ဝှမ်း လျှိုမြောင်ပေါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်ထင် ၏။ စမ်းချောင်းနားတစ်ခုအရောက်တွင် ပြောင်အော်သံတစ်ခုကို အဆက် မပြတ် သူ ကြားလိုက်ရသည်။ ခွန်လွေ အလွန် ဝမ်းသာသွား၏။ သူ့အား

သိက္ခာရ မုဆိုးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်လာအောင် တောစောင့်၊ တောင်စောင့် နတ်ဒေဝတာများကပင် တမင်ဖန်တီးပေးလာလေပလားဟု ထင်မိလိုက် သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ယခု သူ့ကြားနေရသောအသံမှာ ပြောင်အော်သံ ဟုတ် မဟုတ် ခွန်လွေ နားစွင့်လိုက်သည်။

“တူတူ...”

“တူတူ...” ပြောင်အော်သံ သေချာပြီ။

ခွန်လွေသည် ပြောင်အော်သံကြားရာဘက် ဆက်လိုက်သည်။ ဖရနာန် မေးရန် ဒေါကြီးမောကြီးလာနေသော ခွန်လွေသည် ချက်ချင်း မုဆိုးစိတ် ဝင်လာကာ လျှံထောင်ကို သတ်ရရန်နှင့် ဖရနာန်မေးရန်ကိုပင် တဒဂံ မေ့သွား ပြန်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ခွန်လွေသည် ပြောင်အော်သံနောက် လိုက် လာသည်။ မကြာမီပင် ပြောင်အော်သံနှင့် အခြားတောတိရစ္ဆာန်အသံများက တောင်ချိုင့်ကို ပဲ့တင်ရိုက်ကာ အသံချင်း ရောနှောသွားသည်။

“ဣ... ခွဲ.ခွဲ.”

“ဣ... ခွဲ.ခွဲ.”

ရုတ်တရက်မူ အသံတွေက ရောနှောသွားသဖြင့် မည်သည့်ဘက် လိုက်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအခါ အသံကြားရာဘက် ပြေးလိုက်လာ ပြီး ခြေရာကောက်ရသည်။ အတွေ့အကြုံအရ ခွန်လွေက ချက်ချင်း အသံနှင့် ခြေရာတို့ကို ခွဲခြားလိုက်သည်။ ထိုအခါ အကောင်အထည်များကိုပင် သူ့ စိတ်ပုံရိပ်တွင် မြည်သံရှင်များ၊ ခွာရာရှင်များက ပေါ်လာတော့သည်။

စိုင်း၊ တောနွား၊ ပြောင်၊ တောကျွဲတို့မှာ သာမန်လူများအတွက် ခွာရာ ခြေရာတွေကို တွေ့ရုံ မြင်ရုံနှင့် ခွဲခြားတတ်ဖို့ ခက်သည်။ စိုင်းသည် သာမန် ကြည့်လျှင် တောနွား၊ နွားနောက်တို့နှင့် အတော်တူသည်။ ပြောင်ကမူ ကျွဲနှင့် ကွာခြားချက်တွေ အများကြီးရှိသည်။ ကျွဲရိုင်းကြီးတွေမှာ ခြောက်ပေလောက် မြင့်သော ကျွဲရိုင်းကြီးများ အလွန်ရှားသည်။ ပြောင်ကမူ ရှစ်ပေအထိ မြင့်သော တောစိုးပြောင်ထီးကြီးများ ရှိသည်။ ကျွဲက ခါးကော့သည်။ ပြောင် ကမူ သူ့ကျောရိုးပေါ်တွင် ငါးဆူးတောင်လို ကြက်မောက်ရိုး၊ (သို့မဟုတ်) တီချပ်ရိုး ရှိနေခြင်းကြောင့် သူ့ခါးမှာ ကုန်းကုန်းကြီး ဖြစ်နေသည်။

ကျွဲရိုင်းကိုယ်က ပြာနမ်းနမ်း မွဲခြောက်ခြောက်၊ ပြောင်ကတော့ ပြောင်ဆို သည့်အတိုင်း ချောပြောင်နေသည်။ ဆောင်းနှင့် နွေကာလတွင် သူ့ကိုယ်၌ ရေနံချေးတွေလို အဆီတွေပြန်နေသည်။

ဒူးဆစ်အောက် ခွာလေးဖက်စလုံးကလည်း ဖြူနေသည်။ မျက်လုံး အထက်ကစ၍ ထိပ်ပြင် တစ်ခုလုံးမှာလည်း ဖြူနေသည်။ ပြောင်သည် အကောင်အထည်အရရော၊ ပုံသဏ္ဍာန်အရရော၊ အရောင်အသွေးအရရော ကျွဲရိုင်းကြီးများနှင့် ကွာခြားသည်။ ဦးချိုမှာလည်း ပြောင်ချိုနှင့် ကျွဲရိုင်းချိုက မတူပေ။ ကျွဲချိုမှာ အပြားနှင့် သုံးထောင့်သာရှိပြီး ချိုပေါ်တွင် အရစ်အရစ် ရှိသည်။ ပြောင်ချိုကမူ လုံးချောနေသည်။ စိုင့်ချိုကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည်။ ခွာ မှာလည်း အကောင်အထည်နှင့်စာလျှင် ကျွဲခွာထက် ပြောင်ခွာက သေးသည်။ ကျွဲခွာမှာ ဝိုင်းနေပြီး ပြောင်ခွာမှာ ခပ်ချွန်းချွန်းဖြစ်သည်။

ပြောင်နံ့နှင့် ကျွဲနံ့မှာ အနံ့ချင်း ဆင်ဆင်ဖြစ်သော်လည်း ပြောင်နံ့က ပို၍ စူးရှသည်။ နှာမူတ်သံချင်းလည်း ကွဲပြား၏။ ကျွဲနှာမူတ်သံက ရှူးခနဲ မြည်သည်။ ပြောင်ကမူ အမ နှာမူတ်သံကပင် ဘူးခနဲမြည်သည်။ ပြောင် ပေါက်တစ်ကောင်၏ နှာမူတ်သံမှာ တစ်ခါတလေ ဗုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲသံလို ထွက်တတ်သည်။ ကျွဲက 'ညွ... ညွ...' ဟု မြည်တတ်သော်လည်း ပြောင် သည် မိတ်ဖက်ရှာသောအခါ ထမ်းပိုးမူတ်သံအတိုင်း သံရှည်ဆွဲ၍ 'တူတူ... တူတူ' မြည်တတ်သည်။ ဤသည်ကို မုဆိုးများက ပြောင်အော်သည်ဟု ပြောကြသည်ဟု ဆိုကြသည်။

ထို့ကြောင့် ခွန်လွေသည် ခြေရာနှင့် ပြောင်အော်သံကြားရာဘက် ခွဲခြားသိသဖြင့် ဆက်လိုက်လာသည်။ တတူတူမြည်သွားသော အသံကို နားစွင့်ပြီး လိုက်လာရသလို ပြောင် တိုးတိုက်သွားသော တောချုံသစ်ပင်များ ကိုလည်း လှမ်းကြည့်၍ နောက်က လိုက်လာရသည်။ ဤပြောင်မှာ စမ်းရေ သောက်ပြီး စမ်းဖျားကို တက်သွားသည်မှာ သေချာသဖြင့် ရှေ့က ပတ်ဆီးကာ ခွန်လွေက နေရာ ဦးယူထားလိုက်သည်။

ပြောင်ကိုပစ်လျှင် ယမ်းနဲ့မီးခိုးအတိုင်း အဟုန်ထိုး ပြေးလိုက်လာပြီး လူကို ဝင်ခွေတိုက်တတ်သည်။ လျင်မြန်နှုန်းမှာလည်း ကျည်ဆန်ပမာဟု ဆလိုင်းကြီးဗွန်သွမ်း ပြောသည်ကို အမှတ်ရသဖြင့် ခွန်လွေက သစ်ပင်ကြီး

ကြီးတစ်ပင်ကို ကျော့ဖို့၍ မုဆိုးဘူးထောက်ထိုင်ကာ ပြောင်အလာကို ကြို
 စောင့်နေသည်။ အကယ်၍ ပြောင်ကို သူက ကုပ်ချိုးသေနတ်နှင့် ပစ်လိုက်
 လျှင် ပြောင် ပြေးတိုက်ရန်လာသည်နှင့် သစ်ပင်ကြီးနောက်ကို လူက
 ရောက်နေရမည်။ သို့မဟုတ်ပါက ပြောင်ခေါင်းနှင့် သစ်ပင်ကြားတွင် လူက
 ပြားချပ်ပြီး ချက်ချင်း အသက်ပျောက်သွားနိုင်သည်။ ပြောင်တိုက်ခံရလျှင်
 ပြောင်နှင့် အလုံးအရပ်တူ ခိုင်များပင် ချက်ချင်း ပါးစပ်၊ နှာခေါင်း၊ နားတို့က
 သွေးထွက်အန်၍ သေသည်။ ထို့ကြောင့် ပြောင်ကိုပစ်သည့်အခါ ကျားကို
 ပစ်သည်ထက် သတိထားရသည်။

သဲသောင်အတိုင်း “တူတူ... တူတူ” မြည်ပြီး ယောင်လာသော
 ပြောင်ကို ခွန်လွေ လှမ်းမြင်ရသည်။ သူက တောချုံထဲ ဝင်လိမ့်မည်ထင်သော
 ပြောင်က တောချုံထဲမဝင်ဘဲ တတူတူမြည်လိုက်၊ အနံ့ခံလိုက်၊ အသံ နားစွင့်
 လိုက်နှင့် ဖြည်းဖြည်းသာ လာနေသည်။ ခွန်လွေမှာ နေရာပြောင်း ရွေ့ယူ
 လိုက်ရ၏။ ရှေ့ကိုပြေးသွားပြီး ကျောက်တုံးကြီးတစ်လုံးကို အကွယ်အကာ
 ယူကာ သေနတ်ချိန်၍ စောင့်နေလိုက်သည်။

အစကမူ ကျောက်ကုန်းကိုသာ လှမ်းမြင်ရသဖြင့် မခန့်မှန်းတတ်သော်
 လည်း ယခု မြင်လိုက်ရသောအခါ လန့်စရာပင် ကောင်းသည်။ ပြောင်ကြီး၏
 ဘီချပ်ရိုးကုန်းတန်းထိဆိုလျှင် လူတစ်ရပ်ထက်ပင် မြင့်သည်။ နည်းနည်း
 နောနော ပြောင်ပေါက်ကြီးမဟုတ်။ “တူတူ... တူတူ” အသံပေးပြီး စုံရပ်ကာ
 ပြောင်ကြီးက အသံကို နားစွင့်နေစဉ် ဓားလွယ်ခုတ်ရှေ့ရှိ ပြောင်ကြီးကို
 ခွန်လွေက ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ “ဒိန်း...” ဟူသော သေနတ်သံနှင့်အတူ
 ပြောင်ကြီးသည် ဆလောင်းဗွန်သွမ်း ပြောဖူးသလို ပြေးတိုက်လာသည်မှာ
 မျက်တောင်တစ်ခတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ပစ်တုန်းကပင် ရှေ့ဆိုင်တည့်တည့် မဟုတ်သဖြင့် ခွန်လွေ
 နှင့် နှစ်လံကျော်ကျော်အဝေးက သစ်ပင်များကိုသာ ပြေးတိုက်အောင်းပြီး
 သွေးရူးသွေးတန်း ပြေးသွားသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ခွန်လွေသည် ချက်
 ချင်းပင် ပြောင်ကြီးပြေးရာနောက် သူကလည်း ပြေးလိုက်ရသည်။ တဘိုး
 ကြီးတွင်းဟု ခေါ်သော လည်တံရင်းကို တည့်ပစ်လိုက်သဖြင့် ပြောင်ကြီး
 ပြေးရာနောက်မှာ သွေးကွက်ကြီးတွေ ထင်းကျန်ခဲ့သည်။ ခွန်လွေသည်

သွေးကွက်ထဲ အမြှုပ်ပါ မပါကို သေသေချာချာ ငုံ့ကြည့်ရသည်။

ရှုပ်မှန်တာလား။ တဘိုးကြီးတွင်းကို တည့်တည့်မှန်တာလားဟု စိစစ်ကြည့်သည်။ ရှုပ်မှန်တာဆိုလျှင် တော်တော်နှင့်မသေနိုင်။ အသားကို ရှုပ်မှန်၍ထွက်သော သွေးက အညိုဖြစ်သည်။ အမြှုပ်လည်း မပါ။ ယခု ခွန်လွေ မြင်လိုက်ရသော သွေးကွက်မှာ အမြှုပ်ပလုံးလေးတွေနှင့် အဆုတ်က လာသော သွေးမှန်း ဧကန် သိလိုက်သည်။ ဤပြောင်ပြေးနိုင်လှ မုဆိုးတစ် ထောက်သာ။ ထို့ကြောင့် အမြန်ပင် ပြေးလိုက်လာသည်။

မကြာပါချေ။ ခွန်လွေထင်သလိုပင် စမ်းဖျားနားက ကျူတောကို ဝင်တိုးပြီး ပြောင်ကြီးသေနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သွေးရှူးသွေးတန်းပြေး သည်ကပင် မုဆိုးတစ်ထောက်ကို ရောက်သွားသေးသည်။ စိုင့်တို့၊ ဆတ်တို့ သာဆိုလျှင် တဘိုးကြီးတွင်းကိုသာ (သို့မဟုတ်) လက်ရှုပ်ကြားကိုထိပါက ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းမပြည့်မီ လည်အိုးကျ ကျွမ်းစိုက်ကာ ပစ်လိုက်သော ယမ်းနဲ့ မပြယ်မီ သေကြသည်သာ။

ခွန်လွေသည် ပြောင်ကြီး၏အမြီး၊ နှာဖျား၊ နားရွက်ဖျားတို့ကို လှီး ဖြတ်ကာ မုဆိုးထုံးစံအတိုင်း ချက်ချင်း တောတင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အနားရှိ ကျူရိုး၊ ကျူရွက်အခြောက်တွေကို ပြောင်ကိုယ်ပေါ်တင်ပြီး မီးရှို့ လိုက်သည်။ ဤလို သစ်ရွက်နုချိန်၌ မိတ်စိတ်ဝင်ပြောင်သေသားမှာ အလွန် နူးညံ့သည်။ မီးမရှို့ဘဲ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် နာရီပိုင်းအတွင်း အောက်ဘက် မြေက အသားများ ချက်ချင်း ပုပ်လိုက်လာတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် အမြန် မီးမြှိုက်ရ၏။

ထို့နောက် သားစားကြူးသော တောခွေးတို့၏ ရန်ကိုလည်း ကြောက် ရသဖြင့် ထင်းပုံမီးဖုတ်သည်။ ကျက်သွားသော တင်ပါးဆုံသား တစ်တုံးကို လှီးဖြတ်စားပြီး သစ်ပင်ပေါ်တက်ကာ တိန်ခါရွာဘက်ကို ရှာကြည့်သည်။ မီးခိုးတလူလူ ထွက်နေသော တိန်ခါရွာကိုမြင်ရမှ သစ်ပင်ပေါ်က ဆင်းလာ သည်။ တောခွေးတွေကို စိတ်မချသဖြင့် မီးထပ်ထည့်ကာ တိန်ခါရွာဘက် ထွက်လာသည်။ မိုးပေါ်ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ အချိန်မှာ မွန်းတိမ်းခါစသာ ရှိသေး၏။

ခွန်လွေ အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့ လှမ်းကြည့်သည်နှင့် ခွေးတစ်ကောင်က ထိုးဟောင်သည်။ “အိုးကျောင်း... အိုးကျောင်း...” ဟူသော ခွန်လွေ ခွေးမောင်းသံ မဆုံးမီပင် ဂျပ်ခုတ်ရက်နေသော နေရာက မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ထလာသည်။ လူစိမ်းကိုမြင်သည်နှင့် မိန်းမကြီးက...

“အီးယား... ဘာလဲ” ဟု လှမ်းမေး၏။ သူ့ကိုယ်ပေါ်က သေနတ်ကို မြင်သောအခါ ရုတ်တရက် လန့်သွားပုံလည်း ရသည်။

“ဆလိုင်းထန်ဖူးအိမ် ဘယ်အိမ်လဲ”

“ဟိမကသိပ်ခါး၊ ဟိုဘက်ကအိမ်ပ။ အိမ်ရှေ့မှာ ပြောင်းပင်နှင့် ကြိမ်ပုတ် ရှိပကော...”

ထိုမိန်းမကြီး လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သော တောင်ကမူဘက် ခွန်လွေ ချက်ချင်းထွက်လာသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် ပြောင်းပင်နှင့် ကြိမ်ပုတ်ရှိသည် ဆိုသဖြင့် မှားစရာမရှိတော့။

အိမ်ရှေ့ရောက်သည်နှင့် ခွေးဟောင်ပြန်သည်။ ကလေး သုံးလေး ယောက်ကလည်း ပြေးထွက်ကြည့်ကြသည်။

“ကနိမ်း... ဘကြီးထန်ဖူး ရှိလား” အိမ်ရှေ့တွင်ရပ်ပြီး မေးရ၏။

ကြောင်ကြည့်နေကြသော ကလေးများထဲက အကြီးဆုံးကောင်လေးသည် အိမ်အောက် ဝင်ပြေးသွား၏။ ကလေးက တစ်စုံတစ်ယောက်ကို

ပြောသံကြားလိုက်သည်။ ထိုကလေးနှင့်အတူ ခါးကုန်းနေသော အဘိုးကြီး တစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်ပြီး...

“အဝဲယား၊ ဘယ်သူလဲ... ဘာကိစ္စလဲ” ဟု မေးသည်။

“ကနိမ်းလား၊ ငါကူပွန်ရွာက ပေါလွေသား ခွန်လွေပါ”

“ဪ... ဩ၊ နင့်အမေသေလို့ လာပြောတာလား။ အိမ်ထဲဝင်လေ”

“အမေ မသေပါဘူး ကိပ်ကလေးတု၊ အရေးတကြီးကိစ္စရှိလို့” အိမ်ထဲ ဝင်လာရင်း ခွန်လွေက ပြောလိုက်၏။

ကိပ်ကလေးတု၊ ဘာကိစ္စပါလိမ့်... ပြော” အဘိုးကြီးကလည်း အံ့ဩ တကြီး မေးသည်။

“ကိစ္စ နောက်မှပြောပြမယ် ကနိမ်း။ ခုလောလောဆယ် ငါပြောင် ကြီးတစ်ကောင်ကို ဟိုဘက်စမ်းဖျားမှာ ပစ်သတ်ထားခဲ့တယ်။ မီးလမ်းလည်း ပြထားခဲ့တယ်။ အဲဒါ ကနိမ်းတို့ရွာသားတွေကို ပြောပြီး မြန်မြန် သွားယူ ခိုင်းမှနော်”

“ဟေး... အရှားပါး။ အာဂအကောင်ပဲ။ နင့်မှာ သေနတ်လည်းပါ တာကိုး” အဘိုးကြီး ယခုမှ သူ့ကို စေ့စေ့စပ်စပ်စိုက်ကြည့်ပြီး အံ့ဩသံနှင့် ပြောသည်။

“ဖိလာတောခြောက်ပွဲက ရလာတာ” ခွန်လွေက မာန်တက်သံနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမှာလည်း နင့်ကို ဆာအိုက်ပွဲလုပ်ပေးရမှာပဲ။ ငါ အားလုံး စီစဉ် လိုက်မယ်”

အဘိုးကြီးက သူ့မြေးကြီးတစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြောပြီး ရွာလူကြီး အိမ်ကို အပြောလွှတ်လိုက်သည်။ ကောင်လေးထွက်သွားပြီး ဘယ်လောက်မှ မကြာ၊ တိန်ခါရွာလူကြီးအိမ်က မောင်းထုသံကြားသည်။ ဟိုအိမ်သည်အိမ် ဟိုနားသည်နားက ကျွဲချိုမှုတ်သံ၊ ကျွဲချိုခေါက် အချက်ပေးသံတွေကို ကြားရသည်။ ဤသည်မှာ ခွန်လွေပစ်သတ်ထားခဲ့သော ပြောင်သေကြီးကို မီးလမ်းကြည့်၍ သွားယူကြရန် လူစုခြင်းဖြစ်သည်။

တောင်ယာနီးသူတွေက လူကြီးအိမ်သို့ စောစောရောက်လာကြလိမ့် မည်။ ဝေးသူတွေကမူ ကြားရာအရပ်က ကျွဲချိုမှုတ်အချက်ပေး၍ သူတို့

ကြားပါသည်။ လာနေပါပြီဟု ကျွဲချိုမူတ်၊ ကျွဲချိုခေါက်၍ အချက်ပေးကြသည်။ ဤသည်မှာ လူကြီးအိမ်က မောင်းသံ၏သင်္ကေတကို နားစွင့်၍ အရေးကြီးလျှင် ကြီးသလို အပြေးလာရမည်။ အရေးမကြီးလျှင် ဖြည်းဖြည်းလာ၍ရသည်။ ရွာထဲရှိ ရွာသူရွာသားတစ်ယောက်ယောက် သွေးနှင့်ဆိုင်သလား၊ ချွေးနှင့်ဆိုင်သလား။ မင်္ဂလာမောင်းလား၊ အမင်္ဂလာမောင်းလားဆိုသည်ကို သူတို့သင်္ကေတနှင့် သူတို့ သိကြသည်။

လူကြီးအိမ်က အဆက်မပြတ် တဒုဒုထုလိုက်သော မောင်းသံသည် သွေးနှင့်ဆိုင်၍ အရေးတကြီးခေါ်သောအသံ။ ရပ်သူရွာသား တစ်ယောက်ယောက် ကျားကိုက်၊ ဝံကိုက်၊ ဝက်ပက်၊ ဆင်နင်းသေ၍ သွေးထွက်သံယိုဆိုလျှင် လူကြီးအိမ်ကမောင်းသည် ထုချက်မခြားဘဲ တစ်ဆက်တည်း မြည်သည်။ မှန်မှန်လေးလေး တစ်ချက်ချင်းထုသော မောင်းသံမှာ မင်္ဂလာမောင်းသံ။ ဒုဒု ဒုဒုဟု လေးလေးမှန်မှန် နှစ်ချက်ကို တစ်ချက်သင်္ကေတဖြင့် ထုသော မောင်းသံက အလျင်အမြန်ဆောင်ရွက်ရန် မဟုတ်သော ရပ်ရေးရွာရေးကိစ္စကို အသိပေးပြောကြားလို၍ ညနေ တောင်ယာပြန် ထမင်းစားပြီးမှ လူကြီးအိမ်သို့လာ၍ စုဝေးကြရန် ဖြစ်သည်။

“မင်းသတ်ထားခဲ့တဲ့ပြောင်ကို မီးလမ်းကြည့်ပြီး သူတို့ သွားထမ်းကြလိမ့်မယ် ထိုင်။ မင်းအမျိုးတွေ အတော်ကြာမှ တောင်ယာက ပြန်လာကြလိမ့်မယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း လူကြီးအိမ်က လူတွေနဲ့ ပြောင်သေသွားထမ်းကြပြီးမှ ပြန်လာကြလိမ့်မယ်”

အဘိုးကြီး ထန်ပူးနှင့် ခွန်လွေတို့သည် အိမ်အောက် မီးဖိုနား၌ပင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

ခွန်လွေ ပစ်သတ်ထားခဲ့သော ပြောင်သေကို သူတို့ သွားရှာယူကြရန်မှာ မခဲယဉ်း ဆိုသည်ကိုတော့ ခွန်လွေလည်း သိသည်။ တောင်ယာတံမဟုတ်၊ အိမ်သစ်ရာသစ် မဟုတ်သော နေရာက မီးခိုးတလူလူ ထွက်နေလျှင် ထိုမီးလမ်းသစ်နေရာသည် ခွန်လွေပစ်သတ်ထားခဲ့သော ပြောင်သေရှိရာဆိုသည်ကို သူတို့ အတပ်သိကြသည်။ ဘယ်နေရာတွင် ဘယ်သူ့အိမ်၊ ဘယ်သူ့တောင်ယာရှိသည်ကိုလည်း သူတို့ သိပြီးသားဖြစ်သဖြင့် မီးလမ်းအသစ်ဆီ လိုက်သွားကြလျှင် မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ ခွန်လွေ ပစ်သတ်ထား

ခဲ့သော ပြောင်သေကြီးကို မုချ တွေ့ကြရမည်သာ။

“ကဲ... ဆိုစမ်းပါဦး၊ မင်းအရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ။ ငါက မင်းအမေသေလို့ လာပြောတာထင်ပြီး စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးတောင် ဖြစ်သွားတယ်”

“အမေ နေကောင်းပါတယ် ကနိမ်း။ ကိစ္စက ကနိမ်းကို ဖရနာန် လာမေးတာ”

“ဟင်... ဘယ်သူ့အတွက်လဲ။ ဖရနာန်ရမယ့်သူက...” အဘိုးကြီးက အံ့ဩတကြီးနှင့် သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြီး စကားရပ်ထားသည်။

“ငါက အအိးအတွက် ပေးဆပ်မှာ။ ကနိမ်း ဘကြီးတို့ရဲ့ ဘကြီး ငါ့အဘိုးအတွက် အဖေ အူးယိုးမဆပ်ခဲ့လို့ ငါဆပ်ဖို့ ဖရနာန် လာမေးတာ”

“ငါ မင်းစကားကို နားမလည်ဘူး။ ငါ့ဘကြီး မင်းအဘိုး ထောင် လွေကို ဘယ်သူသတ်လို့လဲ...”

“လျှံထောင်တို့အဘိုး ဦးဒိန်လျှံ သတ်တာမဟုတ်လား။ ငါ ကျောက် ပိုးထိုးဘက်က ဦးလေး ကောထန်ဆီ ရောက်ပြီးပြီ။ ငါ့ကို ဝက်တစ်ကောင် တောင်ပေးလိုက်တယ်။ အဘိုးကိုသတ်တဲ့ ဖရနာန် ဘကြီးပဲ သိတယ်ပြောလို့ ခု ငါ ဘကြီးကို ဖရနာန်မေးဖို့လာတာ။ ပြောင်ပစ်လာတာမဟုတ်ဘူး”

“ဟ... လူလေးရ၊ မင်းအဘိုး ငါ့ဘကြီး ထောင်လွေကို ဘယ်သူမှ မသတ်ရပါလား။ အေး... တစ်ခုတော့ရှိတယ်ကွဲ့။ ဝရမ်းအုခလှိုင်း အကြွေပွဲ ပထမအကြိမ်မှာတော့ ဦးဒိန်လျှံ ဦးဆောင်တာပဲ ငါသိတယ်။ အဲဒါလည်း တို့ငယ်ငယ်တုန်းက မြောက်ပိုင်းသားတွေ ထုံးစံဆိုတော့ အဲဒီကိစ္စ ဖရနာန် ရှာဖို့မှမလိုတာ။ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ပဲ။ အစဉ်အလာလုပ်ကြတာပဲ။ ဦးဆောင် လုပ်တဲ့လူကိုတောင် ကျန်ရစ်သူ သားသမီးတွေက ကျေးဇူးတင်ကြတာ လူလေးမသိလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

အဘိုးကြီးစကားကို ခွန်လွေ ခဏတွေ့၍ နားထောင်နေသည်။ ပြီး တော့မှ-

“ဝရမ်းအုခလှိုင်း အမှည့်ခြွေပွဲ ကြွေပွဲက ငါတို့ခေတ်မရှိတော့ ငါတို့ လည်း မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါသိချင်တယ်။ အဲဒီတုန်းက ငါ့အဘိုး ထောင် လွေကို လျှံထောင်တို့အဘိုး ဦးဒိန်လျှံ ဘယ်လို ဝရမ်းအုခ အမှည့်ခြွေပွဲ လုပ်ခဲ့လဲ။ အဲဒီအမှည့်ခြွေပွဲမှာ ဖရနာန် ဘာလဲ ငါ သိချင်တယ်”

“ခက်လိုက်တာ ဖရနာန်မှ မလိုတာ။ မှည့်နေတဲ့အသီးကို ဘယ်သူမှ မခူးလည်း သူ့အလိုလို ကြွေကျတာပဲမဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ စောစောကြွေ ကျတာနဲ့ နောက်မှကြွေရမှာ အတူတူ စောစောကြွေကျရင် အရင်က ကြွေကျ သွားတဲ့ လူတွေနဲ့ စောစောတွေ့ရမယ်။ ကိုယ့်မိ ကိုယ့်ဖ၊ ကိုယ့်မောင်နှမ ညီအစ်ကို ကိုယ့်ရွာသားတွေနဲ့ စောစောတွေ့ရရင် ပိုမကောင်းဘူးလား။ ပြီးတော့ ငါတို့အမျိုးတွေက သေတာကိုကြောက်တဲ့ အမျိုးတွေမှမဟုတ်တာ။ ဒီတော့ အမှည့်ခြွေပွဲ လုပ်ကြ...”

“ဘကြီးကို ငါမေးနေတာက ငါ့အဘိုး ထောင်လွေ အမှည့်ခြွေပွဲကို ဦးဒိန်လှုံ ဘယ်လိုဦးဆောင်ပြီး လုပ်ခဲ့လဲ။ အဲဒါပဲ ငါသိချင်တယ် ကနိမ်း”

အဘိုးကြီးက ရယ်ပြီး စကားရှည်နေသော သူ့ဘကြီးကို ခွန်လွေက စိတ်မရှည်ချင်တော့သဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးသည်။

“အေးပါ အေးပါ၊ မင်း ဒီလောက်သိချင်ရင် ငါပြောပြပါ့မယ်။ အဲဒီ တုန်းက ငါ ၁၄ နှစ်သားအရွယ်ပဲ”

ဟု အစချီကာ ဦးထန်ဗူးက ခွန်လွေတို့အဘိုး၊ သူ့ဘကြီးထောင်လွေ အား အမှည့်ခြွေပွဲ ကျင်းပကြပုံကို ပြောပြလေသည်။

ထိုနေ့က ခွန်လွေတို့အဘိုး ထောင်လွေသည် အိမ်အောက်မီးဖိုနား၌ ပြောင်းဖူး
ဖုတ်စားနေသည်။ ထိုအချိန်မှာ မခေါ်ပင့်ဘဲ လျှံထောင်တို့အဘိုး ဦးဒိန်လျှံ
ရောက်ချလာသည်။ ဦးဒိန်လျှံမှာ ရွာလူကြီးဖြစ်၏။ သို့သော် ဒုရေး သုရေး၊
သာရေး နာရေး ကိစ္စတစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ အိမ်လည်အိမ်လာ ရှိသူမဟုတ်။
မြောက်ပိုင်းသား သွေးပါသူဖြစ်သဖြင့် အတည်အတံ့ နေတတ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ရှေ့လာရပ်သော ဦးဒိန်လျှံ ရွာလူကြီးကို ဆလိုင်း
ကြီးထောင်လွေက ဘာကိစ္စပါလိမ့်ဟု မော့ကြည့်သည်။ ဦးဒိန်လျှံက သူ့ကို
ငုံ့ကြည့်ပြီး...

“ဆလိုင်းကြီးထောင်လည်း တောင်ယာတောင်မတက်နိုင်ဘူးထင်ပ”
ဟု ဆိုသည်။

“ငါတက်နိုင်ပါတယ် ဆလိုင်းဒိန်”

“ငါ့အမြင်တော့ ထောင်လွေကြီး တောင်ယာမတက်တာ လန့်ချီနေပြီ။
မတက်နိုင်တော့လို့ မတက်တာပဲထင်ပြီး ငါလာကြည့်တာ”

ဦးဒိန်လျှံ ရွာလူကြီး၏စကားကို ခုမှ ထောင်လွေက ရိပ်မိလိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် ငါ့ကို လာကြည့်တာကိုး” ဟုလည်း စိတ်ထဲက တွေး
လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆလိုင်းကြီး ထောင်လွေက အထိတ်တလန့်နှင့်...

“ငါ တောင်ယာ တက်နိုင်သေးပါတယ်။ သားသမီး...”

“ဒါဆို ခင်ဗျား တောင်ယာတက်နိုင်လျက်သားနဲ့ ဘာလို့မတက်လဲ”
ဦးဒိန်လျှံအသံက ချက်ချင်း တင်းမာလာသည်။ သူ့စကားကိုပင် ဆုံးအောင်မစောင့်ဘဲ အသံမာမာနှင့် မေးသည်။

ဆလိင်းကြီး ထောင်လွေ ဒေါသထွက်သွား၏။ ဤရွာတွင် သူ အသက်အကြီးဆုံး။ ဦးဒိန်လျှံထက်လည်း အသက် ဆယ်နှစ်ကျော် ကြီးသည်။ ဤသည်ကို သူက ရွာလူကြီးဟူသော အရှိန်အဝါနှင့် သူ့ကို ခင်ဗျားနှင့် စိမ်းစိမ်းကားကား ပြောလာသည်။

“ငါ တောင်ယာမတက်တာက အဲ... ငါ။ တောင်ယာတက်နေရင် ငါ့သားသမီးတွေ ဒီအတိုင်းကြီး တောင်ယာတက်နိုင်နေတာပဲဆိုပြီး တောင်ယာကို ဂရုမစိုက်ကြမှာစိုးလို့ ငါ တောင်ယာမတက်တာ။ ငါသာ...”

“ဟဲ ဟဲ၊ ဒါ ခင်ဗျား အကြောင်းပြချက်ပေါ့ ဟုတ်လား။ ဒီရွာမှာ ခင်ဗျားအသက်အကြီးဆုံးနော် ဆလိင်းကြီး။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီရွာမှာ ငါ အသက်အကြီးဆုံး။ မင်းအစ်ကိုကြီး ဒိန်ရ တန်ထက်လည်း ငါကြီးတယ်။ ခု ငါ့အသက် ၇၅ နှစ်ရှိပြီ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

ဦးဒိန်လျှံက စိမ်းစိမ်းမာမာ ပြောလာသဖြင့် သူကလည်း ဦးဒိန်လျှံကို မင်းနှင့်ငါနှင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဆလိင်းကြီး ကျုပ်ကို စိတ်ဆိုးလား။ ဒါ ကျုပ်တို့ အစဉ်အလာနော်။ စိတ်မဆိုးကောင်းဘူး။ ရပ်ရွာစည်းကမ်းအရ မိရိုးဖလာ အစဉ်အလာအရ ကျုပ်က လာကြည့်တာ။ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းသဘော မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါ အများသဘော ဆလိင်းကြီးသဘောပါ။”

ဤသို့ပြောပြီး ဦးဒိန်လျှံ ရွာလူကြီး သူ့အိမ်အောက်က ထွက်သွားသည်။

ရွာလူကြီးဖြစ်သူ ဦးဒိန်လျှံသည် သူ့ကို ရော့တစ်လှည့် ခြောက်တစ်လှည့်နှင့် သူ့ဆန္ဒကို စကားလာနှိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူက ဆလိင်းကြီး စိတ်ဆိုးလားဟု ဆိုစကားကိုတော့ ဆလိင်းကြီးထောင်လွေ ပခုံးတွန့်မိသွားသည်။ ထိုအခါမှ ဤကိစ္စအတွက် စိတ်မဆိုးရ၊ စိတ်မဆိုးကောင်း ဆိုသည်ကို သတိရသွားသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့စိတ်ကို ထိန်းရသည်။ တချို့ဆိုလျှင် ဤကိစ္စအတွက် ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်ကပင် “ငါ့ကို ဝရမ်းအုခလှိုင်း၊

ပွဲလုပ်ကြတော့။ ငါသေချင်ပြီ” ဟု အတိအလင်း တောင်းဆိုလာသူတွေ ရှိသည်။ တောင်းဆိုလာသူကိုတော့ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပွဲလမ်းသဘင် စီစဉ်ပြီး အမှည့်ခြွေပွဲ လုပ်ပစ်လိုက်ကြသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးအား သားသမီး ဆွေမျိုးများကလည်း ကျေကျေနပ်နပ် ခံယူကြသည်။ သူတို့အနေမှာလည်း အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်ပြီး လူပိုတစ်ယောက်ကို အိမ်၌ မထားချင်ကြသော သားသမီးများရှိသလို တချို့ မိဘကိုချစ်သော သားသမီးများကတော့ ငါတို့အဖ မအိုသေးပါဘူး။ မလုပ်သင့်သေးဘူးဟု တားမြစ်စကား ဆိုကြသည်။ ထိုအခါ ကာယကံရှင်က “ဘာမအိုသေးတာ လဲ၊ မင်းတို့ သူများမိဘပွဲတုန်းကတော့ တက်တက်ကြွကြွ ပါဝင်တောင်းဆို ကြပြီး ခု ကိုယ့်မိဘအလှည့်ကျမှ မအိုသေး၊ မနာသေး လုပ်မနေနဲ့။ ပွဲ မြန်မြန်လုပ်ကြ။ ငါက ငါ့မိ ငါ့ဖ ငါ့ဆွေမျိုးတွေနဲ့ မရဏနိုင်ငံမှာ မြန်မြန် တွေ့ချင်လှပြီ” ဟု ဆိုတတ်သည်။

သူတို့လူမျိုးကား သေမှာကို နည်းနည်းမှ ကြောက်ကြသည့်လူမျိုး မဟုတ်။ မြန်မြန်သေရင် မြန်မြန် မရဏနိုင်ငံရှိ ဆွေမျိုးများနှင့် မြန်မြန်တွေ့ရ မည်ဟု ယုံကြည်ကြသူများ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရှေးရှေးပဝေသဏီ ကပင် တစ်မျိုးနှင့်တစ်မျိုး၊ တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ သတ်ဖြတ်ဖမ်းဆီးပွဲတွေ (ပန်းယတ်စ်) လုပ်ခဲ့ကြသည်။ ကလဲ့စားချေခဲ့ကြသည်။ ထိုအစဉ်အလာထဲက တစ်ခုဖြစ်သော အမှည့်ခြွေပွဲကို ပြုလုပ်ရန် ဦးဒိန်လှုံက ယခု ဆလောင်းအိုကြီး ထောင်လွေကို အို မအို၊ ပွဲလုပ်ချိန် ရောက် မရောက်၊ သင့် မသင့်၊ တော် မတော် လာကြည့်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

သားသမီးများ တောင်ယာက ပြန်လာကြသောအခါ ဦးဒိန်လှုံ သူ့ကို လာကြည့်သွားကြောင်း ဆလောင်းကြီးထောင်လွေက သားသမီးများကို ပြောပြ လိုက်သည်။ သားသမီးများက အဖ မအိုသေးပါဘူး။ ငါတို့နဲ့ နေပါဦး။ အဘိုး၊ အဘွား၊ အဘီ၊ အဘင်တို့ဆီ လိုက်မသွားပါနဲ့ဦးဟု တားမြစ်စကား ဆိုကြသည်။ သို့သော် မိသားစု အေးအေးလူလူ တိုင်ပင်ပြောဆိုနေကြချိန် ၌ပင် မီးတုတ်ကိုယ်စီနှင့် ရွာဆယ်အိမ်ခေါင်း ဦးဆောင်သော ပါလေရာ တို့အဖွဲ့ ရောက်လာကြသည်။

ဆလောင်းအိုကြီး ထောင်လွေကို အခြွေပွဲဝင်ရန် ဆန္ဒပြုဖို့ အမျိုးမျိုး

လာပြောကြသည်။

“ဆလိင်းကြီးဟာ ငါတို့ရွာမှာ အသက်အကြီးဆုံးပဲ။ အခြွေပွဲအတွက် ဂုဏ်ယူသင့်တယ်”

“ဆလိင်းကြီးရဲ့ အမေ အဖေ၊ အဘိုး အဘွားနဲ့ ဆွေမျိုးအားလုံး ကိုယ့်ရွာသူ ကိုယ့်ရွာသား သွားလေသူများက ဆလိင်းကြီးကို စောင့်စား မျှော်နေကြမှာပါ။ ၇၅ နှစ်ဆိုတဲ့ အသက်အရွယ်က အချိန်မရွေး သေသွား နိုင်တယ်။ ဆလိင်းကြီးရောဂါဘယနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ သားရဲတိရစ္ဆာန် တစ်ကောင် ကောင် ကိုက်သတ်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ် သေသွားရင် အဲဒီလူကို အကြွေပွဲ၊ အခြွေပွဲ မလုပ်ခဲ၊ မလုပ်ဝံ့ဘဲ မရဏနိုင်ငံကို လာရမလားလို့ ဘယ်လို ဆက်ဆံကြမယ် ဆိုတာ ဆလိင်းကြီး သိပါတယ်။ ဆလိင်းကြီးလို ရွာမှာ အသက်အကြီးဆုံး လူတစ်ယောက်က အကြွေခြွေပွဲကို မခံယူဘဲ သေသွားရင် နှမြောစရာ ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ။ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတဲ့ သားသမီးများကလည်း အစဉ်အဆက် မျက်နှာငယ်ရမယ်။ ဟိုနိုင်ငံ ရောက်နေကြတဲ့ အမိအဖ၊ ဆွေမျိုးများကလည်း သူရဲဘော်ကြောင်သူတွေကို ဘယ်လို ဒဏ်ပေးကြမယ်။ အရာမသွင်းဘဲ နှစ်ပေါင်း ဘယ်လောက်ထားမယ်ဆိုတာတော့ ကျုပ်တို့ထက် ဆလိင်းကြီးက ပိုသိပါတယ်။ ဒီတော့ ဆလိင်းကြီး အခြွေ အကြွေပွဲလုပ်ဖို့ ဆန္ဒပြုလိုက်ပါနော် ဆလိင်းကြီး။ ဒါမှ ဆလိင်းကြီးရဲ့ မိဘ ဘိုးဘေးတီတင် တွေနဲ့ မြန်မြန်တွေ့ရ”

“ငါ မအိုသေး။ မိဘ ဘိုးဘွား ဆွေမျိုးများနဲ့လည်း ငါမတွေ့ချင် သေး။ ငါ့သား၊ ငါ့သမီးတွေနဲ့ပဲ ငါနေချင်သေးတယ်။ တောင်ယာလည်း ငါ တက်နိုင်သေးတယ်”

အဘိုးအိုကြီးက သူတို့စကားမဆုံးမီပင် သူ့ဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်လိုက် သည်။

“ဆလိင်းကြီးက မအိုသေးဘူးဆိုတာ ပြချင်လို့ တောင်ယာ သွား တက်ရင်း မတော်တဆ သေသွားရင်ကော...”

“ဟုတ်တာပဲ။ ဆလိင်းကြီးက မအိုသေးဘူးဆိုတာ ပြချင်တာနဲ့ သားကောင်သွားလိုက်ရင်း ဝံကုတ် ဝက်ပက်လို့ သေသွားရင်ကော၊ ဆလိင်း ကြီးကို ဘယ်သူက ဂုဏ်ပြုမှာလဲ။ သားကောင်သွားလိုက်ရင်လည်း ယုန်

လေး ချေ (ဂျီ) လေးကလွဲလို့ ဆလောင်းကြီး စွမ်းနိုင်မယ်ထင်လို့လား။ ဂုဏ် ရှိရှိ ကျုပ်တို့ လာတောင်းပန်နေကြချိန်မှာ ဆလောင်းကြီး ခေါင်းမမာသင့်ဘူး နော်။ ဦးဒိန်လှုံ လူကြီးကလည်း ရအောင်ပြောဖို့ ကျုပ်တို့ကို တာဝန်ပေး လိုက်တယ်”

ဦးဒိန်လှုံဟူသော စကားကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ဆလောင်းထောင် လွေက ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲသွားသည်။ ထို့ကြောင့်...

“ဪ... မင်းတို့ ဒီလောက်တောင် အမှည့်ခြွေပွဲ အကြွေပွဲ လုပ်ချင် ကြရင် ကဲ... ငါ ဆန္ဒပြုတယ်။ လုပ်ကြကွာ၊ အေး... ဒါပေမဲ့ ငါအိုပလား၊ မအိုသေးဘူးလား ဆိုတာတော့ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့” ဟု စိတ်ပေါက် ပေါက်နှင့် အော်ပြောလိုက်သည်။

“ဟေး... ဟေး... အမှည့်ခြွေပွဲ ရပြီဗျို့။ ဆလောင်းကြီးက ဆန္ဒပြုလိုက် ပြီ။ အကြွေပွဲလုပ်လို့ရပြီ။ အကြွေပွဲ အမှည့်ခြွေပွဲ လုပ်လို့ရပြီ။ ဟေး... ဟေး...”

ဆလောင်းထောင်လွေ စကားအဆုံးမှာ ပါလေရာတို့အဖွဲ့က ဝမ်းသာ အားရ မီးတုတ်တွေကို ကိုင်မြှောက်ဝှေ့ယမ်း၍ သံကုန်ဟစ်ကြွေးလိုက်ကာ ကခုန် ထွက်သွားကြသည်။

ဆလောင်းကြီးထောင်လွေ၏ သားသမီးများကမူ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ကျန်နေခဲ့ကြ၏။ အစဉ်အလာထုံးစံကြောင့် ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က ဆန္ဒပြုပြီးသား စကားကို သူတို့မှာ ပြောဆိုဝေဖန်မှု မလုပ်ရ။ အဖအဘိုးကို မည်မျှချစ်သည်ဖြစ်စေ သူတို့မှာ ရေငုံနှုတ်ပိတ်သာ နေနေကြရ၏။ အဖက လည်း ဆန္ဒပေးလိုက်ပြီဖြစ်သဖြင့် မလွဲမသွေ သူ့အဖကို အကြွေပွဲ အမှည့် ခြွေပွဲ လုပ်ကြတော့မည်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြသည်။

သားသမီး မြေးတွေကသာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြသော်လည်း သွေးမတော် သားမစပ်သူတွေကတော့ ပါလေရာတို့၏ အော်ဟစ်ကြွေး ကြော်လာကြသံကို ကြားလိုက်ကြရကတည်းက ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်နေကြ သည်။ ကျွဲချိုမှတ်၍ ကျွဲချိုခေါက်၍ ယခုကပင် ဆလောင်းကြီးထောင်လွေကို ဂုဏ်ပြုသံတွေက ဆူညံနေသည်။

သူတို့ တစ်သက်တာတွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးကြသေးသော

သူများကလည်း ဆလောင်းကြီးထောင်လွေ၏ အမှည့်ခြေပွဲ၊ အကြွေချပွဲကို မြင်ချင် ကြည့်ချင်နေကြသည်။ သူတို့ တောင်ပေါ်ဒေသတွင် ပွဲလမ်းသဘင် ရှားပါးသဖြင့် ကချင်၊ ခုန်ချင်နေကြသော ကာလသားသမီးများကလည်း ဤညကပင် ခြေတကြွကြွ ဖြစ်နေကြသည်။

ဆလောင်းကြီး ထောင်လွေ အကြွေခြေပွဲ၊ အမှည့်ခြေပွဲအတွက် ဂုဏ် အယူဆုံးသူမှာ ရွာလူကြီး ဦးဒိန်လှဖြစ်သည်။ သူပြောသွားစဉ်က လက်မခံ သော ထောင်လွေကြီးကို ဒီအကောင်တွေ ဘယ်လိုများ ဖျောင်းဖျ နားသွင်း လာကြပါလိမ့်ဟု ပါလေရာတို့အဖွဲ့ကို ချီးကျူးစကား ဆိုသည်။

ထိုညကစ၍ တစ်ရွာလုံးမှာ ဂုဏ်ပြုမင်္ဂလာ မောင်းသံ၊ ကျွဲချိုမှုတ်သံ၊ တံပိုးမှုတ်သံတို့နှင့် ဆူညံနေသည်။ ထောင်လွေကြီးကို ယခုကပင် ဂုဏ်ပြု နေလိုက်ကြသည်မှာ တစ်ရွာလုံး သောသောညနေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး ဂုဏ်ပြု လက်ဆောင်တွေ လာပေးကြသည်။ ပျားရည်ကျည်တောက်၊ ပိန်းဥ၊ မြောက် ဥ၊ ပေါက်ပေါက်ဆုပ်၊ ဂျပ်စောင်၊ ခေါင်းပေါင်း၊ ပုဆိုးလုံချည် အင်္ကျီတွေက ဆလောင်းကြီး ထောင်လွေအိမ်တွင် စားမကုန် ဝတ်မကုန် အလှူပယ် ဖြစ်နေ သည်။

သားသမီးများကမူ ဤပစ္စည်းတွေကို မြင်ရတိုင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကာ မျက်ရည် ဝဲချင်နေကြသည်။ သူတို့မှာ ဤအဖေကို ယခင်ယခင်က အမှည့်ခြေပွဲလုပ်ခြင်း ခံသွားကြရသော မိဘများလို အိမ်မှာ လူပိုတစ်ယောက်၊ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခု၊ မိမိအတွက် သားမယားအတွက် ရွာသူရွာသားများ အတွက် ဘာအကျိုးမှမပြုနိုင်သော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်၊ သေသင့်သူ တစ်ယောက်ဟုလည်း သဘောမထားနိုင်ကြသေး။ ထို့ကြောင့် တစ်အိမ်လုံး ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်နေကြသည်။ ဤသည်ကိုသိသော ဆလောင်းအိုကြီး ထောင်လွေကတော့ တပြုံးပြုံးနှင့်။

“အဘကို အမှည့်ခြေပွဲလုပ်ကြမှာ မင်းတို့ ဘာမှ ဝမ်းနည်းမနေကြနဲ့။ ငါ့အသက် ၇၀ ကျော်ဆိုတာ သူတို့ပြောသလို အမှည့်ခြေပွဲလုပ်ရမည့် အရွယ်ပဲ။ လုပ်သင့်တဲ့အရွယ်ပဲ။ အဲဒါကြောင့် အဘ ဆန္ဒပြုလိုက်တယ်။ မင်းတို့လည်း ဒိန်လှဲ့ ငါ့အရွယ်ရောက်တဲ့အခါ သူ့ကို ငါ့လိုပဲ အမှည့်ခြေပွဲ

လုပ်ကြ။ အဘမှာချင်တာ အဲဒီကြွေးပဲ ဆပ်ကြ။ အဘလိုပဲ ဒိန်လှုံလည်း တစ်နေ့ အမှည့်ခြွေပွဲ အလုပ်ခံရမှာပဲ။ ကြွေးဆပ်ပြီး ဂုဏ်ယူကြ။ ပြီးတော့ ငါတို့ရွာမှာ ငါ့လို အသက်ကြီးတဲ့လူတစ်ယောက်မှ မရှိခဲ့ဘူး။ ငါ့လို မသန်မာ ကြတော့ အမှည့်ခြွေပွဲမရောက်မီ ရောဂါနဲ့ တောတိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ အန္တရာယ်နဲ့ သေသွားကြသူတွေချည်းပဲ။ အဲဒါကြောင့်လည်း အမှည့်ခြွေပွဲကို မင်းတို့ မမြင်ဖူးကြသေးတာပ။ ခု ငါ့ကြောင့် မင်းတို့ မြင်ကြရ၊ ပါဝင်ကြရမယ်။ အဲဒါ ဘယ်လောက် ဂုဏ်ယူစရာကောင်းလဲ။ တို့ရွာမှာ တို့အဘတစ်ယောက် သာ အမှည့်ခြွေ ဂုဏ်ပြုပွဲခံသူ ရှိတယ်ဆိုတာ သားစဉ်မြေးဆက် ဂုဏ်ယူ လိုက်ကြပါ” ဟု ဆိုလေသည်။

အမှန်လည်း ဟုတ်၏။ ဤရွာတွင် ဆလိုင်းကြီး ထောင်လွေလို မည်သူမျှ အသက်မရှည်ခဲ့ကြ။ ရောဂါတစ်ခုခုနှင့် သို့မဟုတ် တောတိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကောင်၏ အန္တရာယ်ကြောင့် အသက် ၆၀ ကျော်အရွယ်မှာ သေသွားကြသူတွေချည်းသာ။ ထိုသို့ သေသွားကြသူများကို မည်သူကမှ ဂုဏ်မပြု။ ပွဲမလုပ်ကြ။ သူတစ်သက်မှာပင် သူ့လို ဂုဏ်ပြုခံရသူကို တစ်ယောက်မှ သူမမြင်ဖူးခဲ့။ သားသမီး မြေးမြစ်တို့ကား ဝေလာဝေးပင်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဆလိုင်းကြီး ထောင်လွေကား ခုနစ်ရက်အတွင်း အမှည့်ခြွေပွဲ အလုပ်ခံရမည်ကို ပျော်ပျော်ပင်။ ဂုဏ်ပြုလက်ဆောင်အဖြစ် နေ့စဉ် လာပို့ကြသူများ၏ အစားအစာနှင့် အဝတ်အထည်များကို လှလှပပ သစ်သစ်လွင်လွင် ဝတ်စားကာ ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားစွာ ရွာရိုးကိုးပေါက်ပင် လျှောက်သွား၍ ကြွားပြနေလိုက်သည်။

[၂]

အဘိုးအိုကြီး ထောင်လွေ အမှည့်ခြေပွဲအတွက် ရွာလူကြီး ဦးဒိန်လှိုင်နှင့် ဆယ်အိမ်ခေါင်း ဆယ်အိမ်မှူးတို့ကတော့ အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ ပထမ ဦးဆုံး အမှည့်ခြေပွဲအတွက် ဆလောင်းထောင်လွေ ကြွကျနိုင်သော တောင် ထန်းပင် အမြင့်ဆုံးတစ်ပင်ကို ရွာပတ်ဝန်းကျင်မှာ လိုက်ရှာကြရသည်။ တောင်ထန်းပင်မှာ ပင်စည်သေးသေးနှင့် ပြောင်းတံ ရှည်တက်နေသော မြင့်လေကောင်းလေ အမြင့်ဆုံးအပင်ကို အပူတပြင်း လိုက်ရှာကြရသည်။ အကယ်၍ ခုနစ်ရက်အတွင်းတွင် ထိုအပင်မျိုးကို ရှာမရလျှင် နတ်ခိုက်တတ် သည်။ ရသည့် အပင်နိမ့်နိမ့်လေးနှင့် ဖြစ်သလို လုပ်လိုက်ကြ၍ အမှည့်ခြေ ခံနေရသူ ကြွကျမလာလျှင် ထိုသူ၏ တစ်သက်တာ စားဝတ်နေရေးကို တစ်ရွာလုံးက တာဝန်ယူကြရမည်။ ထို့ကြောင့် ကြွမကျနိုင်သူများကို မသေ ချာဘဲ မလုပ်ခံကြ။

ယခု အသက် ၇၀ ကျော် ဆလောင်းကြီး ထောင်လွေမှာ သစ်ပင်ပေါ် ရောက်သွားသည်နှင့် အမောဆိုပြီး (သို့မဟုတ်) အမြင့်ကနေ အောက်ကို ငုံ့ကြည့်ရုံနှင့် ခေါင်းမှူးပြီး (သို့မဟုတ်) ပင်စည်ကို တစ်ချက်၊ နှစ်ချက် ဝိုင်းကိုင်လှုပ်လိုက်ကြရုံနှင့် အလိုလို ကြွကျလာလိမ့်မည်ဟု မုချတွက်၍ တောင်ထန်းပင်မြင့်မြင့်ကြီးကို လိုက်ရှာနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကံအားလျော်စွာပင် ကုန်းတန်းတစ်ခု၌ လက်တောင်သုံးလေးဆယ်

နီးပါးမြင့်သော တောင်ထန်းပင် ပြောင်းတံကြီးတစ်ပင်ကို ရှာတွေ့သွားကြသည်။ အမှန်ကတော့ ကံအားလျော်စွာမဟုတ်။ သူတို့ တောင်ပေါ်ဒေသတွင် တောင်ထန်းပုတ်တွေက အလွန်ပေါ့ပါသည်။ ထိုတောင်ထန်းပင် အရုံအပုတ်ထဲက အမြင့်ဆုံးအပင်တစ်ပင်ကိုသာ ချန်ထားပြီး အပင်နိမ့် အပင်သိမ်တွေကို ခုတ်ပစ်လိုက်ကြသည်။

တောင်ထန်းပင်ရှာသော အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ရွာလူကြီး ဦးဒိန်လှသည် တစ်ပင်တည်းသာ ထီးတည်းကျန်တော့သော တောင်ထန်းပင်ပေါ် မော့ကြည့်ကာ...

“ဒီအဘိုးကြီးတော့ အပင်ဖျားမရောက်မီတောင် ကြွေကျလာနိုင်တယ်ကွ။ တို့ ဝိုင်းလှုပ်ကြစရာတောင် လိုမယ်မထင်ဘူး”

ဟု ဝမ်းသာအားရ ဆိုလေသည်။ သူ့စကားကို သူ့အဖွဲ့သားအားလုံးကလည်း သံပြိုင်ဟစ်ကြွေးအော်ပြီး ထောက်ခံကြသည်။

သုံးရက်မြောက်သောနေ့မှာ တောင်ထန်းပင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းကြသည်။ လေးရက်မြောက်သောနေ့ မနက်တွင် အကအခုန်အတီးအမှုတ်တွေနှင့် ဆလောင်းထောင်လွေကို ရေချိုးပေးကြသည်။ သူတို့ တစ်ရွာလုံးက တတ်နိုင်သလောက် ဂုဏ်ပြုပေးထားကြသော အဝတ်အထည်များထဲက အကောင်းဆုံးအဝတ်အထည်ကို ရွေးပြီး ဝတ်ပေးကြသည်။ ပြီးတော့ မရဏနိုင်ငံသို့ သွားတော့မည့် ဆလောင်းကြီးထောင်လွေကို စေတမန်အသိအမှတ်ပြု ပန်းနီရဲရဲ တစ်ဆုပ်တစ်ခဲကို ပန်ပေးကြသည်။

ထိုသို့တပြီးတွင် မရဏနိုင်ငံသို့ စောစီးစွာ ရောက်သွားကြသော မိဘဘိုးဘွား ညီအစ်ကိုမောင်နှမများအား ကျန်ရစ်သူများက ပြောလိုရာ မှာလိုရာကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လာပြော မှာကြားကြသည်။ ထိုအချိန်၌ ဆလောင်းကြီးထောင်လွေ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကာလသား၊ ကာလသမီးများက အကအခုန် အဆိုအတီးတွေနှင့် ဆလောင်းအိုကြီးကို နှုတ်ဆက် ဂုဏ်ပြုကြသည်။ ပွဲမှာ အမှည့်ခြေခံရမည့်သူနှင့် မိသားစုများပင် ပျော်စရာ၊ ဂုဏ်ယူစရာဟု ထင်မှတ်လာရလောက်အောင် အဆိုအပြော အတီးအမှုတ်တွေနှင့် ဂုဏ်ပြုနေလိုက်ကြသည်မှာ တစ်နာရီလောက် ကြာသွားလေသည်။

ထိုကိစ္စပြီးသောအခါ နတ်ဆရာဦးဆောင်၍ ဆလောင်းထောင်လွေကို

မပင်မပန်းဖြစ်အောင် ကြိုတင် ရှာဖွေထားသော အမှည့်ခြေ၊ အမှည့်ကြွေမည့် တောင်ထန်းပင်ရှိရာသို့ ထမ်းခေါ်လာကြသည်။ ကာလသား၊ ကာလသမီး များနှင့် ကချင် ခုန်ချင်သူတွေက ရိုးရာတူရိယာများ တီးမှုတ်၍ မင်္ဂလာ မောင်းကြီး တခုခုထုရိုက်၍ ဂုဏ်ပြုတေး သီဆိုကာ ဆလိုင်းကြီး၏ မိသားစု များနှင့်အတူ နောက်က လိုက်ပါလာကြသည်။

တောင်ထန်းပင်ခြေရင်းကို ရောက်သောအခါ နတ်ဆရာက အချက် ပေးလိုက်သည်။ အားလုံး အတီးအမှုတ် အဆိုအကရပ်၍ တောင်ထန်းပင်ကို ဝိုင်းပတ်ကာ ငြိမ်နေကြသည်။ နတ်ဆရာက တောတောင်များနှင့် အမှည့်ခြေ အပင်နတ်ကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်၍ ကန်တော့ခန်းယူသည်။

နတ်ဆရာ ကန်တော့ခန်းယူပြီးသည်နှင့် အတီး အမှုတ် အကအခုန် တွေကို ပြန်စကြသည်။

“ကဲ... မရဏနိုင်ငံကို ရွာသူ၊ ရွာသား စေတမန်အဖြစ်သွားမည့် ကိုသစ်သီးလုံးကြီး အပင်ပေါ်ကို ကြွရောက်တော်မူပါ” ဟု ပြောပြီး တောင် ထန်းပင်ပေါ်ကို နတ်ဆရာက ဆလိုင်းထောင်လွေကို တက်ခိုင်းလိုက်သည်။

နတ်ဆရာ ခိုင်းသည့်အတိုင်း ဆလိုင်းကြီးထောင်လွေသည် ဝတ်စုံ အပြည့်၊ ဝတ်ရုံချည်ထည်အပြည့်၊ အားမာန်အပြည့်နှင့် တောင်ထန်းပင်၏ အောက်ဆုံးအခက်အလက်နားထိ တက်သွားသည်။ ထိုနေရာက ဆလိုင်းကြီး ထောင်လွေ အောက်သို့ တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ သဘောမှာ သူသည် ဤတောင်ထန်းပင်၏ မှည့်ရွမ်းနေသော အသီးတစ်လုံးဖြစ်သွားပြီ။ ပင်စည်ကို ကိုင်လှုပ်၍ အမှည့်ခြေကြပါတော့ဟု သဘောရလေသည်။

ထိုအခါ ဆလိုင်းကြီး၏ သားကြီး၊ သမီးကြီးဖြစ်သူက တောင်ထန်း ပင်စည်ကို စတိ စတင်ကိုင်လှုပ်သည်။ ပင်စည်လုံးပတ်လူကြီး ပေါင်လုံး လောက်ရှိသော တောင်ထန်းပင်မှာ တစ်ယောက် နှစ်ယောက် ကိုင်လှုပ်ရုံနှင့် နွဲ့ပင် မနွဲ့သေး။ ထိုအခါ အားကောင်းမောင်းသန် မင်းယောက်ျားများက ဝိုင်းကိုင်လှုပ်ကြသည်။ သီချင်းဆို၍ ကခုန်အော်ဟစ်ကြသည်။ အမှည့်ခြေ ပွဲလာသမျှ မိန်းမ ယောက်ျား ကလေးသူငယ်များပင်မကျန် ဆလိုင်းကြီး ထောင်လွေ တက်ရောက်ဖက်တွယ်ထားသော တောင်ထန်းပင်ကို ဝိုင်းပတ် ကခုန် အော်ဟစ်သီဆိုနေကြသည်။

သီချင်းဆိုသူ ဆို၊ ကသူ က၊ ထောင်ထန်းပင်ကို ဆလှိုင်းကြီး ထောင်လွေ ပြုတ်ကျလာအောင် လှုပ်သူလှုပ်နှင့် ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေကြ သည်။ နတ်ဆရာနှင့် ရွာလူကြီး ဦးဒိန်လျှံတို့က တောင်ထန်းပင်ပေါ် မော့ ကြည့်နေကြသည်။ လူဆယ်ယောက်၊ အယောက် ၂၀ ခန့် မနားတမ်း ကိုင်လှုပ်နှံနေခြင်းကို ခံနေရသော တောင်ထန်းပင်မှာ တစ်ချက်တစ်ချက် မြေသို့ပင် ညွတ်ကျလာလေမလား ထင်ရလောက်အောင် ယိမ်းလှုပ် ညွတ် ယမ်းနေသည်။

“အသီးကြွေမှည့် အပင်ထက်က ကျတော့မယ်... လှုပ် လှုပ်။ အားနဲ့ လှုပ်ကြ”

နတ်ဆရာနှင့် ဦးဒိန်လျှံသည် တောင်ထန်းပင်ပေါ်က ဆလှိုင်းကြီး ထောင်လွေ၏ အခြေအနေကို မော့ကြည့်ကာ အားပေး အော်ဟစ်နေကြ သည်။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်၏အသံက ကခုန်တီးမှုတ် သီဆိုနေကြ သော လူအုပ်ကြီး၏အသံကို တိုးမပေါက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် နတ်ဆရာနှင့် ဦးဒိန်လျှံတို့၏ အသံကလည်း မရပ်မနား။

“သစ်သီးရွဲမှည့် အပင်ထက်က ကျတော့မယ်။ လှုပ် လှုပ်။ နာနာကိုင် ကိုင်လှုပ်။ အားစိုက်ကြ၊ ယိုင်လာပြီ၊ ယိမ်းလာပြီ၊ ကျတော့မယ်။ လှုပ်လှုပ် နာနာလှုပ်” ဟု မရပ်မနား အားပေးအော်ဟစ်၍ အမိန့်ပေးနေကြသည်။

ဆလှိုင်းထောင်လွေ တော်တော်နှင့် ပြုတ်မကျသေးသောအခါ အား ကောင်းမောင်းသန်သူတွေကို ဘယ်လူဝင်၊ ဘယ်လူထွက်။ ကခုန်နေကြသူ များထဲက အားကောင်းမောင်းသန်တွေကို လှမ်းဖမ်းဆွဲထုတ်၍ “သွားစမ်း... သွားစမ်း...” နာနာသွားကိုင်လှုပ်စမ်းဟုလည်း တွန်းပို့နေကြ၏။

ကခုန်သီဆို၍ ပျော်နေကြသူများကမူ ဆလှိုင်းကြီး မြန်မြန်ပြုတ်ကျ လာလျှင် အကအခုန် အတီးအမှုတ်ကို ခေတ္တရပ်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် ဆလှိုင်း ကြီးထောင်လွေ မြန်မြတ် ပြုတ်ကျမလာပါစေနင့်ဟုပင် ဆုတောင်းနေကြ လိမ့်မည် ထင်သည်။ သူတို့အနေမှာ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဤလိုပွဲမျိုးကို ကြုံခဲ့ ဆုံခဲ့ ကခုန်သီဆိုခဲ့လှသည် မဟုတ်ပါလား။

အားကောင်းမောင်းသန် လူဆယ်ယောက်၊ ကိုးယောက် အလှည့်ကျ ကိုင်လှုပ်နေကြသော လက်တောင်သုံးလေးဆယ်မြင့် တောင်ထန်းပင်သည်

တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ဆလိင်းကြီးထောင်လွေ ဖက်တွယ်ထားသော သစ်ပင်
 ဖျားမှာ လူတစ်ရပ်နီးပါး အနိမ့်အထိ ညွတ်ကျယ်မ်းလှုပ်လာသည်။ သို့သော်
 တောင်ထန်းပင်ဖျားကို ဖက်တွယ်ထားသော ဆလိင်းအိုကြီးကား ယခုထိ
 မြေပြင်ပေါ်ကို ကြွေမကျလာသေး။ မသေချင်သေးသော ဆလိင်းအိုကြီး
 ကလည်း ကြောက်ကြောက်နှင့် တောင်ထန်းပင်ဖျားကို အားရှိသလောက်
 ဖက်တွယ်ထားပုံရသည်။

ဆလိင်းကြီးက ထိုသို့ တအားဖက်တွယ်ထားလေ အောက်က ကိုင်
 လှုပ်နေကြသူတွေကလည်း အားရှိသမျှ ဝိုင်းလှုပ်နေကြလေနှင့် တောင်ထန်း
 ပင်ဖျားမှာ လေမှန်တိုင်းကြီး အတိုက်ခံနေရသလို ယိမ်းညွတ်သွားလိုက်
 အရှိန်နှင့် ပြန်ထောင်လာလိုက်နှင့် လှုပ်ခါနေသည်မှာ အဘိုးအိုကို မဆိုထား
 နှင့် အားကောင်းမောင်းသန် မင်းယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက် ဆိုလျှင်ပင်
 ထန်းပင်ပေါ်က လွင့်စဉ်ကျလာသင့်ပြီ။

သို့သော် အသက် ၇၀ ကျော် ဆလိင်းအိုကြီး ထောင်လွေကား ယခုထိ
 ထန်းပင်ဖျားက ပြုတ်ကျမလာသေး။ နတ်ဆရာနှင့် ရွာလူကြီးတို့မှာ ရင်
 တထိတ်ထိတ် ဖြစ်လာကြပြီ။ အကယ်၍ ဤပွဲသာ မအောင်မြင်လျှင် နတ်
 ဆရာလည်း နာမည်ပျက်မည်။ ရွာလူကြီး ဦးဒိန်လျှံမှာလည်း ဆလိင်းကြီး
 ထောင်လွေဆီမှာ တစ်သက်ကျွန်လို အခိုင်းအစေ ခံရတော့မည်။

ထို့ကြောင့် ဦးဒိန်လျှံမှာ အားသွန်ခွန်စိုက် တောင်ထန်းပင်ကို ကိုင်
 လှုပ်နေကြသူများထက်ပင် ချွေးပြန်နေလေပြီ။ ထိုသို့ ချွေးပြန်လာလေ
 ထန်းပင်ကို ကိုင်လှုပ်နေကြသူများကို ဒေါနှင့်မောနှင့် အော်ဟစ်ကာ
 ဆလိင်းအိုကြီး မြန်မြန် ထန်းပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျလာအောင် အားပေးပြောဆို
 ဟိန်းဟောက်လာသည်။

အမှန်ကတော့ ရွာလူကြီး ဦးဒိန်လျှံသာမဟုတ် နတ်ဆရာမှာလည်း
 ဘာမှမလုပ်ရ မကိုင်ရ မတ်တတ်ရပ်နေလျက်က ချွေးပြန်နေပြီ။ အရှေ့ဘက်
 တောင်တန်းများပေါ်က မြင့်တက်လာသော နေဝန်းကြီးမှာလည်း မကြာမီ
 တောင်ထန်းပင်ထိပ်ဖျားပေါ် ရောက်လာတော့မည်။ အကယ်၍ တောင်ထန်း
 ပင်ထိပ်ဖျားပေါ် နေလုံးကြီး ကျော်သွားချိန်၌လည်း ဆလိင်းအိုကြီး အပင်
 ပေါ်က ပြုတ်ကျမလာလျှင် သူ့မှာ အကြီးအကျယ် နာမည်ပျက်တော့မည်။

တစ်သက်လုံး မည်သူမျှ အယုံအကြည်မရှိဖြစ်သွားကာ နတ်ဆရာတဝက စုတေစိတ်ကျရတော့မည်။ တောင်ယာတက်၍ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်စားရ တော့မည်။ ကြက်ကလေး၊ ငှက်ကလေးကစ၍ သားကောင်လိုက်ပါရတော့ မည်။ နတ်ဆရာဟူသော ဟိတ်တစ်လုံး ဟန်တစ်လုံးနှင့် လူတကာ လာ ပသ ပေးကမ်းကြသော အစားအစား၊ အဝတ်အစားတို့ကိုလည်း ရတော့မည် မဟုတ်။

ထိုအခါ နတ်ဆရာက တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်များကို အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်နေသလို ရွာလူကြီး ဦးဒိန်လှုံမှာလည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ဈေးတလုံးလုံးနှင့် ထန်းပင်ရင်းကို ဝိုင်းကိုင်လှုပ်နေကြသော အဖွဲ့ထဲ ပါဝင်အားပေးနေနေရသော အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။

သို့သော် အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် လေးမျက်နှာမက နတ်ဆရာ၏ အမိန့်အတိုင်း ဝှေ့၍ဝိုက်၍ ဆတ်ဆတ်ခါအောင် ဝိုင်းကိုင်လှုပ် နေကြသော်လည်း ဆလောင်းအိုကြီးကား တောင်ထန်းပင်ဖျားကို ပြုတ်ကြွေ မကျအောင် ဖက်မြဲ ဖက်တွယ်လျက်သာ။

“လှုပ်ကြပါဟ၊ အားစိုက်လှုပ်ကြပါ။ အတော်ကြာရင် နေ ထိပ် ရောက်တော့မယ်။ လှုပ်ကြ လှုပ်ကြ။ မြန်မြန်ကြွေကျအောင် အားစိုက်လှုပ် ကြပါဟ။ ဟိုလူတွေ ထိုင်မနေကြနဲ့၊ မြန်မြန်လာ ကိုင်လှုပ်ကြပါဟ”

တစ်ဆိုင်း နှစ်ဆိုင်း၊ တစ်လှည့် နှစ်လှည့်ဝင်ကာ တစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီ အားသွန်ခွန်စိုက် ကိုင်လှုပ်ခဲ့သော်လည်း အသီးအပွင့်နှင့် အခက်အလက် များသာ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကျလာပြီး ဆလောင်းအိုကြီးကား ယခုထိ ကြွေကျ မလာသေးသောအခါ စောစောက ကိုင်လှုပ်ခဲ့ကြသူတွေမှာ မောမောပန်းပန်း နှင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက် မြေကြီးပေါ် ဖင်ချထိုင်နားနေကြသည်။ ဤသည်ကို ကြည့်မရသောအခါ လူကြီး ဦးဒိန်လှုံက အော်ခေါ်ကာ အတင်းဝင်ပါခိုင်းနေ ပြန်သည်။

အချို့ကမူ နတ်ဆရာ၏ တစ်ခုခု အမှားအယွင်းကြောင့် ဆလောင်းအို ကြီးသည် ထန်းပင်ဖျား၌ပင် အသက်ထွက်သွားပြီ။ ဆလောင်းအိုကြီး၏ ခန္ဓာ ကို နတ်ဒေဝတာ တစ်ဦးဦးကများ ဝင်ရောက်နေရာယူထားပြီလား။ ထို့ ကြောင့်သာ ဤမျှ အားကောင်းမောင်းသန် လူအယောက် တစ်ဆယ် နှစ်

ဆယ် တစ်မနက်လုံး ကိုင်လှုပ်၊ ခါပစ်၊ ယမ်းလိုက်၊ နောက်ပြန် အတန်တန်
ဝေ့ဝိုက်လှုပ်ကြသော်လည်း ဤအသက် ၇၀ ကျော် ဆလိင်းအိုကြီး
ခေါင်းမူး၍ အားကုန်ကာ ယခုထိ ကျမလာခြင်းမှာ နတ်ဆရာ၏ တစ်ခုခု
အမှားအယွင်းပင် ဖြစ်ရမည်ဟု မော၍ မြေပြင်ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်
နေကြသူတွေက ဝေဖန်လာကြသည်။

အချို့ကလည်း ဤအဘိုးကြီး သန်သန်မာမာရှိသည်ကို မြင်လျက်
တွေ့လျက် သူတို့နာမည်ကောင်းရရန် ရွာလူကြီး ဦးဒိန်လှိုင်နှင့် ပါလေရာတို့
အဖွဲ့က အခြွေပွဲ၊ အကြွေပွဲလုပ်ရန် သူတို့ကို ဆင့်ခေါ်ရမည်လားဟု မကျေ
မနပ် ဖြစ်လာကြသည်။ ရွာလူကြီးနှင့် ပါလေရာတို့ကြောင့် သူတို့မှာ ပိန်းဥ။
မြောက်ဥ၊ ပြောင်းဖူး၊ ပျားရည်ကျည်တောက်၊ အထည်အလိပ်တွေကို
ဆလိင်းကြီးထောင်အား ဂုဏ်ပြုပေးခဲ့ကြရသည်မှာ ဆလိင်းကြီးထောင်တို့
မိသားစု တစ်နေ့တစ်မိုး အငြိမ်သားထိုင်စားကြဖို့ပင် တမင် လုပ်ပေးလိုက်
သလို ဖြစ်သွားကြပြီဟုလည်း တီးတိုးဝေဖန်သံတွေ ထွက်လာကြသည်။
ထိုစဉ်မှာပင်...

“ဟေ့... ဟေ့... ဆလိင်းကြီး ခြေထောက်ပြုတ်ကျသွားပြီ။ ကြွေတော့
မယ်၊ ကြွေတော့မယ်။ လှုပ်ကြ လှုပ်ကြ၊ မြန်မြန် တအားလှုပ်ကြပါဟ”

တစ်မနက်လုံး လူသုံးလေးဆယ် အလှည့်ကျ အဆိုင်းဆိုင်း လှုပ်ကြ
သော်လည်း ယခုထိ ကြွေကျမလာသော ဆလိင်းအိုကြီးကို တစ်ချက် မော့
ကြည့်လိုက်သော ဦးဒိန်လှိုင်က အားတက်သရော အော်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ စောစောက အမျိုးမျိုး ဝေဖန်မိကပြုပြီး မောပန်းနွမ်းနယ်ဖြစ်
နေကြသော အားကောင်းမောင်းသန် မင်းယောက်ျားများမှာ ချက်ချင်း ခုန်
ထလာကြပြီး ယိမ်းယိုင်လှုပ်ခါနေသော တောင်ထန်းပင်ကို စစ်ကူပြေးလာ
ကြပြီး လူအားနှင့် ဝိုင်းကိုင်လှုပ်ယမ်းလိုက်ကြပြန်ရာ လူကြီးပေါင်လုံးခန့်ရှိ
တောင်ထန်းပင်မှာ တစ်ချက် တစ်ချက် ဆလိင်းအိုကြီး တွယ်ဖက်ထားသော
အဖျားပိုင်းသည် မြေကြီးကိုပင် လာရိုက်တော့မလား ထင်လိုက်ကြရ၏။

ရွာလူကြီး ဦးဒိန်လှိုင် အော်ပြောလိုက်သလို တကယ်လည်း တောင်
ထန်းပင်ဖျားကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် အသက်လုဖက်ထားသလို ခြေထောက်
နှစ်ဖက်ကလည်း တောင်ထန်းပင်ကို ခြေလိမ်ကျစ်ထားသော ဆလိင်းအိုကြီး

မှာ ယခုအခါ မဟန်နိုင်တော့သဖြင့် ခြေထောက်နှစ်ဖက် တွဲလောင်းကျကာ ပြုတ်သွားလေပြီ။ မကြာမီ လက်နှစ်ဖက်ပါပြုတ်ပြီး အောက်ကို ကျလာ တော့မည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အောက်က တောင်ထန်းပင်ကို ညစ်ထုတ်ပြီး အပြင်းအထန် ကိုင်လှုပ်နေကြသည်။ ထိုအခါ နတ်ဆရာကလည်း အား တက်လာပြီး...

“အသီးရွဲမှည့် အပင်ထက်ကကျတော့မယ် လှုပ် လှုပ်၊ တအားလှုပ် ကြ။ အမြန်လှုပ်ကြ” ဟူသော အသံက ထွက်ပြန်သည်။

နတ်ဆရာ၏အသံကြောင့် သီဆိုနေကြသော အသံတွေက ပိုကျယ် လာကြသလို အမှည့်ပင်ကို ဝိုင်းပတ် ကခုန်နေကြသူများကလည်း ပိုပြီး အပြင်းစား ကခုန်လျက် အတီးအမှုတ် တူရိယာသမားများ၏ အသံကလည်း ပိုကျယ်လာသည်။

အကယ်၍ ဆလောင်းအိုကြီး အပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျလာလျှင် ဆလောင်း ထောင်လွှေကြီးကို ပြေးကောက်ထမ်း၍ တစ်ယောက်တစ်လှည့် အော်ဟစ် ကခုန်ကြရဦးမည်။ အဦးဆုံး ပြေးကောက် ထမ်းပြေး၍ ကခုန်သူကို နောက် လူများက သစ်သီးမှည့်အဖြစ် ဝိုင်းလှကြပြီး သုသာန်သင်္ချိုင်းရှိရာသို့ လက် ဆင့်ကမ်း ထမ်းပြေးကြမည်။

ထိုသို့ ထမ်းပြေးကြသူများ၏ နောက်ကို အတီးအမှုတ် အကအခုန် တွေနှင့် ပြေးလိုက်ကြရမည်။ သုသာန်သင်္ချိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဆလောင်း အိုကြီးအား သွင်းမည့်ခေါင်းကို ဝိုင်းပတ်၍ ကကြဦးမည်။ ထို့နောက် ဆလောင်း အိုကြီးအား ခေါင်းသွင်းပြီးသောအခါ ရွာကို အကအခုန်မရပ်၊ အဆိုမရပ်၊ အတီးအမှုတ် မရပ်ဘဲ ပြန်လာကြမည်။

သူတို့ ထိုသို့ ပြန်လာကြသံကို ကြားသည်နှင့် ရွာထဲရှိ အိမ်ထောင် သည် မိန်းမများက ခေါင်ရည်အိုးကိုယ်စီပိုက်၍ စောင့်ကြိုနေကြလိမ့်မယ်။ ဝရွမ်းအခုလှိုင်း အမှည့်ခြေပွဲ အောင်မြင်၍ ပြန်လာကြသူများသည် မိန်းမ များ၏ လက်ထဲက ခေါင်ရည်အိုးတွေကို အမူးအရူး ယူသောက်ကာ မိမိတို့ အိမ်၌ ရှိနေသော ကြက်၊ ဝက်တို့ကိုသတ်ပြီး တပျော်တပါး စားသောက် အောင်ပွဲခံ ကခုန်ကြဦးမည်။ ရွာ၌လုပ်သော အောင်ပွဲခံ ကခုန်ပွဲ၌မူ ပျိုအို

မရွေး ပါဝင်ကခုန်ကြပြန်ဦးမည်။ အောင်အတိတ် အောင်နိမိတ် အဆိုအက တွေနှင့် မမောမချင်း ကကြခုန်ကြဦးမည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ယခု ခြေထောက်နှစ်ဖက် တွဲလောင်းကြီးကျကာ ထန်းပင်များ ယိမ်းလှုပ်ရာအတိုင်း ဆောက်တည်ရာမရ၊ ပြုတ်ကျသွားသော ခြေနှစ်ချောင်းကိုလည်း ပြန်ပြီး ထန်းပင်ဖျားကို ပြန်မချိတ်နိုင်၊ ခြေကုပ်မရ နိုင်သော ဆလောင်းအိုကြီးမှာ လေထဲ စွန်ဝဲသလိုဝဲ၍ ပါနေရသည်။

ဤသည်ကို မြင်ကြရလေ ထန်းပင်ကို ကိုင်လှုပ်နေသူတွေက အား တက်ပြီး ပို၍ လှုပ်ယမ်းကြလေပင်။ နတ်ဆရာကြီးကလည်း မြန်မြန် ဆလောင်း အိုကြီး လက်နှစ်ဖက် ပြုတ်ကျလာအောင် နတ်မန္တရားတွေကို ကျယ်ကျယ် လောင်လောင် ရွတ်ဆိုလာသည်။

သို့သော် ဆလောင်းအိုကြီး ထန်းပင်ဖျားက မိနစ်ပိုင်း၊ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ပြုတ်ကြွေကျလာတော့မည်အထင်နှင့် အော်ဟစ်သီဆိုနေကြသော သူများ၏ အသံဗလံများက ပြန်ပြီး တိုးညှင်းသွားသလို တောင်ထန်းပင်ကြီးကို ကိုင်လှုပ် နေကြသောသူများ၏ ကိုင်လှုပ်အားမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း ယုတ်လျော့ သွားကြပြန်သည်။ ဆလောင်းအိုကြီးကား ခြေနှစ်ချောင်းသာ ပြုတ်ကျပြီး လက်နှစ်ချောင်းက ခုထိ ပြုတ်မကျနိုင်သေး။

သူတို့ မည်မျှ တောင်ထန်းပင်ကြီးကို ကိုင်လှုပ်ကိုင်လှုပ် ဆလောင်းအို ကြီးကား ထန်းပင်ဖျားပေါ်က ဘယ်တော့မှ ကြွေကျမည် မဟုတ်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မသေချင်သေး။ မရဏနိုင်ငံကို ရွာသူ၊ ရွာသားများ ၏ စေတမန်အဖြစ် မသွားချင်သေးသော ဆလောင်းထောင်လွေသည် ထန်း ပင်ဖျားကို ရောက်သွားသည်နှင့် သူ့အား အထွတ်အမြတ် အသစ်ကျပ်ချွတ် ခြုံရုံပေးလိုက်ကြသော ကိုယ်ရုံအစွန်းနှစ်ဖက်ကို စောစောကပင် တောင် ထန်းပင်၏ ပင်စည်နှင့်ကပ်ချည်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကိုပါ ကိုယ်ရုံထဲ သွင်း ထားလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ အောက်ကလူများ မည်မျှ ကိုင်လှုပ် ကိုင်လှုပ် သူ့ကိုယ်မှာ ထန်းပင်ဖျား၌ တောက်တဲ့ကပ် ကပ်နေပြီး ဘယ်လို လှုပ်ခါခါ ပြုတ်မကျဖြစ်နေသည်။ ဆလောင်းကြီး၏ ခြေထောက် မဟန်နိုင် သဖြင့် ပြုတ်ကျသည်ဟု အောက်ကလူများ အထင်မှာလည်း ပါစင်အောင် လွဲနေသည်။

အမှန်က ဆလိုင်းအိုကြီး ထောင်လွေသည် ခြေထောက်ညောင်းလာ၍ အညောင်းဆန့် ခြေတွဲလောင်းချကာ အညောင်းဖြေနေသည်သာ။ တကယ်တမ်းမူ ခြေထောက်သာမဟုတ် ဖက်ထားသော လက်နှစ်ဖက်ကိုပါ ဖြုတ်ပစ်လိုက်သော်လည်း သူ့ကိုယ်ရုံအစွန်းနှစ်ဖက်ကို ပင်စည်၌ တင်းတင်းရင်းရင်း ချည်ထားသော ဆလိုင်းထောင်လွေမှာ ထန်းပင်သာ ကျိုးကျချင် ကျိုးကျမည်။ သူ့ကိုယ်ကမူ ထန်းပင်၏ပင်စည်က ဘယ်လိုမှ ကွာမကျနိုင်တော့ပေ။

ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့လူအားနှင့် မည်မျှကိုင်လှုပ်ကြ၊ ကိုင်လှုပ်ကြ။ နေလုံးကသာ ထန်းပင်ဖျား ကျော်ထွက်သွားသည်။ ဆလိုင်းအိုကြီးကား ဘယ်လိုလှုပ်လှုပ် ထန်းပင်ဖျားပေါ်က ပြုတ်ကြွေကျမလာပေ။ ထိုအခါ အဖကိုချစ်သော ဆလိုင်းထောင်လွေ၏ သားတစ်ယောက်က-

“နေကျော်သွားပြီ။ နေကျော်သွားပြီ။ နေမွန်းတိမ်းသွားပြီ” ဟု အော်ဟစ်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် နေလုံးကို သတိမထားမိကြဘဲ အဘိုးအိုကြီး ကျလာနိုး၊ ကျလာနိုးနှင့်သာ တောင်ထန်းပင်ကို အားသွန်ခွန်စိုက် ကိုင်လှုပ်နေကြသူ အားလုံးက အထိတ်တလန့်နှင့် မိုးပေါ် မော့ကြည့်မိလိုက်ကြသည်။

မှန်၏။ နေမွန်းစောင်းသွားပြီ။ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ နေမွန်းတည့်၍မှ ထန်းပင်ဖျားပေါ်က ကြွေကျမလာသူကို ဆက်လက်၍ ကျမလာမချင်း ကိုင်လှုပ်ပိုင်ခွင့် မရှိကြတော့ပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း နေမွန်းစောင်းသွားပြီဟု တစ်စုံတစ်ယောက် အော်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ကြရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထန်းပင်ကို ကိုင်လှုပ်နေကြသော လက်များအားလုံး ချက်ချင်း ရပ်သွားကြသည်။

ထိုသို့ ပြိုင်တူ ရပ်သွားကြခြင်းမှာလည်း သူတို့၏ သတ်မှတ်ထားသော ထုံးတမ်းစဉ်လာကို ဖောက်ဖျက်သူ၊ မနာယူသူများကို တောပိုင်တောင်ပိုင် နတ်တို့က စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်ပြီး ကျားကိုက်၍လည်းကောင်း၊ ဆင်တိုက်၍လည်းကောင်း၊ ဝက်တိုက်၊ ပြောင်တိုက်၍လည်းကောင်း အသေဆိုးနှင့် သိက္ခာမဲ့စွာ သေတတ်ကြသည်ဟု ယုံကြည်ထားကြသဖြင့် ကြောက်ကြောက်နှင့် လှုပ်ယမ်းနေကြသော လက်များအားလုံး ရပ်ဆိုင်းသွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဆလိင်းကြီးထောင်လွေက သက်သောင့်သက်သာပင် အောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဟား... ဟား... ဟီး...။ ဘယ့်နှယ်လဲ ဒိန်လျှံ။ ငါ မအိုသေးဘူးဆိုတာ ခုလောက်ဆို မင်းသိလောက်ပြီပေါ့နော် ဟုတ်လား” ဟု တဟားဟား ရယ်ပြီး မေးလိုက်သည်။

ဆလိင်းအိုကြီးထောင်လွေ၏ အမေးကြောင့် ရွာလူကြီး ဦးဒိန်လျှံနှင့် ဆယ်အိမ်ခေါင်း။ ဆယ်အိမ်စုတို့မှာ ထန်းပင်ဖျားရှိ ဆလိင်းကြီးကိုပင် ရုတ်တရက် မော့မကြည့်ခွဲ ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဒိန်လျှံ ဘယ့်နှယ်လဲ။ ငါ မအိုသေးဘူးဆိုတာ မင်း ခု ယုံပလား။ နတ်ဆရာကြီး ဘယ့်နှယ်လဲ။ ခင်ဗျားတို့ယုံကြပြီဆိုရင် ကျုပ် ထန်းပင်ဖျားက ဆင်းလာရတော့မလား” ဟု ဒုတိယမို့ နှစ်ကြိမ်မြောက် မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဆ ဆလိင်းကြီး၊ ဆင်းလာလို့ရပါပြီ။ ကျုပ်တို့ ယုံပါပြီ။ နေမွန်း စောင်းသွားပြီပဲ။ ဆလိင်းကြီး ဆင်းလာလို့ရပါပြီ။”

နတ်ဆရာက တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ထန်းပင်ဖျားကို မော့ကြည့်၍ ညှိုးညှိုးငယ်ငယ် အသံထွက်ရုံမျှသာ ဆိုခဲ့တော့သည်။

ဦးဒိန်လျှံ၊ နတ်ဆရာနှင့် အောက်ကလူများ ဘယ်လိုမှ မမြင်နိုင်အောင် လျင်လျင်မြန်မြန် ချည်ထားခဲ့သော စောင်စနစ်ဖက်ကိုလည်း ဖြေဖြုတ် ပြီးသား ဖြစ်နေလေသော ဆလိင်းကြီးထောင်လွေသည် လက်တောင် သုံးလေးဆယ်မြင့်သော တောင်ထန်းပင်ဖျားက သက်သောင့်သက်သာ လျော့ချ ဆင်းလာလေသည်။

တောင်ထန်းပင် ခြေရင်းတွင် ရွာလူကြီး ဦးဒိန်လျှံနှင့် နတ်ဆရာတို့ကို သရော်ပြီး လှောင်ပြီး ပြုံးကာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သော ဆလိင်းကြီး ထောင်လွေကို အားလုံးက အတီးအမှုတ် အကအခုန်ရပ်ကာ ဝိုင်းကြည့်နေကြ သလို ဦးဒိန်လျှံနှင့် နတ်ဆရာတို့မှာလည်း မျက်နှာသေလေးနှင့် ကြောင်စိစိ ငေးကြည့်နေကြသည်။

“ကဲ... နတ်ဆရာကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်မျိုး တစ်မနက်လုံး ထန်းပင် ပေါ် နေခဲ့ရတာ မောလှပါပြီ။ အဲဒီတော့ တောနတ် တောင်နတ်မင်းကြီးတို့ အလိုကျ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ကျုပ်အိမ်ကို ခြေကျင် မပြန်နိုင်တော့ပါဘူး။

မြင်းနဲ့ ပြန်ချင်ပါတယ်၊ ခွင့်ပြုပါ”

ဆလှိုင်းကြီး ထောင်လွေ၏ စကားအဆုံးမှာ ဦးဒိန်လျှံ၏ မျက်နှာမှာ သွေးဆုတ်သွားသည်။

“ဆလှိုင်းကြီးတောင်းဆိုတဲ့ မြင်းက ကျုပ်တို့ရွာမှာ မရှိပါဘူး။ နတ်ဆရာကြီး အဆုံးအဖြတ်ပေးပါ။ ကျုပ်တို့ ဆလှိုင်းကြီးကို ဝရွှမ်းအုခလှိုင်းလုပ်ဖို့ ခေါ်လာတုန်းကအတိုင်း လူထမ်းပြီး ပို့ပါရစေ”

ဦးဒိန်လျှံ ဒုက္ခလှလှကြီး ရောက်တော့မည်ကို အတပ်သိသော ဦးဒိန်လျှံ၏ ဘက်တော်သား ပါလေရာတစ်ယောက်က မျက်နှာလိုမျက်နှာရ ပြောလိုက်သည်။

ဤသည်ကို နောက်ရွာသားတစ်ယောက်က ဦးဒိန်လျှံနှင့် ပါလေရာတို့အဖွဲ့က မဆင်မခြင် အဘိုးကြီး သန်သန်မာမာကို အမှည့်ခြွေပွဲလုပ်မည်ဆိုသဖြင့် သူ့အိမ်က ပိန်းဥ၊ မြောက်ဥ၊ ပျားရည်တစ်ကျည်တောက်နှင့် သူ့မိန်းမ ပင်ပင်ပန်းပန်း ခုတ်ရက်ထားသော ဂျပ်ခုတ်စောင် အသစ်ကျပ်ချွတ်တစ်ထည်ကိုပင် ပေးလိုက်ရ၍ ယခုမှ ပိုပြီး မကျေမနပ်ဖြစ်နေသော ကောထန်ကြီးက...

“မှည့်ရွှမ်းနေတဲ့ သစ်သီးလုံးကြီး ဆလှိုင်းထောင်လွေက ဘယ်လိုလုပ်သူ့အိမ်ကို လူတွေကခုန်ပြေးလျှောက် ထမ်းခေါ်သွားတာကို ခံနိုင်တော့မလဲ။ မှည့်ရွှံ့နေတဲ့သစ်သီးက လမ်းမှာ ပေါက်ကျ ပျက်ကျရင် မင်းတို့ တာဝန်ယူမလား။ အစဉ်အလာအရလည်း အမှည့်ခြွေလို့ မကြွေရင် သူ တောင်းဆိုတာကို ဦးစီးခေါင်းဆောင်လုပ်သူက ဖြည့်ဆည်းရမယ်လို့ ဥပဒေရှိပါတယ်။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်ပါလား နတ်ဆရာကြီး။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ရွာမှာ မြင်းမရှိတဲ့အတွက် မြင်းကိုယ်စား ရွာရဲ့ အကြီးအမှူးဖြစ်သူ ဦးဒိန်လျှံက မြင်းအဖြစ်နဲ့ ဆလှိုင်းအိုကြီးထောင်လွေကို အိမ်အရောက်လိုက်ပို့မှ တောနတ် တောင်နတ်တွေရဲ့အလိုကျ ဖြစ်တော့မပေါ့နော် နတ်ဆရာကြီး”

ဟု ဦးဒိန်လျှံကို အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ပြောလိုက်လေ၏။

သူပြောသည်မှာ မှန်သည်။ အစဉ်အလာအရ အမှည့်မကြွေသောသူကို သူ၏ဆန္ဒအတိုင်း ရွာဦးဆောင်၊ ရပ်ဦးဆောင်က လုပ်ပေးရမည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မျက်နှာသေလေးနှင့် ဘာပြော၍ ဘာလုပ်ရမည်မသိ ဖြစ်

သွားသော နတ်ဆရာကြီးက ယောင်ယောင်ယမ်းယမ်းနှင့် “ဟုတ်ပါတယ်” ဟု ကယောင်ချောက်ချား စကားထွက်သွားရာ စောစောက ရွာသားကဲ့သို့ပင် သူတို့ အမှည့်ခြွေပွဲလုပ်ကြရာ၌ ဟိုဟာပေးရ၊ သည်ဟာပေးရ၍ မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြသူတွေကလည်း “ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ ရွာလူကြီး မြင်းလုပ်ပြီး ဆလိုင်းအိုကြီး သစ်သီးမှည့်ကို အိမ်အရောက် လိုက်ပို့ပါဗျို့” ဟု သရော်မော်ကား ဝိုင်းအော်ကြရာ ဦးဒိန်လျှံမှာ ဆလိုင်းထောင်လွေရှေ့ မြင်းလုပ်ရန် လေးဖက်ကုန်းရတော့သည်။

ထိုအခါ ဤလူကြီး မဆင်မခြင်လုပ်၍ ငါတို့မှာ ဆလိုင်းထောင်လွေ တို့၏ မိသားစုကို လုပ်ကျွေးသလို ဖြစ်ရသည်ဟု ဒေါသထွက်နေကြသူ အချို့က ချက်ချင်းပင်...

“ကဲ... အဘစီးချင်တဲ့မြင်းက ရှေ့တော်မှောက် ရောက်လာပါပြီ။ တက်တော့လေ။ မြင်းပေါ်ကိုတက်တော့” ဟု ဝိုင်းအော်လိုက်ကြသောစကား မဆုံးမိပင် ဆလိုင်းကြီး ထောင်လွေကလည်း ဦးဒိန်လျှံကျောပေါ် ရောက်သွားလေသည်။ ဦးဒိန်လျှံကျောပေါ် ဆလိုင်းထောင်လွေ ရောက်သည်နှင့် ဦးဒိန်လျှံက ကုန်းထလိုက်သည်။ ဤသည်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေသော ကောလာကြီးက...

“ဘယ့်နှယ် ဘယ့်နှယ်... မြင်းဆိုတာ လေးဖက်ကုန်းသွားရမှာဗျ။ ခုက ဘယ်လိုလဲ ကုန်းပိုးထားသလို ဖြစ်နေပါလား”

ဟု အော်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဟေ့လူ... ဒါ တောင်ပေါ်မြင်းဗျ။ မြေပြန့်မြင်းမဟုတ်ဘူး။ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းနဲ့ သွားသွား၊ တစ်ချောင်းတည်းနဲ့ပဲသွားသွား မင်းပြောစရာ မဟုတ်ဘူး။ ငါက နတ်ဆရာ။ ငါသွားခိုင်းချင်တာနဲ့ သွားခိုင်းမယ်။ မင်းဘာသိလို့လဲ။ ဒီလောက် တောတောင်အတက်အဆင်းခရီးကို ဘယ်လိုလုပ်လေးဖက်ကုန်းသွားလို့ရမလဲ။ ကဲ... ဦးဒိန်လျှံ သွားတော့”

နတ်ဆရာက စကားရှည်တတ်သော ကောလာကြီးကို အော်ဟောက်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ဦးဒိန်လျှံက နတ်ဆရာကြီးအား ကျေးဇူးတင်သောအကြည့် တစ်ချက်ကို ကြည့်ပြီး ဆလိုင်းကြီးထောင်လွေကို ကုန်းပိုး၍ ခြေလှမ်း စ

ထွက်တော့သည်။ ထိုအခါ ဆလောင်းကြီးထောင်လွေမှာလည်း ဇက်ကြီးမပါ
သော တောင်မြင်း၏ သျှောင်ထုံးကြီးကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်ကာ-

“ဟဲ့... တောင်မြင်း၊ သွားစမ်း မြန်မြန်။ ငါ မောနေပြီ။ အိမ်မြန်မြန်
ရောက်ဖို့လိုတယ်”

ဟု ကြိမ်းဝါးလိုက်ကာ ဦးဒိန်လျှံ၏ ဆံပင်အုပ်ကို မြင်းဇက်ကြီး
အမှတ်ဖြင့် ဆောင့်ဆွဲလိုက်၊ ပြန်လျှော့လိုက်နှင့် လိုက်ပါလာသည်။

“တောင်မြင်းကြီး ခြေထောက်နှစ်ဖက်နဲ့ ကဆုန်ပေါက် ပြေးလာနေပြီ။
ပြေးလာနေပြီ။ ကလေးသူငယ်များ လမ်းဖယ်ကြ၊ လမ်းဖယ်ကြ။ ခြေထောက်
နှစ်ချောင်းပဲပါတဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း တောင်မြင်းကြီးကို မမြင်ဖူးသူတွေ
ထွက်ကြည့်ကြ။ ထွက်ကြည့်ကြ။ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းပဲပါတဲ့ တောင်
မြင်းကြီး ကဆုန်ပေါက် ပြေးလာနေပါပြီ။ ကြည့်ကြ၊ ကြည့်ကြ”

ရပ်မှာ ရွာမှာ အလွန် အရွမ်းအနောက် ပြောတတ်ပြီး လူတကာကို
အချွန်နှင့် မတတ်သော ဗန်နောကြီးကလည်း ကောလာကဲ့သို့ပင် သူ့အိမ်က
ပိန်းဥ၊ မြောက်ဥတွေကို ပေးထားရသဖြင့် မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ တစ်လမ်းလုံး
အော်လိုက်လာသည်။

ဗန်နောကြီးက ထိုသို့ အော်လိုက်လာသောအခါ ကလေးသူငယ်များ
မှာလည်း ဗန်နောကြီး လေသံကိုလိုက်ကာ-

“တောင်မြင်းကြီးတဲ့ဗျို။ တောင်မြင်းကြီး၊ တောင်မြင်းကြီး။ ခြေ
ထောက်နှစ်ဖက်နဲ့ တောင်မြင်းကြီး”

ဟု အော်ဟစ်ကာ နောက်က လိုက်လာကြသည်။

ဦးဒိန်လျှံကမူ ရှက်လွန်း၍ မည်သူ့ကိုမျှ မကြည့်ရဲဖြစ်ကာ ဆလောင်း
ထောင်လွေကြီးအိမ်ကို မြန်မြန်ရောက်ရန်သာ ဆလောင်းထောင်လွေကို ကုန်း
ပိုးကာ ကလေးတွေအော်နေကြသလို ကဆုန်ပေါက် မပြေးရုံတမည် လာနေ
ရသည်။

ယခုအခါမှာတော့ အကအခုန်၊ အတီးအမှုတ် သီချင်းဆိုသံတွေလည်း
အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားကာ ကလေးတစ်အုပ်ကလွဲပြီး ဗန်နောတို့ ကောလာ
ကြီးတို့လည်း ပါမလာကြတော့။ တစ်ရွာလုံးမှာ တစ်မျိုးတိတ်ဆိတ်သွားပြီး
ရွာလူကြီး ဦးဒိန်လျှံနှင့် ပါလေရာတို့အဖွဲ့ကိုသာ သူတို့ ဆလောင်းထောင်လွေ

မိသားစုအား ပေးလိုက်ရသော ပိန်းဥ၊ မြောက်ဥ၊ ပြောင်းဖူး၊ ပျားရည် ကျည်တောက်တို့အတွက် နှုတ်မြောတသ ဖြစ်သွားကြသည်။ ပျော်ရပါးရ ကရုဇန်ရပြီဟု ကျိန်းသေထင်ခဲ့ကြတာ ဝရွမ်းအုခလှိုင်း အကြွေပွဲကလည်း ပျက်သွားသောအခါ ကာလသား ကာလသမီးတို့မှာလည်း ကျန်းမာသန်စွမ်းသော ဆလှိုင်းထောင်လွေကို မဆင်မခြင် အမှည့်ခြွေပွဲ လုပ်ရမည်လားဟု ဦးဒိန်လှုံ ရွာလူကြီးနှင့် ပါလေရာတို့အဖွဲ့ကို စိတ်ထဲက ကျိန်ဆဲနေကြ လေသည်။

အမှည့်ခြွေပွဲလုပ်ရာ ရွာပြင်က ဆလှိုင်းထောင်လွေအိမ်ရှေ့ ထမ်းပိုး လာရသဖြင့် ဟောဟံဆိုက် မောပန်းလာသော ဦးဒိန်လှုံသည် ဆလှိုင်း ထောင်လွေ အိမ်ရှေ့အရောက်မှာ ခြေစုံရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပါးစပ်က လည်း...

“ဆင်းတော့လေဗျာ၊ ခင်ဗျားအိမ်ရှေ့ ရောက်နေပြီပဲ”
ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဆလှိုင်းထောင်လွေက ချက်ချင်း မဆင်းသေးဘဲ...

“အေး၊ ငါက မဆင်းချင်သေးဘူး။ ရွာတစ်ပတ် လှည့်ဦးမယ်ဆို တော့လည်း မင်းက ငါ့ကို လှည့်ပြရဦးမယ်မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို သနားလို့ ခုတော့ ငါဆင်းလိုက်တော့မယ်။ တစ်ခုတော့ မင်း မှတ်ထား၊ ငါတို့အမျိုးက မသေချင်သေးဘူးဆိုရင် သေကိုမသေဘူး။ အေး... မင်း ဒီလောက်တောင် ငါ့ကို အမှည့်ခြွေပွဲလုပ်ချင်နေရင် ငါသေချင်တဲ့တစ်နေ့ မင်းကို အကြောင်းကြားလိုက်မယ်။ အဲဒီအခါမှ မင်းလာလုပ်နော် ဒိန်လှုံ...”

ဟူသော စကားမဆုံးမီပင် ဦးဒိန်လှုံက...

“ကျုပ် မှားသွားပါတယ်ဗျာ၊ ဆလှိုင်းကြီးကို ကျုပ် နောက် ဘယ် တော့မှ မလုပ်တော့ပါဘူး။ တောင်းပန်ပါတယ်”

ဟု ပြောပြီး ပြန်ရန်အလုပ်မှာ ဆလှိုင်းထောင်လွေက...

“အေး... မင်းလုပ်တာ မလုပ်တာကတော့ မင်း အပိုင်းပဲ။ ခု ငါ သိပ်ပင်ပန်းသွားပြီ။ ဒီတော့ ညနေကျရင် ငါ ဝက်ကလေး ကင်စားချင်တယ်။ မင်းအိမ်က ဝက်ကလေးတစ်ကောင်ကင်ပြီး ညနေလာပို့” ဟု ပြောလိုက် သည်။

အစဉ်အလာအရ မပို့ဘဲနေ၍မရသူ ဦးဒိန်လျှံကလည်း ထိုညနေမှာ သူ့အိမ်က ဝက်ကလေးတစ်ကောင်ကို သတ်ကင်ပြီး တကယ်လာပို့ရသည်။

ထိုအခါ ဆလိုင်းထောင်လွေက...

“မနက်ဖြန်တော့ ငါ ချေသား စားချင်တယ်နော် ဒိန်လျှံ...”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ဦးဒိန်လျှံမှာ ခေါင်းကုတ်ပြန်သွားသည်။

သူသည် ဆလိုင်းထောင်လွေ၏ အစေအပါးဖြစ်သွားရပြီမို့ နောက် တစ်နေ့မနက်မှာပင် ဆလိုင်းထောင်လွေ မှာထားသော ချေသားရရန် ရွာ မုဆိုးများရှိ မည်သူ၏ထောင်ချောက်၌ ချေမိသည်ကို စုံစမ်းကာ ချေသား တစ်တွဲကို ဆလိုင်းထောင်လွေ၏အိမ်သို့ ရှာပို့ရပြန်သည်။

သူ့အား ချေသားလာပို့သော ဦးဒိန်လျှံအား ဆလိုင်းထောင်လွေက...

“မနက်ဖြန်တော့ ငါ ဆတ်သားပဲ စားမယ်ကွနော် ဒိန်လျှံ”

ဟု ဆိုလာပြန်သည်။

ထိုအခါ ထိုနေ့မနက်၌ သူတို့ရွာရှိ ဘယ်မုဆိုးမှ ဆတ်မရကြသော အခါ ဦးဒိန်လျှံမှာ ပါလေရာတို့အဖွဲ့နှင့် တိုင်ပင်ပြီး ဆလိုင်းထောင်ကြီး စားချင်သော ဆတ်သားရရန် ဆတ်လိုက် ဆတ်ရှာ ထွက်ရပြန်သည်။

ကံအားလျော်စွာပင် ဆတ်တစ်ကောင်ကိုရလာရာ ဆလိုင်းထောင်လွေ အိမ်ကို ဆတ်သားတစ်တွဲ သွားပို့ရပြန်၏။ ထိုအခါ ဆလိုင်းထောင်လွေက...

“အိမ်း... မနက်ဖြန်တော့ ငါ့ကို တောဝက်သား လာပို့ပါဦးကွ”

ဟု ဆိုပြန်သည်။

ဦးဒိန်လျှံ သိလိုက်ပြီ။ မနက်ဖြန်ကျ သူ တောဝက်သားလာပို့လျှင် နောက်တစ်နေ့မှာ ပြောင်သားစားချင်သည်ဟု ပြောပြန်ဦးမည်။ ပြောင်သား ရ၍ သွားပို့လျှင် ဤဆလိုင်းထောင်လွေက ဆင်သားစားချင်သည်ဟု ပြော ပြန်မည်မှာ မှချပင်။ အမှန်က ဆလိုင်းထောင်လွေသည် သူ့အား ဆင်နင်း၊ ပြောင်တိုက်၊ ဝက်ပက်၍ မသေသေအောင် (သို့မဟုတ်) သူမသေမချင်း ဤသို့ချည်း သူ့ကို သေတွင်းပို့ချင်၍ တမင်လုပ်နေပြီဆိုသည်ကို ဦးဒိန်လျှံ အတပ်သိသွားသည်။ ထိုအခါ ဦးဒိန်လျှံမှာ ဤရွာက ထွက်ပြေးမှ ဖြစ်တော့ မည်ဟု အတွေးပေါက်လာသည်။ သို့သော် လောလောဆယ်မှာ သူသည် ဆလိုင်းထောင်လွေမှာသော တောဝက်တစ်ကောင်ရရန် ရှာရပြန်ဦးမည်ပါ

လားဟု တွေးကာ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ဤတစ်ခါလည်း ရွာမှဆိုးတွေကိုပါ အကူအညီ တောင်းရပြန်သည်။

“အဘိုးထောင်လွေက ဦးဒိန်လျှံကို အဲသလို နေ့တိုင်း ခိုင်းနေတော့ ဦးဒိန်လျှံက ဘယ်လိုသေသွားလဲ ကနိမ်း။ ပြောင်ကိုက်လို့လား။ ဆင်နင်းလို့လား ဘယ်လိုသေလဲ...”

ခွန်လွေက သူ့ဘကြီး ထန်ဖူး ပြောပြသော သူ့အဘိုးနှင့် ဦးဒိန်လျှံတို့ အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားလွန်းသဖြင့် ကြားဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“ဦးဒိန်လျှံ ကံကောင်းတယ်ပဲ ပြောရမှာပေါ့။ မင်းအဘိုးက တောဝက်သား လာပို့ရမယ်လို့ ဦးဒိန်လျှံကို ခိုင်းတဲ့နေ့မှာပဲ ကနိမ်းတို့ဆီကို ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာတယ်မသိတဲ့ လူဖြူသခင်ကြီးတစ်ယောက်နဲ့ အိန္ဒိယက ကုလားတွေ ရောက်လာကြတယ်။ လားတွေ၊ သေနတ်တွေနဲ့ လူပေါင်းက တစ်ကျိပ်လောက် ရှိတယ်။ လက်စသတ်တော့ ဦးဒိန်လျှံ အမှည့်ခြွေပွဲလုပ်တာကို သတင်းရသွားလို့ ရောက်လာတယ် ထင်တာပဲ။ အဲဒီတုန်းက မြောက်ပိုင်းသားတွေတောင် အမှည့်ခြွေပွဲ မလုပ်ရတော့ဘူးတဲ့။ အဲဒါကြောင့် ခု ဦးဒိန်လျှံကို ရွာလူကြီးရာထူးကချပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်းကြတယ်။ ဦးဒိန်လျှံက သူတစ်ယောက်တည်းသဘောနဲ့ လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ရွာလုံးက လူတွေ သူ့ကိုလုပ်ခိုင်းလို့ လုပ်ရတာပါဆိုပြီး ပြောလို့ သက်သာသွားတယ်။ နောက်ကို အမှည့်ခြွေပွဲ လုံးဝမလုပ်ရဘူးလို့ ပညတ်သွားတယ်။ ဟိုဘက်ရွာမှာ သူတို့ဘုရားကျောင်းဆောက်ပြီး သူတို့ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကိုလည်း ထားခဲ့တယ်။ သာသနာပြုတယ်ဆိုပါတော့”

“ငါတို့အဘိုးကရော ကနိမ်း။ ဦးဒိန်လျှံက ဒီလိုပဲ တစ်သက်လုံး သားကောင် ရှာပေးနေနေရတာပဲလား”

“သူ ရွာလူကြီးအရာ ပြုတ်သွားတော့ မရှာပေးရတော့ဘူးလေ။ မင်းအဘိုး ငါ့ဘကြီးကလည်း သခင်ကြီးတွေကိုကြောက်လို့ အသာ ငြိမ်နေလိုက်ရတယ်။ ဦးဒိန်လျှံကို သားကောင်ရှာ အတင်းအကျပ် မခိုင်းရဲတော့ဘူးပေါ့။ အဲဒီကစပြီး ကနိမ်းတို့ဆီမှာလည်း အမှည့်ခြွေပွဲ ဝရွှမ်းအူခလှိုင်းကို ဘယ်လူမှ မလုပ်ရဲကြတော့တာ ဒီနေ့အထိပဲ ဆိုပါတော့။ ခု လူလေးက ဘကြီးကို ဖရနာန်မေးဖို့ လာတယ်ဆိုတော့ ဘကြီးက ဘယ်လို ဖရနာန်ပေးရမလဲ။

အဲဒါကိုလည်း သခင်ကြီးတွေက မကြိုက်ဘူးနော်။ ခု တို့တောင်ပေါ်မှာ သူတို့ ဘုန်းကြီးတွေကို ထားတာ၊ အဲဒီကိစ္စလို့တောင် တချို့က ပြောကြ တယ်။ အဲဒီတော့ လူလေးလည်း ဖရနာန်လုပ်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့တော့နော် လူလေး၊ မင်းအဘိုး ငါ့ဘကြီးကိုလည်း လျှံထောင်တို့အဘိုး ဦးဒိန်လျှံ သတ်ခဲ့ တာမှ မဟုတ်တာ။ ငါက မင်းကို ဘာဖရနာန်မှ ပေးလို့မရတာ”

သူ့ဘကြီးစကားကို ကြားလိုက်ရစဉ်တွင် ခွန်လွေမှာ လျှံနေ၏ မျက်နှာကို ပြေးမြင်မိလိုက်သည်။ အကယ်၍ လျှံထောင်ကို သတ်ရန် ကျောက်ပိုးထိုးရွာက ဦးလေးထောထန်ဆီ အရင်မသွားခဲ့ဘဲ တိန်ခါရွာက ဘကြီးဆီသာ အရင်ရောက်ခဲ့လျှင် ယခုလောက်ဆို သူနှင့် လျှံနေတို့ မင်္ဂလာ ပင် ဆောင်ပြီးနေကြပြီး ဖြစ်မည်ဟူသောအတွေးကို တွေးမိလိုက်သည်။

ထိုအခါ ခွန်လွေမှာ ယခုပင် လျှံနေဆီ ပြေးသွားချင်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သူ့ဘကြီး ဆလိုင်းထန်ဗူး၏ သားများဖြစ်ကြသော ထန် တိမ်နှင့် ထန်တာတို့ ရောက်လာကြသည်။ သူတို့မှာ စောစောက တောင် ယာထဲ ရောက်နေကြရာ သူ့ကြီး၏ မင်္ဂလာမောင်းထုခေါ်သံကြောင့် သူ့ကြီး အိမ်ကို တန်းသွားခဲ့ကြသည်။ သူ့ကြီးအိမ် ရောက်သောအခါ စုမိသမျှ လူ များနှင့် မီးလမ်းကြည့်ကာ ခွန်လွေ ပစ်သတ်ထားခဲ့သော ပြောင်ကြီးကို သွားရောက် မျက်ယူလာကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့ကိုယ်ပေါ်တွင် ပြောင်သားတစ်ယောက်တစ်တွဲစီအပြင် ပြောင်ခေါင်းကြီးကိုလည်း ပိုင်ရှင် ဖြစ်သော ခွန်လွေကိုပေးရန် ထမ်းယူလာကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထန်တိမ်နှင့် ထန်တာတို့ကလည်း ရောက်ရောက်ချင်း ပြောင်ခေါင်း ကြီးကို ခွန်လွေအားအပ်ပြီး ချီးကျူးစကား၊ ဂုဏ်ပြုစကား ဝိုင်းပြောလိုက် ကြသည်။ သို့သော် ခွန်လွေမှာကား အစ်ကိုနှစ်ယောက်ပြောသော ဂုဏ်ပြု စကားကို မကြားတစ်ခွန်း၊ ကြားတစ်ခွန်းသာ။ သူ့စိတ်မှာ ချက်ချင်း လျှံနေဆီ သို့သာ ရောက်နေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စိတ်နှင့်ကိုယ် မကပ်ဖြစ်နေသည်။

သည်လိုနှင့် ယခုအခါ တစ်ချိန်လုံး လျှံနေဆီချည်းသာ စိတ်ရောက် နေသော ခွန်လွေက ညနေ ထမင်းစားပြီးကြသည်နှင့်...

“ဖရနာန်လည်း ရှာစရာမလိုတော့ဘူးဆိုရင်တော့ မနက် ငါပြန်မယ် ကနိမ်း”

ဟု သူ့ဘကြီးကို ပြောလိုက်သည်။ မဖြစ်နိုင်၍၊ မသင့်တော်၍သာ။ သို့မဟုတ်လျှင်ကား ခွန်လွေသည် ညတွင်းချင်းပင် သူ့ရွာ ကူပွန်ကိုသွားပြီး လျှံနေ၏ မျက်နှာ လှဝင်းပပကို ကြည့်ချင်လှပြီ၊ မြင်ချင်လှပြီ။ သို့သော် သူ့ဘကြီး ထန်ဗူးက အံ့ဩတကြီးနှင့်...

“ဟာ... လူလေး ချက်ချင်းပြန်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ။ မင်းကို ငါတို့ ရွာကလူတွေ ဆာအိုက်ပွဲလုပ်ကြဖို့ ရွာသူကြီးကို ဘကြီးက အားလုံးစီစဉ် ခိုင်းထားပြီ။ ဆာအိုက်ပွဲမတက်ဘဲ မင်းပြန်သွားရင် သူကြီးနဲ့တကွ ရွာသူ ရွာသားတွေ ငါ့ကို ဘာပြောကြမလဲ။ ငါတို့ အမျိုးဂုဏ်သိက္ခာကို မင်းမချပါနဲ့၊ နေပါဦး။”

ဟု သူ့ဘကြီးနှင့် သူ့အစ်ကိုများ ဖြစ်ကြသော ထန်တိမ်နှင့် ထန်တာ တို့အပြင် သူ့မရိုးကြီးနှစ်ယောက်နှင့် လူကြီးသူကြီးများကပါ ဝိုင်းပြော ဝိုင်းတားထားကြရာ ခွန်လွေမှာ တိန်ခါရွာက ဆာအိုက်ပွဲကိုစောင့်ရင်း သူ့ ဘကြီးအိမ်တွင် တစ်ပတ်ခန့် ကြာသွားပြန်လေသည်။

တစ်ရွာတစ်ကျေး ဧည့်သည်အာဂန္တုတစ်ယောက်က သူတို့ရွာသား တွေ စားသောက်ရန် ပြောင်တစ်ကောင်ကို သတ်ပေးထားခဲ့သော အဖြစ်မှာ ယခင်က တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မကြုံဖူးကြသဖြင့် ထူးထူးဆန်းဆန်းအနေနှင့် ဂုဏ်ပြုပွဲ လုပ်ကြမည်ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူတို့၏ အစဉ်အလာအရ ပြောင်၊ ဆင်၊ စိုင်းတို့မှာ ပထမတန်းစား တောတိရစ္ဆာန်ထဲ ပါသဖြင့် ဤပထမတန်း စား တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်ကို သတ်နိုင်သူသည် သူတို့ဆီ၌ သူ့ရဲ ကောင်းပင်။ ထို့ကြောင့်လည်း ခွန်လွေ သူ့ရဲကောင်းကို သူတို့ ဂုဏ်ပြုကြ မည်ဖြစ်သည်။

ထိုကာလတွင် သူ့အမေ၊ သူ့နှမ၊ လျှံနေနှင့် တစ်ရွာလုံး၊ တစ်နယ် လုံးကလည်း ခွန်လွေကို အမျှော်ကြီး မျှော်နေကြသည်။ ထိုသို့ မျှော်နေကြ သည့် အကြောင်းမှာ ခွန်လွေမရှိသည့် ရက်ပိုင်းအတွင်း ကျားဆိုးကြီးတစ် ကောင်သည် အရမ်းသောင်းကျန်းလာပြီး ရွာထဲထိဝင်လာကာ ခြံထဲရှိ နွားကို ကိုက်၊ ဝက်ကိုကိုက်၊ ဆိတ်ကိုကိုက်သည့်အပြင် လူကို ကိုက်သတ်သည် မှာလည်း ကူပွန်ရွာက တစ်ယောက်အပါအဝင် လူသုံးယောက်၊ နွားနှစ် ကောင်၊ ဝက်ငါးကောင်ထိ တစ်ပတ် ရှစ်ရက်ခန့်တွင် ကိုက်သတ်ခံနေကြရ

သဖြင့် ဖြစ်သည်။

ဤသည်မှာ ခွန်လွေ လွန်ပီးဖြစ်ပြီး ဖီလာရွာက ပြန်လာကတည်းက သူတို့ရွာကလူများသည် ခွန်လွေကို ဆာအိုက်ပွဲ လုပ်မပေးကြသဖြင့် တောနတ်၊ တောင်နတ်တွေက နတ်ကျားနှင့် တိုက်ခြင်းဟု အချို့က ယူဆကြသည်။ အမှန်က ခွန်လွေအား သူတို့ရွာ၌ ဆာအိုက်ပွဲလုပ်ပေးရအောင်ကလည်း ခွန်လွေသည် ဖီလာရွာကပြန်လာပြီး တစ်ညသာ မိမိအိမ်၌ နားခဲ့ပြီး ထွက်သွားသဖြင့် ဆာအိုက်ပွဲ လုပ်မပေးလိုက်ကြရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ထိုသို့လုပ်မပေး၍ ယခု သူတို့ရွာသားတစ်ယောက်ကို တောင်ယာက အပြန်တွင် ကျားဆွဲသွားသည်။ မော်စောရွာက လူတစ်ယောက်ကိုမူ စမ်းပေါက်တွင် ရေချိုးနေစဉ် ကိုက်သတ်သွား၏။ ပုံလောရွာသူကိုမူ တောင်ယာတဲ၌ ထမင်းချက်နေစဉ် နေ့ခင်းကြီးပင် ခုန်ဆွဲ ကိုက်သတ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤမျှဆိုးသွမ်းလာသော ကျားကို ရွာမှဆိုးများ စုပေါင်း၍ ဗီထောင်ခြင်း၊ ခုပ်ထောင်ခြင်း၊ သုတ်ကိုင်းထောင်ခြင်း၊ လူသေ၊ နွားသေ၊ ဝက်သေ တွေနှင့် တောတိုက်၍သတ်ဖြတ်ရန် အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားကြသော်လည်း မအောင်မြင် ဖြစ်နေကြသည်။ ခက်နေသည်မှာ ဤကျားသည် ယခင်က လူနှင့် တိရစ္ဆာန်များကို ကိုက်သတ်ဖူးသော ကျားများလို အသေကောင်ကို ပြန်လာမစားခြင်းပင်။ ယခင်က ကျားများမှာမူ လူနှင့် တိရစ္ဆာန်တစ်ဦးဦး၏ အသေကောင်ကို ပန်းပန်၊ သနပ်ခါးလိမ်းပေးပြီး တောတိုက်လိုက်သည်နှင့် ထိုကျားသည် သူကိုက်သတ်စားထားခဲ့သော အသေကောင်ရှိရာသို့ မှုချရောက်လာပြီး ဗိဉ်လည်းကောင်း၊ ခုပ်ဉ်လည်းကောင်း၊ ထောင်ချောက်သုတ်ကိုင်းဉ်လည်းကောင်း မိ၍ သေရသည်ချည်းသာ။

ယခု ကျားကမူ သူကိုက်သတ်လိုက်သော လူသေတိရစ္ဆာန်သေတွေကို တစ်ကိုက်တစ်ဖဲ့ပင် စားမသွား။ သွေးသာ ဖောက်သောက်သွားပြီး အသေကောင်ကို ပစ်ထားခဲ့သည်။ ထိုအသေကောင်ဆီကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ် တောတိုက်၍ မည်သည့် တောနတ်၊ တောင်နတ်ကို ခေါ်ခိုင်းခိုင်း ပြန်လာမစား။ ဤရွာတွင် လူကို ကိုက်သတ်ထားခဲ့သော ကျားသည် ထိုနေ့မှာပင် နောက်တစ်ရွာ၌ လူနှင့် တိရစ္ဆာန်တစ်ဦးဦးကို ကိုက်သတ်သွားပြန်ပြီဟူသော

သတင်းကိုသာ ကြားရသည်။

ထိုအခါ လူစုလူဝေးနှင့် တောခြောက်ဝိုင်းလိုက်၍ သတ်ကြရမည် ဆိုသောအခါ နတ်တိုက်ကျား၊ သွေးသောက်ကျားဟူသော အစွဲအလမ်း ကြောင့် ဦးဆောင်မည့်သူမရှိ ဖြစ်နေပြန်သည်။ ဤလိုကျားမျိုးကို ဒူးလေး၊ ဝါးပြောင်း၊ ဓား၊ လှံ၊ လက်နက်တို့နှင့် တောတက်လိုက်ရဲသူ မရှိ။ သူတို့ရွာ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မုဆိုးဟု အမည်ခံနေကြသူတွေ ရှိသော်လည်း ပထမ တန်းစား သားကောင်ကြီးများကို သတ်ဖူးသူ၊ လွန်ပီးဘွဲ့ရ သူရဲကောင်း မုဆိုးမရှိ။ ထို့ကြောင့်လည်း လွန်ပီးဘွဲ့ရ သူရဲကောင်းမုဆိုးဖြစ်သူ ခွန်လွေကို တောင့်တနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ခွန်လွေကိုလိုက်ခေါ်ရန် ခွန်လွေ ဘယ်ရွာ ဘယ်ဒေသသို့ ထွက်သွားသည်ကို သူ့အမေ၊ သူ့ညီမတို့ကို သွားမေးကြရာ ဘယ်ရွာကို သွားမည်ဟု မပြောခဲ့ဘဲ ထွက်သွားသည်ဟု ဆိုသောအခါ ရွာလူကြီးတွေမှာ အကြံအိုက်သွားကြပြန်သည်။ ထိုအချိန်တွင် လူတွေမှာ မိမိ တောင်ယာသို့ပင် မတက်ရဲဖြစ်နေကြရာ တောင်ယာခင်းတွေမှာလည်း တောတိရစ္ဆာန်တွေကို အစာကျွေးထားသလို ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

နောက်တော့ ခွန်လွေသည် သူ့ဆရာလည်းဟုတ်၊ သူ့အောင်ရာမြေ ဆိုလည်း ဟုတ်သော ဖီလာတောင်ရွာက မုဆိုးကြီး ဗွန်သွမ်းဆီများ ရောက် နေလားဟု ရွာလူကြီးတွေက အကြည့်ခေါ်လွှတ်ကြသည်။ သို့သော် ဖီလာ တောင်ရွာ၌လည်း ခွန်လွေမရှိ။ ဆလိုင်ကြီးဗွန်သွမ်းက သူ့ကို သေနတ် အပ်ပြီး ဆာအိုက်ပွဲ လုပ်ပေးလိုက်ပြီးကတည်းက သူ့ဆီ တစ်ခေါက်မှ ခွန်လွေ ရောက်မလာသေးဟု ဆိုသည်။

ထိုအခါ လွန်ပီးသူရဲကောင်း မုဆိုးမရှိသော ကူပွန်ရွာသားတွေက တော်ဝင်မုဆိုးကြီး ဆလိုင်ဗွန်သွမ်းကို အကူအညီတောင်းကြသည်။ သူတို့ အကူအညီတောင်းကြသည်ကို မုဆိုးကျော်ကြီး ဗွန်သွမ်းက...

“ငါ့လက်ထဲ သေနတ်လည်း မရှိတော့ဘူး။ ငါ့ခြေထောက်တစ်ဖက် လည်း မသန်ဘူး။ အသက်ကလည်း ၇၀ ကျော်ပြီ။ ဒီလောက်ရဲတင်းတဲ့ ကျားဆိုးကို ငါလည်း ဒူးလေး၊ ဓား၊ လှံလောက်နဲ့ တောတက် တောင် လျှောက် လိုက်မရာဝံ့ဘူး။ လောလောဆယ် သေနတ်လက်ဝယ်ရှိတဲ့ ခွန်လွေ

ကိုသာ လိုက်ရှာပြီး ဒီကျားရဲကြီးကို သတ်ခိုင်းလိုက်ကြပါ။ မောင်တို့ ပြောသလိုဆို ဒီကျားက သူ့ကိုက်သတ်ထားခဲ့တဲ့ အကောင်သေကိုလည်း ပြန်လာမစားဘူး။ သွေးပဲ သောက်သွားတယ်။ နတ်တိုက်ခေါ်လို့လည်း ပြန်မလာဘူးဆိုတော့ ဆန်းတော့ ဆန်းသား။”

ဟု ဆိုသည်။ သိက္ခာရလက်ဟောင်း လွန်ပီးမုဆိုးကျော်ကြီးက ထိုသို့ ပြောလိုက်တော့မှ ရပ်သူ ရွာသားတွေမှာ ပိုလန့်ကုန်ကြသည်။ အတွေ့အကြုံ ရှိ မုဆိုးကျော်ကြီးက ဆန်းသည်ဟုပြောသလို သူ့မစွမ်းဆောင်နိုင်ပါဟု ပြောလိုက်ခြင်းမှာ စကန္တ နတ်ကျားမှန်းသိ၍ဟု ပိုပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချား ကုန်ကြပြန်သည်။ ခက်နေသည်မှာ ခွန်လွေကို သွားရှာ၊ သွားခေါ်ကြရ အောင်လည်း ခွန်လွေ ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသထွက်သွားသည်ကို သူ့အမေ၊ သူ့နမကပင် မသိဟု ဆိုသောအခါ ကူပွန်ရွာနှင့် မော်စော၊ ပုံလောရွာစုက လူတွေမှာ တောင်ယာမတက်ဝံ့။ နေညိုသည်နှင့် စမ်းပေါက်စမ်းဖျားကို ရေခပ် ရေချိုး မသွားဝံ့ ဖြစ်ကုန်ကြတော့သည်။ ထိုအထဲ ကျားဆိုးကြီးက လည်း ရွာထဲထိဝင်ပြီး အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်တွေကိုပါ နေ့ညမဟု ဝင်ဆွဲကိုက် သတ်လာပြန်ရာ ရွာသူ၊ ရွာသားတွေမှာ ကျိုးလန့်စာစား ဖြစ်နေကြရသည်။

ကျားဆိုးတစ်ကောင် သောင်းကျန်းနေ၍ တစ်ရွာလုံး ကျီးလန့်စာစား ဖြစ်နေကြသည်ကို လုံးဝမသိသော လွန်ပီးကြီး ခွန်လွေကမူ တိန်ခါရွာ ဂုဏ်ပြုပွဲပြီးသည်နှင့် နောက်တစ်နေ့မနက်မှာပင် မိမိရွာသို့ ပြန်လာသည်။ သို့သော် အသွားတုန်းကလို တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်။ သူညီတော်မောင် လွန်ပီး သူရဲကောင်းကြီးကို ထန်တိမ်နှင့် တန်တာတို့က လိုက်ပို့ကြသည်။

ခွန်လွေနောက်က ပါလာကြသော အစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်က ခွန်လွေ၏ ပြောင်ချိုကြီးကို ထမ်းပြီး နောင်တစ်ယောက်က ခွန်လွေ၏ ကုပ်ချိုးသေနတ်ကို ဂုဏ်ယူဝံ့ကြားစွာ လွယ်ကာ လိုက်လာသည်။ ခွန်လွေကမူ ဒူးလေးကိုလွယ်၊ လှံရှည်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ကာ လျှံနေ၏ မျက်နှာကို မြန်မြန်မြင်လို တွေ့လိုစေနှင့် ကူပွန်ရွာဘက်ကိုသာ မပြေးရုံတမည် လာနေလေသည်။

အသွားတုန်းက တစ်နေ့နှင့် တစ်ဝက်ခန့် သွားခဲ့ရသော တိန်ခါရွာနှင့် ကူပွန်ကို ယခုတော့ သူ့ဘကြီးက မှာလိုက်သည့်အပြင် သူ့အစ်ကို နှစ်ယောက်ကလည်း လမ်းပြအဖြစ်ပါလာရာ ရွာစမ်းချောင်းနားကို မှောင်ရီပျိုးစတွင် ရောက်လာကြ၏။ ထိုစမ်းချောင်းနားရောက်လာသော ခွန်လွေမှာ လျှံနေနှင့် သူ ဤစမ်းချောင်းကို လက်တွဲကူးခဲ့ကြသည်နှင့် ဤစမ်းချောင်းနား၌ပင် သူ့အစ်ကို လျှံထောင်ကို မသတ်ရန် လျှံနေက ငိုယို တောင်းပန်သည်တို့ကို

မြင်မိကာ...

“လှုံ့နေ နင့်အစ်ကို လှုံ့ထောင်ကို ငါမသတ်တော့ပါဘူး။ သတ်ဖို့ လည်း မလိုတော့ဘူး။ နင့်တို့အဘိုးကလည်း ငါ့အဘိုးကို မသတ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဖရနာန်လည်း မရှိဘူး”

ဟု အသည်းနှလုံးထဲက အော်ပြောလာသည်။

သည်လိုနှင့် ကူပွန်ရွာ တုတ်ပေါက်လမ်းဝသို့ ခွန်လွေတို့ညီအစ်ကို သုံးယောက် ခြေလှမ်းစဝင်ခါစသာ ရှိသေး၏။

“ကျားဟေး... ကျား... ကျား... လူကို ကိုက်ချီသွားပြီ။ လိုက်ကြပါ။ လာကြပါ။ ကူကြပါ။ မြန်မြန်လာကြပါ”

ဟူသော ရွာဘက်က လူတစ်ယောက် အော်လိုက်လာသံကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ကြရသည်။

ထို့နောက်မှာ “ကျားဟေ့... ကျား... ကျား... လူကို ကိုက်ချီသွားတယ်တဲ့။ လိုက်ကြ... လိုက်ကြ”

ပထမလူအော်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ရွာသားကြီးများ သူတို့ ရှေ့ဘက် ပြေးလိုက်လာကြသံကို ကြားသည်နှင့် ထန်တိမ်က...

“ညီလေး... ကျားတဲ့၊ ဒီဘက်ကို ပြေးလိုက်လာကြသံပဲ။ ရော့.. မင်း သေနတ်”

ဟု သူလွယ်လာသော ကုပ်ချိုးသေနတ်ကို ထန်တာက ခွန်လွေအား ကမန်းကတန်း လှမ်းပေးသည်။

ခွန်လွေ၏ခေါင်းထဲ ချက်ချင်း အတွေးတစ်ခု ဝင်လာသည်။ ကျားမှာ ရွာထဲကိုပင် ဝင်ကိုက်ရဲသော ကျားဆိုလျှင် ဤခိုင်းတုတ်ပေါက်လမ်းက လွဲ၍ တခြားဘက်ကို ပြေးစရာမရှိ။ ဤလမ်းစည်းခိုင်းက စမ်းဘက်ကို ပြေးဆင်းလာနိုင်သည်။ ဤခိုင်းတုတ်ပေါက်လမ်းမှာ နှစ်ရှည်လများ ရွာသူ၊ ရွာသားတွေ သွားလာထားကြသဖြင့် ချောက်လိုဖြစ်နေသည်။ မိုးရေများ တိုက်စားထားမှုတို့ကြောင့်လည်း လမ်းနှစ်ဖက်မှာ လူကြီးနှစ်ရပ်ကျော်ကျော် တောင်ကမ်းပါးယံ ဖြစ်နေသည်။ သူထင်သည့်အတိုင်းသာ စမ်းချောင်းကို ဖြတ်ပြေးပြီး တောနက်ကြီးထဲဝင်ပြေးမည့် ကျားဆိုလျှင် ဤလမ်းကပင် ပြေးလာ၍ သူတို့နှင့် မုချ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြတော့မည်။

“အစ်ကို သေနတ်ကိုယူထား၊ လုံကို မြဲမြဲကိုင်ပြီး လိုက်လာခဲ့ကြ။ ငါတို့ရှေ့က လူတွေ လိုက်လာကြသံကြားတယ်။ သေနတ်နဲ့ ကျားကို တွေ့ရင်လည်း ပစ်လို့မဖြစ်ဘူး။ ကျားကိုမထိဘဲ လူကို ထိမှာစိုးရတယ်။ လူတွေက အများကြီး။ လုံ၊ လုံသာ မြဲမြဲကိုင်ပြီး လိုက်လာခဲ့ကြ”

သူ့အစ်ကို ထန်တိမ်လှမ်းပေးနေသော သေနတ်ကို ခွန်လွေက မယူဘဲ လုံကိုသာ အသင့်ချိန်ကိုင်ပြီး တုတ်ပေါက်လမ်းအတိုင်း ရွာဘက်က လူအော်သံကြားရာသို့ ပြေးလိုက်လာသည်။

ခွန်လွေ၏ တွက်ကိန်းမှာ မှန်သည်။ သေနတ်ကိုင်ခါစ ဖြစ်သောသူသည် အေးအေးဆေးဆေးထိုင်၍ ချိန်ပစ်မှ ပစ်မှတ်ကို တိတိကျကျ ထိမှန်နိုင်မည်။ ယခုလို ရှေ့ကိုပြေးလိုက်ရင်း သေနတ်နှင့် လှမ်းပစ်လျှင် ပစ်မှတ်ကို မထိမှန်နိုင်။ ပစ်မှတ်ကို မထိလျှင် ကျားနောက်ပြေးလိုက်လာကြသော လူတစ်ယောက်ယောက်ကို ထိမှန်နိုင်သည်။ သေနတ်ကိုင်ခါစသူသည် သေနတ်ပစ်လည်း မကျွမ်းကျင်သေး။ ထို့ကြောင့် လုံကိုသာ သုံးရမည်ဆိုသည်ကို ချက်ချင်း သဘောပေါက်သဖြင့် လုံကိုသာ ကိုင်တွယ်ချိန်ရွယ်၍ ပြေးလိုက်လာသည်။

“လိုက်ကြဟေ့... လိုက်ကြ၊ လိုက်ကြ။ လူကို ကျားကိုက်ချီသွားပြီ” ဟု ညာသံပေးကာ အော်ဟစ်ပြီး လိုက်လာသူတွေမှာ အမှန်တကယ် နင်လား ငါလား ကျားကို မိအောင် လိုက်လာစုံကြပုံမပေါ်။ ညာသံပေးခြိမ်းခြောက်အော်ဟစ်ကာသာ မရဲမဝံ့ လိုက်လာကြပုံရသည်။ ကြောက်တတ်သူများကမူ နောက်က လိုက်လာကြသော်လည်း တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်သာ ညာသံပေး၍ လိုက်လာနေကြပုံရသည်။

ရွာထဲ အိမ်ပေါ်ရှိမိန်းမများ၏ ဝိုင်းအော်ကြသံ၊ ဝါးခေါက်သံ၊ “ကျားချီသွားတယ်။ လိုက်... လိုက်ကြ၊ လိုက်ကြ” ဟူသော ယောက်ျားများကို အားပေးသံကမူ တစ်ရွာလုံး ဆူညံနေသည်။ အချိန်မှာ မှောင်ရီဖျိုးဖျါ ဖြစ်သဖြင့် ကလေးများ လန့်ငို အော်ဟစ်သံကိုလည်း ကြားရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျားကိုက်ချီပြေးခြင်းခံရသူမှာ ကလေးလေးတစ်ယောက်ယောက်များလား ဟု ထင်စရာဖြစ်သည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ... သူတို့ရွာထဲ ဝင်ကိုက်ရဲသောကျားသည် ကျားရဲ

ဖြစ်မည်။ သူတို့ရှိရာဘက်ကို ပြေးလာပုံရသော ကျားသည် ဤဇိုင်းပေါက်က လွဲ၍ တခြားမဖြစ်နိုင်။ သူ့အတွက် ပြေးလမ်းမရှိ။ နောက်ဘက်နှင့် ဘေး နှစ်ဖက်ကလည်း လူတွေ ဝိုင်းအော်လိုက်လာကြရာ သူတို့ရှေ့က ဇိုင်း ပေါက်ထဲ ကျားရဲက မုချ ပြေးလာလိမ့်မည်ဟု ခွန်လွေတွက်လိုက်သည့် အတိုင်းပင် လူတစ်ယောက်ကို ကိုက်ချီပြေးလာသော ကျားရဲနှင့် ခွန်လွေတို့ တုတ်ပေါက်လမ်းထဲ မျက်နှာချင်းဆိုင် ပက်ပင်း တိုးမိကြတော့သည်။

ဤဘက်၌ လူမရှိဟုထင်ပြီး လူတစ်ယောက်၏ ဇက်ပိုးကုပ်ကို ကိုက်ချီကာ ပြေးလာသော ကျားကြီးမှာ ယခု သူ့ရှေ့က လူဆီးနေသည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ရုတ်တရက် လန့်ပြီး ကိုက်ချီလာသောလူကို လွှတ်ချ ကာ ခွန်လွေကို ဟိန်းသံကြီးနှင့်အတူ ခုန်အုပ်လိုက်သည်။

ရန်လိုသော ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့်အတူ သူ့ကိုခုန်အုပ်သော ကျား ကြီးအား သတိနှင့် အသင့်ဖြစ်နေသူ ခွန်လွေကလည်း လက်ထဲက လှံနှင့် ကျားကြီး၏ ရင်ဝလည်မျိုကို ထိုးထည့်လိုက်ရာ ထုတ်ချင်းခပ် ဖောက်ထွက် သွားသလား ထင်လိုက်ရသည်။ သို့သော် ကြီးမားသော ကျားကြီး၏ အလေးချိန်ကို လှံနှင့် မထိန်းနိုင်သော ခွန်လွေမှာ လှံကို မြဲမြံကိုင်ရင်း လွင့်ပါ သွားပြီး ကျားကိုယ်ပေါ် သွားကျသည်။ ထိုအခါ လည်မျိုကို လှံစူးခံထားရ သော ကျားက ပါးစပ်နှင့် မကိုက်နိုင်တော့ဘဲ ခြေလက်တို့နှင့်သာ ခွန်လွေကို ကုတ်ခြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ် ကျားကြီးက လုံးထွေး ကုတ်ခြစ်နေသော် လည်း ခွန်လွေကား လှံရိုးကို လုံးဝမလွှတ်။ မြဲမြံဆုပ်ကိုင်ကာ လမ်းဘေး ကမ်းပါးယံထဲ လှံသွားမြဲဝင်သည်အထိ တအား ဖိထိုးထားလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာ သူ့အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကလည်း ကျားကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်နှင့် ဘေးနံတစ်ဖက်တစ်ချက်ကို ဝင်ထိုး ဖိနှစ်ထားကြသည်။

“လာကြပါဗျို့၊ မြန်မြန်လာကြပါ။ ကျားကြီးကို ကျုပ် လှံနဲ့ထိုးထားပြီး အီး... အီး... မြန်မြန်လာကြပါ။”

လှံရိုးကို မလွှတ်ရဲဘဲ တအားဖိနှစ်ထားကာ ခွန်လွေက သတိရ၍ အော်ပြောလိုက်သည်။

လှံစားကိုယ်စီနှင့် ရွာသားများ သူတို့အနားရောက်လာမှ ညီအစ်ကို သုံးယောက်မှာ ကျားကိုယ်ပေါ်က လှံကို ဆွဲနှုတ်ပုံကြသည်။ သို့သော် ကျား

ကြီးကား ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်နှင့် ပါးစပ်၊ နှာခေါင်းတို့က သွေးလျှံကာ ထပင် မထနိုင်တော့။

လူအုပ်ကြီး၏ရှေ့ဆုံးက လှံကိုင်၍ ပြေးလိုက်လာသော လျှံထောင်သည် ခွန်လွေတို့၏ခြေရင်း၊ ကျားသေဘေး၌ လဲနေသော ပစ်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ငိုပြီး လှံကို ပစ်ချသည်။ ပြီး ကမန်းကတန်း ပစ်ကို ပြေးပွေ့လိုက်သည်။ ရွာသားကြီးတွေမှာ စောစောကလူကို ကျားကိုက်ချီသွားပြီ။ လာကြပါ၊ ကူကြပါ၊ ကယ်ကြပါဟု ရှေ့လူတစ်ယောက် ပြေးလိုက် အော်ဟစ်သွား၍သာ နောက်က မဝံ့မရဲ ရရာလက်နက်ကိုင်၍ လိုက်လာကြသော်လည်း မည်သူမည်ဝါကို ကျားကိုက်ချီသွားမှန်း မသိခဲ့ကြ။ အရပ်ထုံးစံအတိုင်း ကူရန်၊ ကယ်ရန်သာ လိုက်လာခဲ့ကြရာ ယခုမှ ကျားကိုက်ချီသွားခြင်း ခံရသူမှာ လျှံထောင်မိန်းမ ပစ်ဖြစ်နေသည်ကို သိကြရသည်။

“ဟင် လျှံထောင်၊ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ပစ်က ကျားကိုက်ခံရတာလဲ”

လျှံထောင် ရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေသော်လည်း သတိမရတစ်ချက် ရတစ်ချက်နှင့် ညည်းညူနေသော ပစ်ကို ငုံ့ကြည့်ကာ ပစ်အဖေက အော်မေးလိုက်သည်။

“ငါ ခေါင်ပေါက်ပြီး အိမ်ပေါ် ခဏလှဲနေတာ။ အဲဒါ...”

“တောက်... ဟုတ်တယ်၊ မင်းက ဆယ့်နှစ်ရာသီ မူးနေတဲ့အကောင်။ ငါ့နှမအစား ကျားက မင်းကို ကိုက်ဖို့ကောင်းတာ။ ငါ... တောက်...”

ပစ်အစ်ကိုမှာ သူ့နှမကုပ်နှင့် လက်ပြင်အထက်ရှိ ကျားကိုက်ရာမှ ဒဏ်ရာကို မြင်သောအခါ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် စိတ်မထိန်းနိုင်ဖြစ်ကာ သူ့ယောက်ဖကို ဆဲသည်။

“ငါ ငါ သိလိုက်ပါတယ်။ အဲဒါ အိမ်အောက်မှာမွေးထားတဲ့ ကြက်တွေ၊ ဝက်တွေ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေကြသကြားလို့ ပစ်က အိမ်အောက်ဆင်းကြည့်တော့ ကျား... ကျားကြီးက ပစ်ကို ကိုက်ချီပြေးတာ”

လျှံထောင်ပြောသည်မှာလည်း အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ဤကျားရဲကြီးသည် လူသွေးကို သောက်ထားရ၍ လူသွေးကောင်းမှန်း သိထားသဖြင့် လူတစ်ယောက်ယောက် အိမ်အောက်ဆင်းလာအောင် ကြက်ခြံနှင့် ဝက်ခြံကို လက်နှင့်ပုတ်၍ လူဆင်းအကြည့်မှာ ပစ်ကို ခုန်အုပ်ကိုက်ချီ ပြေးခြင်းဖြစ်

သည်။

“ဟေ့ကောင် လျှံထောင်၊ မင်း ဒီလိုငိုနေလို့ ဖြစ်မလားကွ။ ဒုရဇာပါက ဆေးခန်းကို မြန်မြန်ပို့မှ ဖြစ်တော့မပေါ့။ ကဲ... အနိမ်းတို့လည်း လုပ်ကြလေ... မြန်မြန်”

သတိမရတစ်ချက်၊ ရတစ်ချက်နှင့် ညည်းတွားနေသော ပစ်ကိုဖက်ကာ ငိုရွှိုက်နေသူ လျှံထောင်အား ဆလောင်းဝါက သတိပေးပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါမှ ပစ်အဖေနှင့် ပစ်အစ်ကိုတို့ကလည်း အံကြိတ်ပြီး လှုပ်ရှားလာကြသည်။

ဘာစကားမှမပြောဘဲ လှံထောက်ကာ သူတို့အနား၌ မတ်တတ်ရပ်နေသော ခွန်လွေကို ယခုမှ သတိပြုမိသော ဆလောင်းဝါက-

“ခွန်လွေ၊ မင်းလည်း ဆေးခန်းလိုက်သွား။ ကြည့်စမ်း... တစ်ကိုယ်လုံးလည်း သွေးချည်းပဲ။ မင်းကို ဘယ်နေရာတွေ ကျားကိုက်သွားသေးလဲ၊ မှန်းစမ်း”

“ငါ့ကို ကျားမကိုက်ပါဘူးဗျ။ ကျားကုတ်ရာတွေပါ။ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဆလောင်းဝါ။ ပစ်ကိုသာ...”

“ဟေ့ကောင်၊ အရေးမကြီး လုပ်မနေနဲ့။ မင်းနဖူးက ဒဏ်ရာ သွေးတွေ စီးကျနေတာ သတိမထားမိဘူးလား။ လာ... လိုက်ခဲ့၊ လိုက်ခဲ့။ ငါလည်း ပါမှာပဲ”

ထိုအခါမှ ဆလောင်းဝါ၏စကားကို လိုက်နာကြရမည်ဖြစ်သော လူတွေမှာ သူတို့ ကူပွန်ရွာနှင့် အနီးဆုံးဖြစ်သော ဒုရဇာပါက ဆေးခန်းသွားရန် အရေးပေါ် စီစဉ်လိုက်ကြရလေသည်။

ဤနေ့သည် ခွန်လွေအား “ဆာအိုက်” ဂုဏ်ပြုပွဲနေ့ ဖြစ်သည်။

ကူပွန်ရွာရှိ စာသင်ကျောင်းလည်း ဟုတ်၊ ဘုရားကျောင်းလည်း ဟုတ်သော အဆောက်အအုံထဲတွင် လူကြီး လူရွယ်၊ လူငယ်လူလတ် မိန်းမ ယောက်ျားများနှင့် ပြည့်ကျပ်နေသည်။ တခြား ရွာနီးချုပ်စပ်က ဖိတ်ကြား ထားသော ရွာလူကြီးများအပြင် ဒူရဇာပါ ကျန်းမာရေးဆေးခန်းက ကျန်းမာ ရေးမှူးနှင့် ဆရာမများလည်း ရောက်နေကြသည်။

အခမ်းအနားအဖွင့်မိန့်ခွန်းကို ကူပွန်ရွာသား ကျောင်းဆရာ ဆလှိုင်း ဝါက ပြောကြားလေသည်။

“အားလုံး မင်္ဂလာပါခင်ဗျား... ဒီကနေ့ ဒီဂုဏ်ပြုပွဲအခမ်းအနားက တော့ ကျွန်တော်တို့ရွာသား လွန်ပီး ခွန်လွေကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ အခမ်းအနားလေး ပါ။ ကျွန်တော်တို့က ဒီလိုအခမ်းအနားနဲ့ ဘာကြောင့် ဂုဏ်ပြုကြရလဲဆို တော့ လွန်ပီး ခွန်လွေဟာ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ လူသား တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ကို ကိုက်သတ် သွေးသောက်နေတဲ့ လူသားတွေရဲ့ ရန်သူ အန္တရာယ်ကောင်ဖြစ်တဲ့ ဧရာမကျားဆိုးကြီးတစ်ကောင်ကို လွန်ခဲတဲ့ အပတ် က လှဲနဲ့ ထိုးသတ်လိုက်တဲ့အတွက် “ဆာအိုက်” ပွဲနဲ့ ဂုဏ်ပြုကြရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ လွန်ပီး ခွန်လွေဟာ ဒီကျားဆိုးတစ်ကောင်ကိုသာ မဟုတ်ပါ ဘူး။ လွန်ခဲတဲ့ တစ်လလောက်က တောခြောက်ပွဲမှာ ကျားသစ်တစ်ကောင်ကို

လည်း သတ်နိုင်ခဲ့သလို သွားရင်းလာရင်းနဲ့ ပြောင်ကြီးတစ်ကောင်ကိုလည်း သတ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့တောင်ပေါ်မှာ အလွန်ရှားပါးပြီး တွေ့ရခဲ၊ ကြုံရခဲတဲ့ ခြောက်တောင်ရှည် ဗျိုင်းဖြူကြီး တစ်ကောင်ကိုလည်း ရှားရှားပါးပါးရခဲ့သူ လွန်ပီးပါပဲ။ ခု ဒီမှာ မြင်ကြတဲ့အတိုင်းပါ။”

ဆလိုင်းဝါသည် သူ့နောက်ကျောနံရံတွင် အရေခွံခွာကာ ကားကြက် ပြသထားသော ကျားအရေခွံ၊ ကျားသစ်အရေခွံနှင့် ပြောင်ချို၊ ပြောင်ခေါင်း၊ ဗျိုင်းငှက်တို့ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး စကားဆက်လိုက်သည်။

“ခုလောလောဆယ် ခွန်လွေ သတ်လိုက်နိုင်တဲ့ ကျားဆိုးကြီးဟာ လူသုံးလေးယောက်နဲ့ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်အကောင် တစ်ဆယ်ကျော်ကို ကိုက် သတ်သွားတဲ့ ဧရာမ ကျားဆိုးကြီးပါ။ ဘယ်မှဆိုးကမှ မသတ်နိုင်တဲ့ ကျား ဆိုးကြီးကို ခွန်လွေ နောက်ဆုံး လှံနဲ့ ထိုးသတ်လိုက်တာဟာ ကျွန်တော်တို့ ရွာသူ လှုံထောင်ရဲ့ဇနီး ပစ်ကို ကိုက်ချိပြေးသွားတုန်းက သတ်လိုက်တာပါ။ ဒါဟာ ပစ်တစ်ယောက်တည်း၊ တစ်ဦးတည်းကို၊ တစ်နည်းပြောရင် လူ တစ်သက်ကို ကယ်လိုက်နိုင်တာမဟုတ်ဘဲ လူသားနှစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို ကယ်လိုက်ခြင်းပါပဲ။ အမှန်က အဲဒီနှစ်ယောက် နှစ်သက်မကပါဘူး၊ သားကောင်းမိခင်တစ်ယောက်ကို ကယ်လိုက်နိုင်တာဟာ လူသားအများ ကြီးရဲ့အသက်ကို ကယ်လိုက်နိုင်တယ်လို့ ပြောရင်လည်း မမှားပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လှုံထောင်နဲ့ ပစ်တို့မှာ နောက်ထပ် ကလေး ဘယ် နှယောက် မွေးဦးမလဲမှ မသိတာ”

ဆလိုင်းဝါစကားကို အားလုံး ပွဲကျသွားကြသည်။ ဆလိုင်းဝါက စကားခဏရပ်ပြီး ပစ်ဆီကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ပစ်မှာ ရှက်၍ ခေါင်းငုံ့နေ ၏။

“ဒီနောက်... ကျွန်တော် အရင်ကလည်း အကြိမ်ကြိမ် ပြောဖူးတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် အယူသီးမှု၊ အစွဲအလမ်းကြီးကြမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း ထပ်ပြောပါရစေဦး။ ဒါလည်း အခွင့်အခါကြိုတုန်းမို့ပါ။ ခု ခွန်လွေ သတ်လိုက်နိုင်တဲ့ ကျားကို နတ်တိုက်ကျားမို့ ဘာမို့ဆိုပြီး ဘယ် မှဆိုးကမှ မသတ်ဝံ့ဘူး။ မသတ်နိုင်ကြဘူးဆိုပါတော့။ အဲဒီမသတ်နိုင်တဲ့ ကျားကို ခု ကျွန်တော်တို့ရွာသား လွန်ပီးခွန်လွေက သတ်လိုက်ပါပြီ။ ကံ...”

ခင်ဗျားတို့ ဘာပြောကြဦးမလဲ၊ သတ်လိုက်တာမှ သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်တာတောင် မဟုတ်ဘူး၊ ရိုးရာမုဆိုးတို့ လက်သုံးအတိုင်း လှံနဲ့ကို ထိုးသတ်လိုက်တာ။ အဲဒီ ရိုးရာလက်နက်ဖြစ်တဲ့ ဓား၊ လှံ၊ လေး၊ မြားတွေနဲ့ သတ်နိုင်တဲ့ မုဆိုးကိုမှ တကယ့်မုဆိုးကျော်ကြီးလို့ အစဉ်အလာ အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြတယ် ဟုတ်လား။ မှတ်မိကြဦးမှာပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ကမှ ဆုံးသွားတဲ့ မုဆိုးကျော်ကြီး ဆလောင်းထန်ထောင်ကို မုဆိုးလောကက ဘယ်လို နာမဝိသေသနတပ်ပြီး ဂုဏ်ပြုခေါ်ခဲ့ကြသလဲ”

ဆလောင်းဝါက စကားခဏရပ်ပြီး ပရိသတ်ဘက်ကို ရှေ့ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“ကဲ... ပရိသတ်ထဲက ပြောကြပါ။ ဆလောင်းကြီး ထန်ထောင်ကို ဘယ်လို ခေါ်ခဲ့ကြလဲ”

“ဟူးကောင်းကျားလို့ ခေါ်ခဲ့ကြပါတယ်” မုဆိုးတစ်ယောက်က ထပြောလိုက်၏။

“ကောင်းပြီ။ ကဲ... ခု ဆလောင်းကြီးထန်ထောင်လည်း မရှိတော့ဘူး ဆိုတော့ ပြောကြပါ။ ကျယ်ကျယ်ပြောကြပါ။ ဟူးကောင်းကျားဟာ ဘယ်သူလဲ”

- “လွန်ပီး ခွန်လွေ...”
- “လွန်ပီး ခွန်လွေ...”
- “လွန်ပီး ခွန်လွေ...”

ဤတစ်ခါတော့ မုဆိုးကြီးငယ်များအားလုံးက တစ်ပြိုင်တည်း ထအော်လိုက်ကြသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို ဆလောင်းကြီး ထန်ထောင်ရဲ့အမွေကို ဆက်ခံတဲ့ ဟူးကောင်းကျားဟာ ဘယ်သူလဲဗျို့...”

- “လွန်ပီး ခွန်လွေ...”
- “လွန်ပီး ခွန်လွေ...”

ဤတစ်ခါတော့ မုဆိုးများသာမက ပရိသတ်များအားလုံးက ဝိုင်းအော်လိုက်ကြသည်မှာ အထက်ဘဝင် အောက်အဝီစိတိုင် ပဲ့တင်ထပ်သွားသလား ထင်လိုက်ရသည်။

“အားလုံး မင်္ဂလာပါ။ ဒီပွဲဟာ လွန်ပီး ခွန်လွေကို ဂုဏ်ပြုပွဲဖြစ်သလို ဘွဲ့အမည်နာမပေးတဲ့ မင်္ဂလာနေ့တစ်နေ့လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေ့ဟာ မင်္ဂလာနေ့ဆိုတော့ အမင်္ဂလာဖြစ်တဲ့ မကောင်းတဲ့၊ တစ်နည်းပြောရရင် လူသားအချင်းချင်း ကိုယ့်လူမျိုးအချင်းချင်း မလုပ်သင့်မလုပ်ထိုက်တဲ့ ရိုးရာ အစွဲအလမ်း အကျင့်ဆိုး၊ စရိုက်ဆိုးတစ်ခုဟာလည်း ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် အရိုးစွဲလာကြတာ ရှိပါတယ်။ ပြောပါရစေ။ အဲဒါဟာ ဘာလဲဆိုတော့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး၊ တစ်မျိုးနဲ့တစ်မျိုး၊ တစ်ရွာနဲ့တစ်ရွာ ကလဲ့စားချေခဲ့ကြတဲ့ အကျင့်စရိုက်ဆိုးတစ်ခုပါပဲ။ အဲဒါဟာလည်း ခုတော့ မရှိကြတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစရိုက်ဆိုး အလေ့အထဆိုးကို လူငယ်အချို့ ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ အစွဲအလမ်းကြီးတစ်ခုလို ရှိကောင်း ရှိနေကြပါဦးမယ်။ တကယ်လို့ ရှိနေခဲ့ရင် အဲဒီစရိုက်ဆိုး ရိုးရာဆိုးတွေကို မကျင့်သုံးကြဖို့ ဒီ ကနေ့ ဒီနေရာက ကျွန်တော် သတိပေးပါတယ်”

“လူလူချင်း တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး၊ တစ်မျိုးနဲ့တစ်မျိုး သတ်ဖြတ်ကြမယ့် အစား လူမှုအဖွဲ့အစည်းကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့၊ လူသားတွေကို အန္တရာယ်ပြုနေတဲ့ လူရန်သူတွေကိုပဲ ကျွန်တော်တို့ ဟူးကောင်းကျား လွန်ပီးခွန်လွေလို သတ်ဖြတ် အနိုင်ယူပြီး လူသားအချင်းချင်းတွေရဲ့ အသက်အိုးအိမ်ကို ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ကြပါလို့ တောင်းပန်ချင်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ တင်ပြရမှာကတော့ ကျားကြီးကိုသတ်လိုက်တဲ့ လွန်ပီးခွန်လွေနဲ့ ကျားကိုက် ခံရတဲ့ ပစ်တိုကို ဆေးကုသပေးကြတဲ့ ဒုရဇာပါက ကျန်းမာရေးမှူးနဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမများကို အထူးကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း၊ ကျေးဇူးကမ္ဘာဖြစ်ပါကြောင်း လျှံထောင်၊ ပစ်၊ ခွန်လွေနဲ့တကွ ရပ်သူရွာသားအားလုံးကိုယ်စား ပြောကြား ပါတယ်။ ပြီးတော့ ပစ်ရဲ့ခင်ပွန်း လျှံထောင်ရဲ့ ကျေးဇူးတင်စကားကိုလည်း နားဆင်ကြည့်ကြပါဦးခင်ဗျား”

ဆလိုင်းဝါ ထိုင်လိုက်သည်နှင့် လျှံထောင်ဝါ စင်ပေါ်တက်လာပြီး ပြော၏။

“ကျွန် ကျွန်တော်ကတော့ ဆလိုင်းဝါလို စကားမပြောတတ်ဘူး”

“မင်း ခုပြောနေတာ စကားမဟုတ်လို့ ဘာလဲ၊ ပြောစမ်းပါ။ မင်း ရင်ထဲရှိတာ ပြောလေကွာ”

လူကြီးတစ်ယောက်က တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသော လျှံထောင်ကို လူအုပ်ထဲက လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ခု ခုနက ဆလိုင်းဝါ ပြောသွားသလိုပါပဲ”

ဟု ပြောပြီး လူအုပ်ကြီးကို ကြည့်နေပြန်သည်။

“ဒုက္ခော” ဟု တစ်ယောက်က အော်လိုက်သောအခါ လူတွေက ပို၍ ဟားကြပြန်သည်။ ထိုသို့ လူတွေဝိုင်းဟားလေ လျှံထောင်မှာ ကယောင် ချောက်ချား ဖြစ်ပြန်လေကို နောက်တစ်ယောက်က-

“မင်း ကလေးတစ်ယောက်အဖေပဲ ဖြစ်တော့မယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်ဆိုတဲ့ စကားတောင် မပြောတတ်သေးဘူးလား”

“ခုနက ဆလိုင်းဝါပြောသလိုပါပဲလေ...” ဟု ပြောပြီး လူအုပ်ကြီးကို ကြည့်နေပြန်သည်။

“လာပြန်ပြီ” ဟု တစ်ယောက်က အော်လိုက်၍ လူတွေ ဝိုင်းရယ်ကြ သော်လည်း ဤတစ်ခါတော့ လျှံထောင်မှာ သူ့ရင်ထဲရှိသည့် စကားလုံးများ ကို အိုးနင်းခွက်နင်း ဆက်ပြောရတော့သည်။

“ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့ ကျွန်တော် မမြင်ရသေးတဲ့ ပစ်ရဲ့ဖိုက်ထဲက ကလေးကို ကျားပါးစပ်ထဲကလုပေးတဲ့ လွန်ပီး ခွန်လွေကို အထူးကျေးဇူး တင်ပါတယ်။ ထိုင်ပြီးရှိခိုးဆိုလည်း ခိုးပါ့မယ်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက် တည်း ကျေးဇူးတင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပစ်တို့အမျိုးတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အမျိုးတွေအားလုံးကလည်း ခွန်... အဲ...၊ လွန်ပီးခွန်လွေကို ကျေးဇူးတင်ကြ မှာပါ။ ပြီး ခွန်လွေကို ကျွန်တော့်ရဲ့ ကွေ (အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း) တစ် ယောက်အဖြစ် ရင်ထဲမှာ မှတ်ထားပါတယ်။ နောက်တစ်ခုကတော့ ခွန်လွေကို ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ လွန်ခွဲတဲ့နှစ်က ဆလိုင်း ကြီးထောင် အသုဘမှာ ကျွန်တော် ခေါင်ပေါက်ပြီး ခွန်လွေ လူမသတ်ရဲပါ ဘူးလို့ ပြောမိ ဆိုမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဆလိုင်းဝါ နောက် ကျွန်တော် ဘာပြောရဦးမလဲ”

ဆလိုင်းဝါဘက် လှည့်ကြည့်ပြီး လျှံထောင်က မေးလိုက်ရာ-

“တော်ပါပြီကွာ...”

ဟု လူအုပ်ထဲကတစ်ယောက်က မကြားတကြား ပြောလိုက်သော်

လည်း ဆလိင်းဝါကမူ ဤရွာ၌ အသက်ငယ်သူဖြစ်သော်လည်း လူကြီးတစ်ယောက်ပမာ မကြားယောင်ဆောင်လိုက်ပြီး လျှံထောင်အား....

“ဒူရဇာပါက ဆရာ၊ ဆရာမတို့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ပြောဦးလေကွာ...”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ လျှံထောင်မှာ ကမန်းကတန်းနှင့်-

“ဆလိင်းဝါ ပြောသလို ဒူရဇာပါက ဆရာ၊ ဆရာမတို့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လက်ခုပ်သံများက သောသောညံသွားသည်။

ဤသည်ကို လျှံထောင်စိတ်ထဲက မြောက်သွား၍လားမသိ၊ ဆလိင်းဝါဘက်လှည့်ကာ နောက် ဘာပြောရဦးမလဲ ဟူသောအကြည့်နှင့် ဆလိင်းဝါကို ပြုံးကြည့်၊ ကြောင်ကြည့် ကြည့်နေပြန်ရာ ဆလိင်းဝါက ဆင်းတော့ဟု လက်ပြလိုက်မှ စင်ပေါ်ကဆင်းလာပြီး ပစ်အနားမှာ သွားထိုင်နေသည်။

“ကဲ... ခု နောက်ဆုံး စကားပြောမယ့်သူကတော့ ဒီနေ့ ဂုဏ်ပြုခံပုဂ္ဂိုလ် ဟူးကောင်းကျား လွန်ပီး ခွန်လွေပါပဲ။ ကဲ... မုဆိုးကျော်ကြီးခွန်လွေ... စကားပြောဖို့ စင်မြင့်ပေါ် ကြပါ”

အခမ်းအနားမှူးလည်းဟုတ်၊ သဘာပတိလည်းဟုတ်သော ဆလိင်းဝါက ထိုသို့ဖိတ်ခေါ်လိုက်ရာ လွန်ပီးခွန်လွေ စင်မြင့်ပေါ် မဝံ့မရဲ တက်လာသည်။ ပရိသတ်ကမူ ဟူးကောင်းကျားအမည်ခံ လွန်ပီးခွန်လွေ ဘာပြောမည်နည်းဟု ခွန်လွေကို မော့ကြည့်နေကြသည်။

“ဆလိင်းဝါ ငါလည်း စကားမပြောတတ်ဘူးနော်။ ဘယ်လိုပြောမလဲ”

လူအုပ်ထဲက ရယ်သံတွေ ထွက်လာပြန်သည်။

“မင်းကို ဒီလို ဂုဏ်ပြုကြတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့။ မင်းကို ဒီလိုဂုဏ်ပြု...”

ဤတစ်ခါမှ ပရိသတ်ကြီးမှာ ပတ်တုတ်မရ ဖြစ်သွားရာ လွန်ပီး မုဆိုးကျော်ကြီး အသံကိုပင် မည်သို့ဆက်ပြောလိုက်မှန်း တစ်ယောက်မှ မကြားလိုက်ကြရတော့ပေ။

သဘာပတိကြီးဖြစ်သော ဆလိင်းဝါကသာ-

“ကဲ... ကဲ... မုဆိုးကျော်ကြီး ဟူးကောင်းကျားကို ရာလံထပ် လက်ဆောင် ဂုဏ်ပြုခေါင်ရည် တိုက်နိုင်ကြပါပြီဗျို့...”

ဟု မတ်တတ်ထကာ ကမန်းကတန်း အော်ပြောလိုက်ရသည်။

ဆေလိုင်းဝါ၏ စကားအဆုံးမှာပင် ပစ်နှင့် လျှံနေတို့က နှစ်ချို့ခေါင်ရည်အိုးကြီးကို ခွန်လွေရှေ့ လာချကြသည်။ ပစ်နှင့် လျှံနေတို့ လာချသော ဂုဏ်ပြုခေါင်ရေအိုးကို ခွန်လွေက ဝါးကျည်ထိုးပြီး စတီ စသောက်လိုက်သည်။ လက်ခုပ်သံများ ညံ့ထွက်လာပြန်၏။ ခွန်လွေက လျှံနေ၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်ရာ လျှံနေက အပြုံးနှင့် လူအုပ်ထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။

ထို့နောက်မှာ ခွန်လွေရှေ့သို့ ဂုဏ်ပြုခေါင်ရည်အိုး တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ရောက်လာလေသည်။ ခွန်လွေကလည်း ရောက်လာသမျှ ခေါင်ရည်အိုးတွေကို တစ်အိုးပြီးတစ်အိုး စတီသောက်ရသည်။ ခေါင်ရည်သောက်ပြီး သောအခါ ခွန်လွေသည် လျှံနေရှေ့ မတ်တတ်သွားရပ်လိုက်သည်။ လျှံနေက မော့ကြည့်သောအခါ ခွန်လွေက လျှံနေကို ပြုံးပြပြီး လက်ကမ်းထား၏။ ခွန်လွေ ကမ်းပေးထားသောလက်ကို လှမ်းဆွဲကာ လျှံနေက ဂုဏ်ပြုအကကရန် ပြုံးပြုံးလေး ထလိုက်လာလေသည်။

ခွန်လွေနှင့် လျှံနေတို့ စတင် ကခုန်လိုက်ကြသောအခါ ကာလသမီး ကာလသားများအားလုံး တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ချိတ်ကာ ဟူးကောင်းကျားကြီးအား ဂုဏ်ပြုအကကို အားလုံး မြူးမြူးကြွကြွ ဝိုင်းပတ် ကကြတော့သည်။

အခန်းကျဉ်းလေးတစ်ခန်းတွင် ရက်ရှည်လများ
အတူနေခဲ့ကြသော သူငယ်ချင်း ဗန်နောသို့...

ဝမ်းကျော ဟူးတောင်းကျား

ဟူးကောင်ကျားသည်
တကယ်ကျားလား... လူ့ဘေး
တိုင်းဆင်းသားတောင်ပေါ်မှာတို့၏
ထူဆန်သောလေ့ပြောင်းမှုကို
ပီပီပြင်ပြင်တင်ပြထားသောစာအုပ်

FIC0173

2,500.00 KS